

14286

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΗΚΗ

ΔΙΑΔΟΣΙΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΗΚΗΘΟΙΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Αριθ. 30.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

14286

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ

Α. Κ. ΧΟΥΜΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

Γεώργιος Παπαθανασάπουλος

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ ΣΥΡΟΥ

Ι. Κ. ΧΟΥΜΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ

1883

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

14584

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΙΑ

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ ΣΥΡΟΥ

ΤΥΠΟΣ "ΠΑΝΟΠΗΣ,,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ὅτι μὲν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος μετὰ τὴν περὶ τὴν ἀναπτύξιν αὐτοῦ, εἶχε ἀνάγκη νὰ μόνον ἐσωτερικῆς ἀναπτύξεως καὶ ὁργανώσεως, ἀλλὰ καὶ ἄλλων προωτέρω ἐλατηρίων, ἀκούοντως αἱ σημεριναὶ περιστάσεις ἀπέδειξαν. Ὅτι δὲ καὶ ἐκ τῶν τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ στοιχείων μόνον τὸ τῆς παιδείας ἐποίησε σχετικῶς πλείονας προόδους, ἐπίσης ἀποδεικτὸν ὑπάρχει καὶ ἀποδεκτόν. Ἄλλ' ὅμως τίς δύναται ν' ἀρνηθῆ, ὅτι καὶ αὕτη ἡ παιδεία κατὰ πλάτος μόνον ἄχρι τοῦδε, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ βάθος αὐξάνει, καὶ τὴν μὲν διάνοιαν ἐν μέρει μόνον ἀναπτύσσει, τὴν καρδίαν ὅμως ἥμιστος διαπλάττει, ἀπειλοῦσα τὴν ἐπὶ τῆς παρακμῆς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ῥώμης κατάστασιν;

Διὰ δὴ ταῦτα καὶ τῶν λόγων ὅσοι τῆς ἀληθοῦς παιδείας κεφάλαιόν τι κέκτηνται, καὶ τῶν πολιτευομένων ὅσοι ἤττον τῶν ἄλλων ἰδιουτελεῖς τυγχάνουσι καὶ φιλαρχοὶ, τὸ ἐφ' ἑαυτοῖς καὶ γράφουσι περὶ βελτιώσεως τῆς παιδείας καὶ ἐνεργούσι. Πρὸ πάντων δὲ οἱ ἀκομῆδιοι Σύλλογοι τῆς τε ἐλευθέρου καὶ τῆς δούλης Ἑλλάδος τὸν ὑπὲρ τῆς παιδείας ἀγῶνα ἐργάζονται τὸν κλόν, καὶ μάλιστα ὁ ἐν Ἀθήναις ὑπὲρ τῆς διὰδόσεως τῶν Ἑλλήνων γραμμάτων Σύλλογος· διότι αὐτός συνειδῶς ἰδίως τὴν τῆς κατωτέρου ἐκπαιδεύσεως ἐπὶ τῆς κοινωνίας δύναμιν, μαγάλως ὑπὲρ αὐτῆς ἰδίως καταβάλλει ἐνεργείας, ὑφ' ὅσας τὰς ἐσάφεις τὰς ἀνάγκας αὐτῆς νὰ θεράπευσῃ, καὶ τὰ εὐλαίπιστα ἐν αὐτῇ ν' ἀναπληρώσῃ πειρωμένος.

Ὅτι δὲ μία τῶν τῆς κατωτέρου ἐκπαιδεύσεως πληγῶν ἀνεπιτηρήτως εἶναι καὶ ἡ πρὸς χρῆσιν αὐτῆς καταλλήλων βιβλίων ἐλλείψις, τοῦτο οὐδεὶς σχεδὸν σήμερον ν' ἀρνηθῆ δύναται, διότι ὀλίγιστα ἀληθῶς τυγχάνουσι τὰ πρὸς διδασκαλίαν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν παιδῶν προσφυῶς συντε-

ταγμένα, τὰ δὲ πλείστα διὰ τε τὴν ὕλην καὶ τὸ εἶδος βλάβης μᾶλλον ἢ ὠφελείας πρόξενα τυγχάνουσι.

Διὰ δὴ ταῦτα καὶ ἐγὼ μετὰ πολλῆς παιδαγωγικῆς μελέτης ἐπιλαμβάνομαι τῆς δημοσιεύσεως «Παιδικῆς Βιβλιοθήκης» ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ παρόντος βιβλιαρίου, μετὰ τῆς γνώμης ὅτι, ἐὰν μὲν τοῦτο κυκλοφορήσῃ καὶ φανῇ χρήσιμον πρὸς διδασκαλίαν, νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ἔργον· εἰ δὲ μὴ, νὰ ἀπόσχω αὐτοῦ πρὸς πολλαπλασιασμόν ἀνωφελῶν τοῖς παισὶ καὶ ἀχρήστον ἔργων μὴ θέλων νὰ συντελῶ.

Θ συντάκτης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Οὕτω προοιμιαζόμεν τὸν Ἀπρίλιον τοῦ παρελθόντος ἔτους ὅτε τὸ παρὸν πρῶτον τῆς «Παιδικῆς Βιβλιοθήκης» βιβλιαρίον ἐδημοσίευσον αἰσθανόμενος περὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ τὸ αἶσθημα, ὅπερ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοιοῦτου εἶδους ἔργων, εἴτε μεγάλων εἴτε μικρῶν, πᾶς ὁ ὕμνις ἔχων τὰς φρενας αἰσθάνεται.

Ἄλλ' ὅμως ἡ εὐμενὴς ὑποδοχὴ, ἣς ἤξιώθη τὸ βιβλίον, ταχέως τὴν πρώτην αὐτοῦ ἔκδοσιν ἐξαντλήσασα, οὐ μόνον τὴν παρούσαν αὐτοῦ ἔκδοσιν προεκάλεσεν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἔργου ἐξακολούθησιν μ' ἐνεθάρρυνε. Καὶ ἰδοὺ μετὰ τῆς παρούσης δευτέρας ἐκδόσεως τοῦ πρώτου τῆς «Βιβλιοθήκης» βιβλιαρίου δημοσιεύω καὶ δεύτερον αὐτῆς τεύχος ὑπὸ τὸν τίτλον «Μῦθοι» οὕτινος καὶ πάλιν ἡ ἐκτίμησις ἀπόκειται εἰς τὴν εὐμενῆ καὶ δικαίαν τοῦ κοινῶ κρείτιν.

Ἐν Ἐρμουπολεὶ, τῷ 1 Φεβρουαρίου 1870.

Θ συντάκτης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἐκλιπούσης ταχέως τῆς πρώτης τοῦ παρόντος βιβλίου ἐκδόσεως καὶ τῆς δευτέρας ἐν τε τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ τῇ ἔξω Ἑλλάδι καταζητουμένης καὶ πρὸς ἐξάντησιν ἐγγιζούσης, ἡ περὶ τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ βιβλίου πεποιθήσεις μου ἐνισχύθη τοσούτον, ὥστε καὶ πρὸς ἔκδοσιν τοῦ Β' τεύχους «Παιδικῆς Βιβλιοθήκης» ὑπὸ τὸν τίτλον «Μῦθοι» προέβην, καὶ ἀντίτυπα τῶν τευχῶν ἀμφοτέρων εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις «πρὸς διαδόσιν τῶν Ἑλλ. γραμμάτων Σύλλογον» ὑπέβαλον, τὴν τε περὶ αὐτῆς ἐγκρίσιν αὐτοῦ καὶ τὴν κατάταξιν ἐν ταῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐγκριμένοις καὶ τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ βαθμηδὸν καταρτίζουσι βιβλίοις ἐξαιτούμενος.

Μετὰ πολλῆς δὲ χάριτος ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν βιβλίων τοῦ Συλλόγου σαφῆς Ἐπιτροπῆς ἰδὼν τὸ βιβλίον μου ἐγκριθέν καὶ τὸν ἀρ. 30 καὶ 31 τῶν διδασκτικῶν τοῦ Συλλόγου βιβλίων καὶ τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ σφραγίδα νὰ φέρῃ ἀξιώθην, προέβην εἰς τὴν παρούσαν καὶ διὰ τούτων κεκοσμημένην τρίτην τῆς «Παιδικῆς Βιβλιοθήκης» ἔκδοσιν, διὰ χάριτος ἐκλεκτοῦ καὶ τύπου τελειοτέρου, καὶ τυπογραφικῶν λαθῶν ὅσον οἶόν τε ἐλευθέραν τὴν ἐκτύπωσιν ποιησάμενος, πρὸς τὰς φιλοκάλους ὁδηγίας τοῦ Κ. Προέδρου τοῦ Συλλόγου τὸ ἐπ' ἐμοὶ νὰ συμμορφωθῶ πειραθείς.

Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου, τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1879.

Ὁ συντάκτης

Ἀνδρέας Κ. Χούμης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Τῆς «Παιδικῆς Βιβλιοθήκης» ἐκ τριῶν τευχῶν ἐπὶ τοῦ παρόντος συγκειμένης, τοῦ τῶν «Διηγήματων», τοῦ «τῶν Μύθων» καὶ τοῦ «τῶν Μαθημάτων». Τὰ «Διηγήματα» τέταρτον ἤδη ἐκδοθέντα καὶ ἐξαντληθέντα τὴν παρούσαν αὐτῶν πέμπτην ἐκδοσιν προεκάλεσαν. Πέντε δ' ἐκδόσεις τοῦ αὐτοῦ βιβλίου εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων καὶ ἐν διαστήματι τεσσάρων ἐνιαυτῶν γειόμεναι εἶναι βεβαίως μέγα τεκμηρίον τῆς ἀρίστης τοῦ βιβλίου ἡμῶν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ὑποδοχῆς.

Εὐγνωμονῶν τοὺς κυρίους διδασκάλους καὶ τοὺς λοιποὺς ἀναγνώστας, οἵτινες ἐπιεικῶς πάντοτε κρινοῦντες τὸ βιβλίον, τοσαύτην αὐτοῦ χρῆσιν ποιῶνται καὶ θέλω νὰ φαίνομαι, τὸ γε ἐπ' ἐμοί, ἀξίως τῆς τοιαύτης πρὸς τὸ ἔργον μου εὐγενοῦς συγκαταθέσεως αὐτῶν, ἐφιλοτιμήθημι ὅπως ἡ παρούσα ἐκδοσις γένηται ὅσον ἔνεστι τελειότερα τῶν προηγουμένων προσοχὴν καὶ δαπάνην μείζονα ἢ ἐν ἐκείναις καταβαλῶν.

Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου, τῇ 10 Ἰουλίου 1883.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἡ καλὴ κόρη

Ἡ πτωχὴ Ζαχαρῶ συνέλεγεν ἄνθη ἐν τινι λειβαδίῳ διὰ τὰ κατασκευάσθαι ἀνθοδέσμην. Διαβαίνων ἐκεῖθεν νεανίας εἶπε πρὸς αὐτήν. — Δός μοι, μικρά μου, τὰ ἄνθη αὐτὰ καὶ σοὶ δίδω ἐν δεκάλεπτον. — Δὲν δύναμαι, εἶπεν ἡ Ζαχαρῶ, διότι τὰ συλλέγω διὰ τὴν μητέρα μου, ἣτις ἔχει σήμερον τὴν ἑορτὴν της. — Σοὶ δίδω δύο δεκάλεπτα, προσέθηκεν ἐκεῖνος. — Ὅχι. — Σοὶ δίδω ἡμίσειαν δραχμὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος. — Σὰς εἶπον ὅτι τὰ συλλέγω διὰ τὴν μητέρα μου, ὥστε δὲν σὰς τα δίδω οὔτε δι' ἐν τάλληρον. — Λάβε, μικρά μου, τὸ τάλληρον, ἀπεκρίθη ὁ νέος εὐχαριστηθεὶς, καὶ κράτησον καὶ τὴν ἀνθοδέσμην σου.

Ἡ εὐγνωμοσύνη

Ὁ μικρὸς Ἀριστείδης ὑπῆγε πρωΐαν τινα μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς τὸν κῆπον. Ἐν ᾧ δὲ περιήρχετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παρατηρῶν, ἀνέκραξε πρὸς τὸν πατέρα

του. — Είδες, πάτερ μου, χθές τὸ ἐσπέρας τὸ ἄνθος τοῦτο, τὸ ὁποῖόν μοι εἶπατε ὅτι λέγεται ἡλιοτρόπιον; ἦτο ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἐδῶ, σήμερον δὲ εἶναι ἐστραμμένον πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· διατί συμβαίνει τοῦτο, πάτερ μου; — Τώρα σοι λέγω τέκνον μου· χθές τὸ ἐσπέρας τὸ ἄνθος ἦτο ἐστραμμένον πρὸς τὸν δύνοντα ἥλιον, τώρα δὲ ἐστράφη πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα. — Λοιπόν, πάτερ μου, βλέπει πάντοτε τὸν ἥλιον; — Ναι, τέκνον μου, τὸ ἄνθος τοῦτο βλέπει τὸν ἥλιον, διότι παρ' αὐτοῦ λαμβάνει ζωὴν καὶ θερμότητα· εὐτὼ καὶ σύ, ὅστις ἐλάβες καὶ λαμβάνεις παρὰ τοῦ Θεοῦ τροφήν καὶ ζωὴν, πρέπει πάντοτε νὰ ἔχῃς ἐστραμμένον τὸν νοῦν σου πρὸς αὐτόν.

Ἡ καλὴ χρῆσις

— Τί παράξενος ἄνθρωπος ὁ διδάσκαλός μου! εἶπεν ἡ μικρὰ Θεανὼ πρὸς τὴν μητέρα της· με ἠπάτησε σήμερον εἰπών μοι ὅτι τὸ ῥόδον εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνθῶν καὶ ὅτι ἡ μέλισσα δίδει μέλι. Ἐγὼ ὑπῆγα νὰ ἐγγίσω ἐν ῥόδον καὶ ἐκεντρώθην· ὑπῆγα εἰς τὸν μελισσῶνα νὰ μοι δώσῃ ἡ μέλισσα μέλι καὶ με ἐκέντρισε καὶ ἐκείνη. Νομίζω ὅτι ὁ διδάσκαλός μου με ἠπάτα. — Ὁ διδάσκαλος δέν σε ἠπάτα, Θεανὼ μου, εἶπεν ἡ μήτηρ της· ἀλλὰ σὺ δέν ἐγνώριζες πῶς νὰ μεταχειρισθῆς οὔτε τὴν μέλισ-

σαν, ούτε τὸ ρόδον. Μάθε δέ, τέκνον μου, ὅτι καὶ τὰ καλλίτερα πράγματα γίνονται κάκιστα, ὅταν δὲν γνωρίζῃ τις νὰ τα μεταχειρισθῇ.

Τὸ καθήκον

Δασοφύλαξ τις κατέβαινεν ἔκ τινος κρημνώδους ὄρου, ὅτε ἤρχισε νὰ πίπτῃ βροχὴ ῥαγδαία καὶ διαρκής, ἣτις τὸν ἠνάγκασε νὰ σπεύσῃ πρὸς εὐρεσιν καταφυγίου. Ἐνῶ ἔτρεχε πρὸς τινα πυκνὰ δένδρα, εἶδε παιδάριον φυλλάττον ποίμνιον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο σπήλαιον. Ὡς εἶδε τοῦτο εἶπε πρὸς τὸ παιδίον. — Διατί δὲν καταφεύγεις εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον, τέκνον μου; — Διότι, κύριέ μου, πρέπει νὰ φυλάττω τὰ πρόβατα διὰ νὰ μὴ φάγῃ κανὲν ὀλύκος. — Καὶ ἂν φάγῃ ἐν ἡ δύο, τί σε μέλλει; — Ὡ παίζετε, κύριε; τὸ καθήκόν μου εἶναι νὰ τα φυλάττω ὅλα, καὶ τὸ καθήκόν μου ἐγὼ δὲν το παραβαίνω. — Εὖγε, τέκνον μου, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ, ἔχε πάντοτε τὰ αἰσθήματα ταῦτα, καὶ βεβαίως θὰ γείνης καλὸς ἄνθρωπος.

Ἡ σεμνότης

— Πόθεν ἐξέρχεται ἡ ὠραία αὐτὴ εὐωδία; εἶπεν ἡ μικρὰ Καλλιόπη πρὸς τὴν μητέρα της. — Παρα-

τήρησον, τέκνον μου, ὑπὸ τὰ χόρτα ταῦτα, καὶ θὰ ἴδῃς πόθεν. — Ἄ! ἰδοὺ, εἶναι Ἴον τὸ εὐώδες, εἶπεν ἡ Καλλιόπη, ἀνακαλύψασα ἐν τοιοῦτον μεταξὺ τῶν χόρτων. — Βλέπεις, τέκνον μου, εἶπεν ἡ μήτηρ, τὸ Ἴον εἶναι κεκρυμμένον ὑπὸ τὰ χόρτα, καὶ ἐν τούτοις ἐκ τῆς εὐωδίας τὸ ἀνακαλύπτεις· οὕτω θὰ συμβῆῃ καὶ εἰς σέ· ἔσο ἐνάρετος καὶ σεμνή, καὶ μένε κεκρυμμένη εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ φήμη τοῦ καλοῦ σου ὀνόματος θὰ διασπαρῆ, καὶ πάντες θὰ σε τιμῶσι καὶ θὰ σε ἀγαπῶσι περισσότερον, ἢ ἂν εὐρίσκησαι ἐντὸς τοῦ θορύβου τῶν συναναστροφῶν καὶ τοῦ κόσμου.

III ἔργασία

Ὁ Περικλῆς καὶ ἡ Δόμνα τέκνα πλουσίου κτηματίου ἦσαν πάντοτε μελαγχολικοί, διότι ποτὲ δὲν εἰργάζοντο. Ἡμέραν τινά, ἐνῶ περιεφέροντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀσκόπως καὶ ἀνευ ἐργασίας, ἤκουσαν τὴν φωνὴν παιδός τινος ψάλλοντος. Εὐθὺς ὁ Περικλῆς εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του. — Ἀκούεις, ἀδελφή μου; τὸ παιδίον αὐτὸ δὲν θὰ ἔχη ἐργασίαν καὶ διὰ τοῦτο διασκεδάξει. — Οὕτω νομίζω, εἶπεν ἡ Δόμνα, καὶ ἔδραμον πρὸς αὐτό. Ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῆτε τί εἶδον· εὗρον πτωχὸν παῖδα πλέκοντα ἀχύρινα σκιάδια καὶ τόσον βεβουλισμένον εἰς τὴν ἐργασίαν του, ὥστε οὐδ' ἐπρόσεξεν ὅταν αὐτοὶ τὸ ἐπλησίασαν. —

Εὖγε, εἶπεν ὁ Περικλῆς, εἶσαι πολὺ εὐθυμος. Ἐκεῖνος τότε ἀπεκρίθη. — Οὕτω εἶμαι πάντοτε ὡσάκις ἔχω ἐργασίαν. — Καὶ δὲν στενοχωρεῖσαι ἐργαζόμενος; — Ἀστειεύεσθε; Ἢ ἐστενοχωρούμην, ἂν ἐκαθήμην. Σεῖς δὲν ἐργάζεσθε; — Οὐδέποτε, διότι δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἐργασίας. — Καὶ θέλετε νὰ ἦσθε εὐθυμοὶ μὴ ἐργαζόμενοι; δοκιμάσατε νὰ ἐργάζησθε, καὶ τότε θὰ ἴδητε πόσον θὰ ἦσθε εὐθυμοὶ. Τὰ δύο παιδιά ἤκουσαν τὴν συμβουλήν τοῦ πτωχοῦ παιδός, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐστενοχωρήθησαν, ἀλλὰ κατόπιν ἐνόησαν ὅτι ὁ μικρὸς χωρικός εἶχε δίκαιον, καὶ ὅτι τὸ μυστικὸν τοῦ νὰ ἦναι τις εὐθυμος, εἶναι νὰ μὴ μένη ποτὲ ἀργός.

Ὁ καλὸς υἱὸς

Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας ἦτο κάλλιστον παιδίον. Ἄν ἡ μήτηρ του τὸν διέτασσε τι, οὕτως τὸ ἐξετέλει ἀμέσως· ἂν ὁ πατήρ του τὸν ἐστελλεν εἰς κανὲν μέρος ἔτρεχε μετὰ προθυμίας. Ἡμέραν τινα ἔτρεχε πρὸς τὸ ταχυδρομεῖον βιαστικός. — Ποῦ πηγαίνεις; τὸν ἠρώτησεν εἰς συμμαθητῆς του συναντήσας αὐτόν. — Εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. — Καὶ διατί τρέχεις οὕτω; — Διότι ὁ πατήρ μου μοι εἶπεν ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάγω ταχέως. — Καὶ τρέχεις οὕτω, διότι σοὶ το εἶπεν ὁ πατήρ σου; — Καὶ διατί ὄχι; μήπως δὲν ἐνθυμῆσαι, ὅτι ὁ διδά-

σκαλος μᾶς διδάσκει νὰ ὑπακούωμεν μετὰ προθυμίας εἰς τοὺς γονεῖς μας, οὔτινες τοσαῦτα ὑποφέρουσιν ὑπὲρ ἡμῶν; λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἀνταμείβωμεν αὐτοὺς διὰ τοῦτο; — Ἐχεις μέγα δίκαιον, εἶπεν ὁ συμμαθητὴς του· καὶ οἱ λόγοι τοῦ μικροῦ Ἀνδρέου τῷ ἕκαμον ἐντύπωσιν καὶ δὲν ὑπῆρξαν ἀνωφελεῖς εἰς αὐτόν.

Ἡ ἀνατροφή

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Σοφία πηγαίνοντες εἰς περίπατον μετὰ τῆς μητρὸς των, συνήντησαν δύο παῖδας παλαιόντας δι' ἓν πεντάλεπτον, τὸ ὅποιον εἶχον λάβει ἐλεημοσύνην. Ἡ Σοφία θουμάσασα διὰ τεῦτο, ἐστράφη πρὸς τὴν μητέρα της καὶ τῇ εἶπεν. — Εἶναι ἀδελφοὶ αὐτοί, οὔτινες παλαιῶν; πόσον ἄθλιοι εἶναι! — Ἄχ, κόρη μου, τὰ ταλαίπωρα εἶναι τέκνα δυστυχῶν ἀνθρώπων, οὔτινες προσπαθεῦσι νὰ κερδίσωσι τὸν ἄρτον των ἐργαζόμενοι καὶ ἀφίνουσιν αὐτὰ ἀπροσπάτευτα. — Καὶ διατι δὲν τα στέλλουσιν εἰς τὸ σχολεῖον; εἶπεν ὁ Παῦλος. — Διότι οἱ γονεῖς των δὲν ἔχουσι νὰ ἐξοδεύσωσι, καὶ διότι δὲν ὑπάρχουν παντοῦ σχολαὶ τῶν ἀπόρων παιδῶν. — Ἄχ, μητέρα μου, δὲν ὑπάρχουν παντοῦ; Ἄμα ἡλικιωθῶ θὰ συστήσω σχολεῖα διὰ τὰ ἄπορα παιδία, διὰ νὰ ἀνατρέφονται καὶ ταῦτα ὡς καλοὶ ἄνθρωποι.

Ἡ μήτηρ ἀκούσασα ταῦτα ἠσπάσθη τὸν Παῦλον
διὰ τὴν καλὴν ταυ προαίρεσιν.

Ἡ εὐπέθεια

— Ἀκουσόν με, Πιπέ μου· σοὶ φαίνονται ἴσως
πικραὶ αἱ παρατηρήσεις μου; ἀλλὰ μάθε ὅτι σοὶ
κάμνω ταύτας πρὸς τὸ καλὸν σου. Ἐλθε μαζί μου,
ιδὲ ταύτην τὴν ἀπιδιάν. Βλέπεις πόσον ὠραίους
καρπούς παράγει; εἶναι μεγάλοι καὶ γλυκύτατοι.
Ἴδε ὀλίγον παρέχει καὶ τὴν ἄλλην ἀπιδιάν. Οἱ καρ-
ποί της τὸναντίον εἶναι μικροὶ καὶ πικρότατοι. —
Ἡὼς γίνεται τοῦτο μήτέρ μου; ἠρώτησεν ὁ Πίπος.
— Ἴδου πῶς γίνεται· περὶ ἐκείνης μὲν τῆς ἀπιδιάς
ἣτις εἶναι ἐκτὸς τοῦ κήπου μας, οὐδεὶς ἐφρόντισε,
διότι εἶναι ἀγρία· περὶ δὲ ταύτης φροντίζει ὁ καλὸς
μας κηπουρὸς Ἰώσηπος. Οὕτω συμβαίνει καὶ εἰς
τὰ παιδιά, ἂν μὲν σε συμβουλευῶ καὶ σὺ ἀκούῃς
τὰς συμβουλὰς μου, θὰ γείνης καλὸς ἄνθρωπος·
ἂν δὲ δὲν ἀκούῃς, θὰ γείνης ἄνθρωπος ἄχρηστος.
Ὁ Πίπος ἀκούσας ταῦτα ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά του,
καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἤκουεν ἠσύχως καὶ
ἄνευ τινὸς παραπόνου τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων
του.

Ἡ εὐσπλαγγνία

Γέρων ὑπὸ τοῦ γήρατος καὶ τῆς πενίας καταβεβλημένος, ὠδοιπόρει θερμὴν τινα ἡμέραν τοῦ Ἰουλίου. Βασανιζόμενος δὲ ὑπὸ τῆς δίψης, ἔφθασεν εἰς τινα βρύσιν· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ αὐτῆς ἦτο τοσοῦτον θερμὸν καὶ ρυπαρὸν, ὥστε ἔφερον ἀηδίαν. Ἐκεῖθεν διέβαινε παιδίον τι ἐπίσης πτωχόν, φέρον δοχεῖον γάλακτος, ὅπερ εἶχε λάβει ἐλεημοσύνην. Βλέπον τοῦτο τὸν δυστυχῆ γέροντα, ἐκινήθη εἰς συμπάθειαν· ἂν δὲ καὶ διψῶν, προσέφερον εἰς τὸν γέροντα τὸ δοχεῖον τοῦ γάλακτος. Τότε δ' ὁ γέρων τὸ ἠγχαρίστησε μετὰ τόσης γλυκύτητος καὶ εὐγενείας, ὥστε τὸ παιδίον ἠσθάνθη περισσοτέραν ἡδονήν, ἢ ἂν εἶχε πῖει τὸ γάλα.

Τὸ περισσεῦον

Ἡ Ἄννα καὶ ἡ Φλώρα ἐξήρχοντο τοῦ σχολείου, ἔχουσαι εἰς τὰ καλάθια τῶν κομμάτια ἄρτου, τὰ ὅποια ταῖς ἐπερίσσευσαν. Καὶ ἡ μὲν Ἄννα ἔρριψεν αὐτὰ εἰς κῦνα διαβαίνοντα· ἡ δὲ Φλώρα τούναντίον, ἔδωκεν αὐτὰ εἰς γραῖαν πτωχήν, ἣτις διέβαινεν ἐκεῖθεν ζητοῦσα ἐλεημοσύνην — Ὁ Θεὸς νά σε ἀνταμείψῃ, τέκνον μου, εἶπεν ἡ γραῖα, διότι δίδεις τὰ περισσεύματά σου εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἀκούσασα

τοὺς λόγους τούτους ἡ Ἄννα, μετενόησε, διότι ἐ-
προτίμησεν ἐν ζῶον τοῦ ὁμοίου της. Ἄπ' ἐκείνης δὲ
τῆς ὥρας ἔμαθεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βοηθῇ
πρῶτον τοὺς ὁμοίους του καὶ ἔπειτα τὰ ζῶα.

Ἡ ἀγάπη

Ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο παιδίον, τὸ ὁποῖον συνείθι-
ζε νὰ ἐμπαίζη τὰ ἀτυχήματα τῶν ἄλλων. Ἡμέραν
τινὰ, ἐνῶ ἐκάθητο εἰς τὸ σχολεῖον, εἶδε παιδίον χω-
λὸν ὅπερ εἰσῆλθε στηριζόμενον ἐπὶ ράβδων. Εὐθὺς
δ' ὡς εἶδε τοῦτο, ἤρξατο νὰ γελά ἐμπαίζων τὸ ἀτύ-
χημα τοῦ δυστυχοῦς χωλοῦ. Τὰ ἄλλα ὅμως παιδιά
ἔσπευσαν νὰ περιποιηθῶσι τὸν δυστυχή χωλόν, ἄλ-
λο μὲν λαμβάνον τὸ ἐπανωφόριόν του, ἄλλο δὲ ὄδη-
γοῦν αὐτὸν ἵνα καθίσῃ. Ὁ μικρὸς χωλὸς συγκινη-
θεὶς ἐκ τῶν περιποιήσεων τούτων, ηὐχαρίστησε πάν-
τας ἐγκαρδίως καὶ ἠσπίασθη τὸν μικρότερον ὄλων
τῶν νέων φίλων του. Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος συνεκινή-
θη τόσον ἐκ τῆς ἀδελφικῆς ἐκείνης περιποιήσεως
τῶν συμμαθητῶν του πρὸς τὸν χωλόν, ὥστε οὐδέ-
ποτε πλέον ἐνέπαιξε τὸ ἐλάττωμα ἄλλου ἀνθρώπου.

Ἡ πτώσις

Χειμερινὴν τινα πρωΐαν ἡ Μαρία μετὰ τῶν δύο
υἱῶν της Πέτρου καὶ Ἰωάννου ὑπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ

τινα φίλην τις. Διέβαινον δὲ διὰ τινος πλατείας χιονοσκεποῦς. Αἴφνης ἄνθρωπός τις διαβαίνων ἐκεῖθεν, περεπάτησε καὶ ἔπεσεν. — ὦ! τί ὠραῖα! ἀνέκραξε γελῶν ὁ Πέτρος. Ὁ Ἰωάννης δὲν ἐγέλασεν, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὸν πεσόντα, ὅστις ἐγερθεὶς τὸν ἠγάπησεν καὶ ἐξηκολούθησε, χωλαίνων, τὴν ὁδὸν του.

— Βλέπεις, Πέτρε, εἶπεν ἡ μήτηρ; ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἐκτύπησε, καὶ σὺ ἐγέλασας. Ἐντροπή! νὰ μὴ σε μεταίδω νὰ γελάτῃς διὰ τὴν δυστυχίαν ἄλλου. Μάθε δε ὅτι πρέπει νὰ βοηθῆς τοὺς πάσχοντας, καὶ ὅταν δὲν δύνασαι νὰ κάμῃς τοῦτο τοῦλάχιστον δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἐμπαίζῃς.

Ἡ θεία πρόνοια

Ἡ μικρὰ Δέσποινα συνελεγε ἐντὸς τῆς χειρὸς τῆς τὰ ψιχία τοῦ ἄρτου, ἅτινα ἐπιπτον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐξερχομένη εἰς τὴν αὐλὴν ἔρριπτεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς χιόνος. Ἡ μήτηρ ἰδοῦσα τοῦτο τὴν ἠρώτησε. — Τί κάμνεις αὐτοῦ, μικρά μου; — Δίδω φαγητὸν εἰς τὰ πτηνά. — Ἀλλὰ θὰ κρῶσῃς ἐξερχομένη ἔξω εἰς τὸ ψῦχος. — Δὲν με μέλλει, μητέρα μου, διότι σεῖς ἡ ἰδία μοὶ εἶπατε ὅτι διὰ νὰ κάμῃ τις καλὴν πράξιν, δὲν πειράζει καὶ ἂν ὑποφέρῃ.

— Εὐγε, τέκνον μου! ἀλλὰ δύνασαι σὺ νὰ θρέψῃς ὅλα τὰ πτηνά τοῦ οὐρανοῦ; — Ἐγὼ, μητέρα

μου τρέφω ταῦτα, ἡ δὲ θεία πρόνοια θὰ φροντίσῃ διὰ τὰ ἄλλα· διότι σεῖς μοι εἶπατε, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει ἀπροστάτευτα τὰ πλάσματά του. — Εὐγε, κόρη μου! εἶθε νὰ φέρῃσαι πάντοτε σὺτῶ· καὶ τὴν ἡσπάσθη μ' ὄλην τὴν μητρικὴν στοργήν.

Τὸ ὠφέλιμον ἀνάγνωσμα

Ὁ μικρὸς Ἀλέξιος ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸ σχολεῖον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὁ διδάσκαλος τῷ εἶχεν ὀρίσει. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ διδάσκαλος εἶπεν. — Ἦκούσατε, τέκνα μου, πῶς διδάσκει ὁ σοφὸς Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων; ἀκούσατε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διδαχῶν του. Χιλιάδες ἀνθρώπων ἦσαν συνηγμένοι εἰς Κυθωνίας, ὅτε ὠμίλει καὶ καθὼς ἐτελείωσεν, ὅσοι ἦσαν ἐχθροὶ ἔτρεξαν πρὸς ἀλλήλους· μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ζητούντες ἀμοιβαίως συγγνώμην καὶ ἀσπαζόμενοι τὸν ἀσπαζμὸν τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀγάπης. — Γνωρίζετε δὲ διατί τοιοῦτον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁμιλίας του; Διότι ἐδίδατκε τὴν ἀγάπην, τὸ «Ἀγαπάτε ἀλλήλους» τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι νὰ ζῶσιν ἐν ἀδελφικῇ ὁμονομίᾳ καὶ νὰ ἀποφεύγωσι τὴν ὀργὴν καὶ τὸ μῖσος.

Εὐθὺς ὡς ὁ διδάσκαλος εἶπε τοὺς λόγους τούτους, δύο παιδία ἅτινα ἦσαν ἐχθρὰ πρὸ καιροῦ,

ἔσπευσαν πρὸς ἀλλήλα κλαίοντα καὶ ἐνηγκαλίσθησαν, ζητούντα ἀμοιβαίως συγγνώμην ἐνώπιον τῶν συμμαθητῶν των, αἵτινες καὶ οὗτοι ἔκλαιον ὑπὸ συγκινήσεως.

Ἡ τιμιότης

Ὁ κύριος Ἀργύριος διαβαίνων πλησίον χωλοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐζήτηε ἐλεημοσύνην εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, τῷ ἔρριψε νόμισμά τι. — Κύριε, κύριε, ἐφώναξε τὸ παιδίον, ἀκολουθεῖν αὐτὸν καὶ μόλις δυνάμενον νά τον προσθάνῃ, ἐκάματε λάθος, μοι ἐδώσατε ἐν χρυσοῦν νόμισμα, ἐνῶ εἶχετε βεβαίως σκοπὸν νά μοι δώσητε γάλκινον. — Εὐγε, τέκνον μου, εἶπεν ὁ κύριος Ἀργύριος, δὲν εἶχον σκοπὸν νά σοι δώσω χρυσοῦν νόμισμα, ἀλλ' ἡ τιμιότης σου ἀξίζει νά ανταμειφθῇ. λάβε το λοιπὸν, καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε, ὅτι ὁ Θεὸς προστατεύει τοὺς τιμίους ἀνθρώπους.

Ἡ ἐλεημοσύνη

Ὁ Στέφανος, πτωχὸν παιδίον, ἔλαβέ ποτε δύο ἄρτους ὡς ἐλεημοσύνην. Ἐνῶ δὲ διήρχετο τὴν πεδιάδα, εἶδε γέροντα καθήμενον εἰς τινὰ γωνίαν καὶ τρέμοντα ὑπὸ τῆς πείνης. Ὁ Στέφανος ἐσκέφθη. — Ὁ γέρων οὗτος εἶναι πτωχότερός μου, ὥστε πρέπει νά τον βοηθήσω. Τῷ ἔδωκε λοιπὸν

ένα ἄρτον, τὸν ὁποῖον ὁ γέρον κατέφαγεν ἀμέσως. Τότε τὸ ἀγαθὸν παιδίον τῷ προσέφερε καὶ τὸν ἄλλον, ἀλλ' ὁ γέρον δὲν ἤθελε νὰ τον δεχθῆ· ὁ Στέφανος ὁμῶς ἐβίασεν αὐτὸν νὰ τον κρατήσῃ λέγων. — Σεῖς εἶσθε γέρον, ἐνῶ ἐγὼ δὲν εἶμαι. Σεῖς δὲν δύνασθε νὰ κερδήσῃτε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐνῶ ἐγὼ δύναμαι. Διὰ τοῦτο σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν προσφορὰν μου, καὶ ἐμὲ δὲν Ὁ' ἀφήσῃ ἡ θεία πρόνοια ἀπροστάτευτον καὶ ἀφήκῃ τὸν γέροντα προσθέτων. — Ἐπραξα καλὴν πράξιν εἰς ἄλλον πτωχότερόν μου, δὲν ἔχασα τὴν ἡμέραν, καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεόν.

Ἡ ὀκνηρία

— Ἐλένη, δός μοι τὸ ἀλφαθητάριόν μου, τὸ ὁποῖόν μοι ἔπεσεν, εἶπεν ὁ μικρὸς Δημήτριος πρὸς τὴν ὀγδοηκοντούτιδα ὑπηρετρίαν αὐτοῦ. — Καὶ διατί αὐτὴ ἡ διαταγὴ; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ του. — Διότι μοι ἔπεσεν, εἶπεν ἐκεῖνος μὲ ἀφέλειαν. — Ἐπειδὴ σοι ἔπεσεν, εἶπεν ἡ μήτηρ, φρόντισαν νὰ το λάβῃς μόνος σου, δίχως νὰ ἀνησυχῆς τὴν δυστυχῆ Ἐλένην, ἥτις ὑπὸ τοῦ γήρατος δὲν δύναται νὰ κινηθῆ. Μάθε δ' ἐκτὸς τούτου ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆς ἄλλον δι' ὅ,τι δύναται νὰ κάμῃς μόνος σου. Ἦκουσας, ἀγαπητέ μοι;

Ὁ Δημήτριος ἤκουσε τὴν συμβουλήν της, καὶ

ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας δὲν ἦτο πλέον οὔτε ὑπερήφανος οὔτε ἐνοχλητικὸς πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ἡ διόρθωσις

Ὁ μικρὸς Βασίλειος ἦτο κάλλιστον παιδίον, ἀλλὰ πολὺ παράφορον. Εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν ἐκτύπα τοὺς πόδας του καὶ ἐφώναζε κλαίων. Ἡ μήτηρ του ὁμῶς διώρθωσε τὸ ἐλάττωμα τοῦτο διὰ τῆς ἐξῆς τιμωρίας. Δι' ἐκάστην δυστροπίαν τῷ ἔκοπτεν ἐκ τοῦ φορέματός του ἓν κομβίον. Ὡστε ὁ Βασίλειος αἰσχυρόμενος νὰ πηγαίνη εἰς τὸ σχολεῖον ἄνευ κομβίων, παρήτησε τὴν δυστροπίαν ἐκείνην.

Τὰ καλὰ παιδιὰ

Ὁ μικρὸς Πολύβιος ἔλαβε παρὰ τοῦ πάππου του ὠραιότατον μῆλον. Φθάσας δὲ εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, εἶπε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του Ἐρασμίαν. — "Ὡ τί ὠραῖον μῆλον! ἔλθε νὰ το φάγωμεν μαζί. — "Ἄν ἦτο μεγαλύτερον, εἶπεν ἡ ἀδελφὴ του τότε ἠδυνάμεθα νὰ το μοιράσωμεν· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι πολὺ μικρόν, φάγε το μόνος, ἀδελφέ μου. — "Ὅχι, εἶπεν ὁ Πολύβιος· ἄς το φάγωμεν μαζί, καὶ οὕτω θά μοι φανῇ νοστιμώτερον.

Τὸ εὐσεβὲς παιδίον

Ὁ μικρὸς Νικόλαος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν φίλου τού τινος, ἵνα προσκαλέσῃ αὐτὸν πρὸς περίπατον. Ἐν τῇ αἰθούσῃ δὲν εἶδε τινα, ἐπὶ δὲ τῆς τραπέζης παρετήρησε κάνιστρον πλήρες ἀπιδίων. — ὦ, τί ὠραῖα ἀπίδια, εἶπε, δύναμαι νὰ φάγω ἔν, διότι κανεῖς δὲν βλέπει· ἀλλὰ πῶς, προσέθηκε, δὲν με βλέπει κανεῖς; δὲν με βλέπει ὁ Θεὸς; καὶ ταῦτα εἰπὸν τὸ παιδίον, ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης. Γέρων δὲ τις, ὅστις καθήμενος ὀπισθεν τῆς θερμάστρας ἤκουε τὰ πάντα, εἶπε πρὸς τὸν Νικόλαον. — Εὐγε, τέκνον μου, ἐνίκησας τὴν λαιμαργίαν σου, λάβε ὀλόκληρον τὸ κάνιστρον, καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ παρών.

Ἡ ὑπερηφάνεια

Ἡ Εἰρήνη εἶχεν ὑπάγει ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν περίπατον μετὰ τῆς μητρὸς της, ἔχουσα ὠραιότατον ῥόδον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Κύριός τις διαβαίνων πλησίον, εἶπε. — Πόσον ὠραῖον εἶναι! Ἡ Εἰρήνη ἀκούσασα τοῦτο, ἤρχισε νὰ κομπάζῃ· ἀλλ' ὁ κύριος ἐκεῖνος ἐννοήσας τοῦτο, προσέθηκε. — Δέν το λέγω διὰ σέ, τέκνον μου, ἀλλὰ διὰ τὸ ῥόδον, τὸ ὅποιον φέρεις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου. Ἡ Εἰρήνη ἐντρέπη, ἀκούσα-

σα τούτο, ἡ μήτηρ της ὁμῶς τῇ εἶπε. — Μάθε, τέκνον μου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανευώμεθα διὰ τοὺς ἐπαίνους, διότι πολλάκις οἱ ἄνθρωποι δὲν προσφέρουσιν αὐτοὺς εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τὸν βαθμὸν καὶ τὰ πλεῦτα μας.

Ἡ φλυαρία

Ἡ Μαριάνθη ἦτο φλύαρος. Καθημένη πάντοτε πλησίον τῶν γονέων της, ἔλεγε μὲν ὠραῖα πράγματα, ἀλλὰ λίαν πολλά. Ἡμέραν τινὰ ἐνῶ ἐπρογεύοντο, χελιδῶν καθήσασα ἐπὶ τινος κλάδου δένδρου, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ. Τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἠυχαρίστησε τὴν Μαριάνθη, ἀφοῦ ὁμῶς παρῆλθεν ἀρκετὴ ὥρα, εἶπε. — Πόσον ἐνοχλητικὴ εἶναι αὕτη ἡ χελιδῶν χωρὶς νὰ το ἤξεύρῃ, καὶ πόσον κουρασμένη θὰ ἦνε τὸ ἑσπέρας, ὅταν εἰσέρχεται εἰς τὴν φωλεάν της. — Ἐγὼ καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ πατήρ, μίαν χελιδόνα, ἣτις εἶναι ἐνοχλητικὴ ἕνεκα τῆς πολυλογίας της, χωρὶς νὰ το γνωρίζῃ, καὶ ἐν τούτοις τὸ ἑσπέρας ὅταν πηγαίῃ εἰς τὴν κλίνην της δὲν εἶναι κουρασμένη.

Ἡ Μαριάνθη ἠρυθρίασε, καὶ διώρθωσε τὸ ἐλάττωμα τῆς πολυλογίας.

Γενναϊότης καὶ μετριοφροσύνη

Ῥάπτου τινός τὰ δύο μικρὰ παιδιά ἐπαιζόν διώκοντα χρυσιαλίδας πλησίον διώρυγος. Πλησιάσαντα

δέ εις αὐτὴν πολὺ, ἔπεσον ἀμφοτέρα εἰς τὸ ὕδωρ. Μὴ γνωρίζοντα δὲ νὰ κολυμβῶσιν, ἔρρηξεν φωνὰς ἀπελπισίας. Διερχόμενος δ' ἐκεῖθεν ὁ νέος Παντολέων, σανδαλοποιὸς, ἔδραμεν ἀμέσως πρὸς βοήθειαν, καὶ ριφθεὶς εἰς τὴν διώρυγα ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἔτσασε τὰ παιδία. Ἐν τούτοις φθάσας ὁ πατὴρ τῶν παιδίων, ἔλαβεν αὐτὰ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ σωτήρός των, προσφέρων συγχρόνως εἰς αὐτὸν τινὰ νομίσματα ὡς δεῖγμα μικρὸν τῆς εὐγνωμοσύνης του. Ὁ γενναῖος ὁμως Παντολέων δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὰ νομίσματα, ἀλλ' ἀπαλλαγεὶς τῶν εὐφημιῶν τοῦ πλήθους, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

III ἐγκράτεια

— Δὸς μοι ὀλίγον ἀκόμη οἶνον, ἔλεγεν ὁ ἄτακτος Εὐστάθιος πρὸς τὴν γραῖαν ὑπηρέτριαν τῆς αἰκίας· αὐτὴ δὲ ἀπεκρίθη. — Ἄλλὰ θά σε βλάβῃ, μικρέ μου κύριε. — Μὴ φοβῆσαι. — Οὕτως ἐφώναζε, προσέθηκεν ἡ γραῖα, τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα καὶ ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ κηπουροῦ, ἀλλὰ τὸν εἶδες ὅτι ἐμέθυσε· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του τὸν ἐνέπαιζον τὰ ἄλλα παιδία. — Ἄν ἐτόλμων νὰ μ' ἐμπαίξωσι, θὰ ἔβλεπες τί θά τους ἔκαμνον. — Αἶ, μικρέ μου κύριε, ἀντὶ νὰ ἀπειλῆς οὕτως, καλλίτερον θὰ ἦτο ἂν ἔπραττες ὅ,τι πρέπει. Μάθε δὲ καλῶς, τέκνον μου, ὅτι πρέπει νὰ διορθῶνῃ

τις τὰ ἐλαττώματά του ἐνωρίς, διότι ἄλλως δὲν δι-
ορθώνονται. Ὁ ἄτακτος Εὐστάθιος δὲν ἀπεκρίθη τι
ἢ δὲ σιωπή του ἦτο καλὸν σημεῖον.

Τὸ πολύτιμον χορτάριον

Δύο ὑπηρέτριαι, ἡ Μαρίνα καὶ ἡ Ἑλένη ἐπήγαι-
ναν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἑκατέρα ἔφερεν εἰς τοὺς ὤμους
της ἓν βαρὺ καλάθιον πλήρες σταφυλῶν. Ἡ Μαρίνα
ἐμεμφιμοίρει καὶ ἀνεστέναζε διηνεχῶς, ἡ Ἑλένη
τούναντίον ἐγέλα καὶ ὠμίλει μετ' εὐθυμίας καθ' ὅ-
λην τὴν ὁδόν. Ἡ Μαρίνα ἐπὶ τέλους εἶπε. — Πῶς
δύνασαι νὰ γελᾷς; τὸ καλάθιόν σου εἶναι βαρὺ ὅσον
καὶ τὸ ἰδικόν μου, καὶ σὺ δὲν εἶσαι δυνατωτέρα ἀπὸ
ἐμέ; Ἡ Ἑλένη τότε ἀπεκρίθη. — Ἐχω ἐντὸς τοῦ
καλαθίου μου ἓν χορτάριον τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει νὰ
αἰσθάνωμαι μόλις τὸ φορτίον. Πρᾶξον καὶ σὺ ὅπως
ἐγώ καὶ δὲν θὰ αἰσθάνησαι τὸ βᾶρος. — Ἄ! εἶπεν
ἡ Μαρίνα, τοῦτο πρέπει νὰ ἦναι ἓν πολύτιμον χορ-
τάριον· ἄς εὕρισκον καὶ ἐγὼ ἐξ αὐτοῦ ἵνα ἀνακουφι-
σθῶ. Εἰπέ μοι, σέ παρακαλῶ, πῶς ὀνομάζεται; Ἡ
Ἑλένη τότε ἀπεκρίθη. — Τὸ χορτάριον τοῦτο ὀνο-
μάζεται Ὑπομονή. Ἐχε ὑπομονήν, καὶ τὸ φορτίον
σου θὰ ἦναι ἐλαφρὸν ὅπως καὶ τὸ ἰδικόν μου.

Ἡ καλλιτέρα ζωὴ

— Ἀγαπητὴ μοι κόρη, μὴ κλαίῃς, ἔλεγεν εἰς γέρον πρὸς τι κεράσιον, ὅπερ ἐκλαίεν ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐνὸς νεκροῦ. Βλέπεις τὸν ὠχρὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅστις φαίνεται ὅτι οὐδὲ βλέπει, οὐδ' ἀκούει; Ἐκεῖνος δὲν ἀπέθανε. Σκέπτεται καὶ βλέπει κάλλιον ἡμῶν. Τὸ σῶμά του εἶναι ψυχρὸν, ἡ δὲ ψυχὴ του εἶναι μακρὰν τῆς γῆς. Αὐτὸς ὑπήκουσεν εἰς τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ, ὅστις τὸν ἐκάλεσε παρ' αὐτῷ. Μάθε δὲ, τέκνον μου, ὅτι δὲν εἶναι ἀτύχημα ὁ θάνατος, ὅταν τις εἴησε πειθόμενος εἰς τοὺς θεῖους νόμους καὶ ἂν σὺ ἀγαπᾷς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ὑπηρετήσῃς πιστῶς, ὁ θάνατος θὰ ἔλθῃ ὅπως πρέπει ἵνα σὲ ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν αἰώνιον εὐτυχίαν. Μὴ κλαίῃς λοιπόν, βλέπουσα νεκρὸν, ἀλλὰ συλλογίσου ὅτι οὗτος, ἂν καὶ φαινόμενος νεκρὸς, βλέπει ὅμως καὶ ἀκούει, ἔχων πρὸς τούτοις τὴν εὐτυχίαν νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ.

Ῥιϊκὴ φιλοστοργία

Ὁ πλούσιος κύριος Εὐστράτιος προσεκάλεσεν ἐν καιρῷ χειμῶνος τρία παιδία πτωχῶν γονέων, ἵνα ἐνδύσῃ αὐτά. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ψῦχος ἦτο πολὺ, διέταξε νὰ παραθέσωσιν εἰς αὐτὰ ἄρτον καὶ κρέας, ἵνα

φάγωσι. Καί τὰ μὲν δύο ἔτρωγον μετ' ὀρέξεως τὰ παραταθέντα αὐτοῖς, ὁ μικρὸς ὅμως Ἐμμανουὴλ δὲν ἔτρωγεν, ἀν καὶ ἐφαίνετο ἐπιθυμῶν τὰ φαγητά. — Διατί, τέκνον μου, δὲν τρώγεις, εἶπεν ὁ κύριος Εὐστράτιος; — Διότι, κύριέ μου, φυλάττω τὸν ἄρτον καὶ τὸ κρέας διὰ τὴν μητέρα μου, ἥτις ἀσθενούσα δὲν ἔφαγε πρὸ δύο ἡμερῶν. — Ἠσύχαζε, μικρὸς μου, εἶπεν ὁ κύριος Εὐστράτιος, διότι θέλω πέμψει εἰς τὴν μητέρα σου φαγητόν. — Ὅχι, σὰς εὐχαριστῶ, δὲν τρώγω, διότι θέλω νὰ φέρω μόνος μου τὴν τροφήν εἰς τὴν μητέρα μου. — Εὖγε, τέκνον μου, εἶπεν ὁ πλούσιος γέρον, ἔχε πάντοτε τὰ αἰσθήματα ταῦτα καὶ ὁ Θεὸς θά σε ἀνταμείψῃ. Καὶ ταῦτα εἰπὼν διέταξε τὸν ὑπηρέτην του νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μικροῦ Ἐμμανουὴλ τὰ ἀναγκασιῶντα τρόφιμα, ἐξακολουθῶν πάντοτε νὰ βοηθῇ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ.

Ἡ καλὴ συνναστροφὴ

Ὁ μικρὸς Κίμων εἶχεν ὠραιότατον κιβωτίδιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔρριπτε πᾶν ὅ,τι τῷ ἐχάριζεν. Ἐκεῖ εὐρίσκοντο μαχαιράκια, κονδυλοφόροι, τετράδια καὶ διάφορα ἄλλα μικρὰ πράγματα, μεταξύ δὲ τῶν ἄλλων δύο λεμόνια καὶ τεμάχιον ξύλου δρυός.

Μετά τινα καιρὸν χρειασθεῖς τὸ ξύλον ἐκεῖνο τὸ

ἔλαβεν ἐκ τοῦ κιβωτίου· ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγη αἰσθανθεὶς ὅτι τὸ ξύλον ἐκεῖνο εἶχε τὴν εὐωδίαν τοῦ λεμονίου· ἔσπευσε λοιπὸν πρὸς τὴν μητέρα του. — Μητέρα μου, δοκίμασε τὸ ξύλον τοῦτο νὰ ἴδῃς ὅτι ἔχει τὴν εὐωδίαν τοῦ λεμονίου. — Βεβαίως, εἶπεν ἡ μήτηρ δοκιμάσασα. — Ἀλλὰ πῶς γίνεται τοῦτο, μητέρα μου, ἀφοῦ μόνος μου τὸ ἔχω κόψει ἀπὸ τὴν μεγάλην δρῦν τοῦ θείου μου, εἶπεν ὁ Κίμων; — Τέκνον μου, τοῦτο ἔγινε διότι εἶχες λεμόνια εἰς τὸ κιβώτιόν σου. — Λοιπὸν, μητέρα μου, τὰ λεμόνια ἔδωσαν τὴν εὐωδίαν αὐτὴν εἰς τὸ ξύλον μου; — Naί, τέκνον μου, καὶ ἀπ' αὐτὸ δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς ὅτι πρέπει νὰ συναναστρέφῃσαι πάντοτε μὲ καλλιτέρους· διότι ὅπως τὸ ξύλον τῆς δρυὸς ἔλαβεν εὐωδίαν ἀπὸ τὰ λεμόνια, οὕτω καὶ σὺ ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους σου θὰ λαμβάνῃς γνώσεις ὅσας δεν ἔχεις.

Ἡ προσευχὴ

Ἀγαθὴ τις κυρία ἔμενε εἰς ἐξοχὴν ὀλίγον ἀπέχουσαν τῆς πόλεως. Ἐσπέραν τινά, ἐνῶ ἀνεγίνωσκε τὸ εὐχολόγιόν της, ἔφθασε ὁρομαίως μία τῶν φίλων της, ἣτις τῇ εἶπεν, ὅτι μία πρῶτην ὑπηρετριά της ἀσθενεῦσα, ἐκινδύνευεν ἐν τῇ πόλει. Ἡ καλὴ κυρία ἀκούσασα τοῦτο, διέταξε νὰ τῇ φέρωσιν ἄμαξαν, καὶ ἔσπευσε πρὸς βοήθειαν τῆς κινδυνευούσης. Εὐ-

θὺς δὲ ὡς ἀνεχώρησε, κλέπτῃς εἰσελθὼν διὰ τοῦ παραθύρου ἀνῆψε φῶς καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ πέριξ, διὰ τὴν ἀνακαλύψῃ πολύτιμόν τι. Ἐρευρῶν αὐτός ἐν τῷ δωματίῳ βλέπει παρὰ τὴν κλίνην, ἐπὶ τινος μικρᾶς τραπέζης, ἀργυρεῦν κηροπήγιον καὶ βιβλίον ἀνοιχτόν. Ῥίπτει βλέμμα ἐπὶ τοῦ βιβλίου καὶ ἀναγνωρίζει ὅτι ἦτο εὐχολόγιον εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκει.

«Ὁ Θεός, ὁ μέγας καὶ θαυμαστός, ὁ ἀνεκδιηγή-
» τῳ ἀγαθωσύνη, καὶ πλουσία προνοία διοικῶν τὰ
» σύμπαντα, ὁ καὶ τὰ ἐγκόσμια ἀγαθὰ ἡμῶν δωρη-
» σάμενος, καὶ κατεργυήσας ἡμῶν τὴν ἐπηγγελμέ-
» νην βασιλείαν, διὰ τῶν ἤδη κεχαρισμένων ἡμῶν
» ἀγαθῶν ὁ ποιήσας ἡμᾶς καὶ τῆς νῦν ἡμέρας τὸ
» παρελθὼν μέρος ὑπὸ παντὸς ἐκκλίνειν κακοῦ, δώ-
» ρησαι ἡμῶν καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἀμέμπτως ἐκτελέ-
» σαι, ἐνώπιον τῆς ἁγίας δόξης σου, ὑμνοῦντάς σε
» τὸν μόνον ἀγαθόν, καὶ φιλόανθρωπον Θεὸν ἡμῶν».

Οἱ λόγοι οὗτοι ἔκαμον τοιαύτην ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κλέπτου, ὥστε ἐπήδησεν ἀμέσως ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ κλέψῃ τι. Ἀπ' ἐκείνης δὲ τῆς ἡμέρας οὐδέποτε πλέον ἐκλεψεν οὐδὲ λεπτόν· καὶ μετὰ πολλὰ ἔτη, ὅτε ἦτο ἐτοιμοθάνατος, διηγήθη εἰς τὰ τέχνα του τὸ συμβάν τοῦτο, συμβουλεύσας αὐτὰ νὰ προσεύχωνται πάν-

τοτε, διότι ἡ προσευχὴ ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ δι' αὐτῆς ἐπισύρει τις τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Τὸ ὕδωρ καὶ ὁ ἄρτος

Χειμῶν βαρὺς ἐνέσκηψεν εἰς τὰ ὄρεινά μέρη τῆς Ἀττικῆς καὶ ὁ μικρὸς Φίλιππος κατέβη εἰς τι πλησίον χωρίον ἵνα ζητήσῃ ἐλεημοσύνην εἰς τὰς οἰκίας τῶν εὐπόρων. Ὁ Λουκᾶς, υἱὸς πλουσίου κτηματίου, ἴστατο ἐξῶθεν τῆς πατρικῆς οἰκίας τρώγων τεμάχιον ἄρτου λευκοτάτου. — Ἐλεήσατέ με, εἶπεν ὁ δυστυχεὴς Φίλιππος, διότι πεινῶ. — Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ· δὲν ἔχω τι διὰ σέ, εἶπεν ὁ Λουκᾶς, καὶ ἀπέπεμψεν αὐτὸν βαναύσως ἐκ τῆς οἰκίας. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ Λουκᾶς ἀνέβη εἰς τὰ ὄρη ζητῶν αἶγα ἀποπλανηθεῖσαν. Διέβη χαράδρας καὶ βουνά, ἀποθνήσκων τῆς δίψης, διότι δὲν εὕρισκεν οὔτε φρέαρ, οὔτε ρύακα καὶ οὔτε κἂν σταγόνα ὕδατος. Ἐκεῖ βλέπει τὸν πτωχὸν Φίλιππον, ὅστις ἐφύλαττε πρόβατα καὶ ἐκάθητο ἡσυχος ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου, ἔχων παρ' αὐτῷ φιάλην. Ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς δίψης καὶ μετὰ φωνῆς συνεσταλμένης τῷ εἶπε. — Δός μοι νὰ πῶ, διότι διψῶ πολὺ. — Λάβε, εἶπεν ὁ Παῦλος μετ' ἀγαθότητος, καὶ πίε. Ὁ Λουκᾶς ἀνεγνώρισε τότε ὅτι εἶχε κάμει σκληρὰν πράξιν ἀρνηθεὶς ὀλίγον ἄρτον

εἰς τόσω καλὸν παιδίον, καὶ ἔκλαυσεν ἐκ φυγῆς
ζητῶν συγγνώμην. Ἀπ' ἐκείνης δὲ τῆς ἡμέρας ἔμα-
θε νὰ συμπαθῇ πάντοτε τοὺς πτωχοὺς.

Ἡ γλυκύτης

— Καλὰ μου παιδιά, ἔλεγεν ἡ κυρία Παναγιω-
τίδου πρὸς τοὺς ἐγγόνους της, ἀγαπάτε ἀλλήλους
πάντοτε, καὶ φέρεσθε πάντοτε μετὰ γλυκύτητος ὡς
τώρα, καὶ οὕτω θὰ σας εὐλογῇ καὶ ὁ Θεὸς καὶ οἱ
ἄνθρωποι· μάθετε δὲ ὅτι καὶ αὐτοὶ εἰ κακοὶ ἄνθρω-
ποι θὰ σας ἀγαπῶσιν ἢ τοῦλάχιστον ἂν θὰ δύναν-
ται νὰ σας κάμωσι κακόν. — ὦ τί ὠραῖον εἶναι
τοῦτο, τί εὐχαρίστησις! — Καὶ βεβαίως εἶναι εὐχα-
ρίστησις τοῦτο. Τώρα δὲ θὰ σας διηγηθῶ ἐν διήγη-
μα. — Διηγῆθητε, ἀγαπητὴ μάμμη, διηγῆθητε,
ἐφώνησαν ὅλα τὰ παιδιά. — Γνωρίζετε, τέκνα μου,
τὸν μικρὸν Χριστόδουλον; — Ναί, τὸν γνωρίζομεν.
— Γνωρίζετε πόσον καλός, γλυκὺς καὶ εὐπροσή-
γορος εἶναι πρὸς ὅλους; — Ναί, εἶναι κάλλιστον
παιδίον, καὶ εὐχαριστοῦμεθα νὰ το βλέπωμεν. —
Λοιπὸν, ἀκούσατε. Ἐξηρχόμην προχθὲς ἀπὸ τῆν
ἐκκλησίαν, συγχρόνως δ' ἐξήρχετο καὶ αὐτός. Τρία
παιδιά τοῦ δρόμου τὸν εἶδον, καὶ τὸ χειρότερον τῶν
τριῶν εἶπε πρὸς τὰ ἄλλα. «Πηγαίνομεν νὰ πειρά-
ξωμεν ἐκεῖνο τὸ κακόπαιδον, τὸν Χριστόδουλον;

«Ὁχι, ὄχι, εἶπεν ἄλλα, φυλάχθητε. Διότι, προσέ-
θηκε τὸ τρίτον, ἂν τὸν πειράζωμεν, πῶς θὰ σωθώ-
μεν ἀπὸ τῶν συντρόφους μας, εἴτινες τὸν ὑπερά-
γαπῶσι; Τίς δύναται νὰ κάμη κακὸν εἰς τὸν μικρὸν
Χριστόδουλον, ὁ ὁποῖος εἶναι τόσο καλὸν παιδίον
καὶ οὐδέποτε ἐβλαψε κανένα; Ἔχετε δίκαιον, ἀπε-
κρίθη τὸ κακὸν ἐκ τῶν τριῶν παιδίων· καὶ οἱ τρεῖς
ἐξηκολούθησαν τὸν ὁρόμα των».

— Τί λέγετε, λοιπὸν, μικροὶ μου, εἶπεν ἡ γραῖα,
δὲν εἶναι καλὸν πρᾶγμα νὰ ἤναι τις γλυκὺς καὶ
εὐπροσῆγορος πρὸς ὅλους; — Βεβαίως, ἀπεκρίθη-
σαν ὅλα τὰ παιδία, ἀλλὰ πῶς θὰ γείνωμεν, μάμμη
μου; — Θὰ γείνητε, ἂν μιμηθῆτε τὸν ἀγαθὸν Χρι-
στόδουλον.

Ἡ ἔξις τῆς ἀγαθοεργίας

Ὁ μικρὸς Ἐμμανουὴλ ἦτο ἀγαθὸν παιδίον, ἀλλ'
ἡ ὀκνηρία του ὑπερέβαινε τὴν ἀγαθότητά του. Τὴν
παραμονὴν τῆς ἐορτῆς του εἶδε πολλὰ ὠραιότατα
χαμοκέρασα εἰς τινὰ τάφρον, καὶ ἐσκέφθη νὰ συλ-
λέξῃ τοιαῦτα, ἵνα τὰ προσφέρῃ εἰς τὴν μητέρα του
διὰ τὴν ἐορτὴν του, ἀλλ' ἀνέβαλε τοῦτο διὰ τὴν
ἐπαύριον. Τὴν ἐπομένην ὁμῶς ἡμέραν μεταβάς ἵνα
συνάξῃ, δὲν εὔρεν οὐδέν. Μετὰ μίαν ἐβδομάδα εὔρεν
εἰς τι μέρος κρίνευς ἀνθοῦντας, καὶ ἐσκέφθη νὰ
σχημασίῃ, ἐξ αὐτῶν ἀνθοδέσμην διὰ τὴν μητέρα

του· ἀλλ' ἀναβαλὼν καὶ πάλιν νὰ συλλέξῃ τὰ ἀνθη, δὲν εὔρε πάλιν οὐδέν ὅταν τὰ ἐζήτησε, πρὸς μεγάλην του λύπην. Μετὰ τινα χρόνον ἔμαθεν ὅτι πτωχόν τι παιδίον ἔκειτο ἀσθενὲς καὶ πεινῶν ἐν τινὶ ἀχυρῶνι. Ἡσθάνθη ἐπὶ τούτῳ συμπάθειαν, καὶ ἐσχέφθη νὰ τῷ φέρῃ καθ' ἡμέραν μέρος τοῦ ζωμοῦ του ὡς ἐλεημοσύνην· ἀλλὰ τὴν μὲν μίαν ἡμέραν ἐπροφασίζετο ὅτι ὁ ζωμός του εἶναι πολὺ δύσπεπτος (δυσκολογώνευτος) διὰ τὸν στόμαχον ἀσθενοῦς, τὴν ἄλλην δὲ ὅτι εἶναι ὀλίγον θρεπτικὸς, καὶ τὴν τρίτην ἐπροφασίζετο ὅτι ἔχει ἐργασίαν· ὥστε, ὅτε τέλος πάντων ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ πρὸς βοήθειαν τοῦ μικροῦ ἀσθενοῦς, οὗτος εἶχεν ἤδη ἀποθάνει. Τὸ συμβὰν τοῦτο τασεῦτον τὸν συνεκίνησεν, ὥστε ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἀπεφάσισε καὶ διετήρησε τὴν ἀπόφασίν του, νὰ μὴ ἀναβάλλῃ εἰς αὔριον τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ κάμῃ σήμερον.

Ἡ λεπτότης

— Ἀγαπητέ μοι πάππε, εἶπέ ποτε ὁ μικρὸς Ἀδαμάντιος πρὸς τὸν πάππον του· εἶδες τὸν δυστυχῆ Ἀναστάσιον τὸν υἱὸν τῆς χήρας, ὅστις ἐντρέπεται καθ' ἡμέραν, διότι εἶναι ἀνυπόδητος; — Τὸν εἶδον, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ἐκείνος στενάζων. — Ἀκουσον, πάππε μου, ἂν ὁ Ἀναστάσιος ἦτο ἐπαίτης, θὰ τῷ εἶδον τὰ ἰδικά μου· ἀλλ' ὁ Ἀναστάσιος εἶναι

μόνον πτωχός, καὶ φοβοῦμαι μήπως τὸν πικράνω.

— Ἡ λεπτότης σου μοὶ ἀρέσκει, τέκνον μου, εἶπεν ὁ πάππος.

Τότε ὁ Ἀδαμάντιος προσέβηκεν. — Ἄκουσον, πάππε μου, ὁ Ἀναστάσιος ρίπτει καλλίτερα ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ χωρίου τὸν δίσκον, αὐριον εἶναι ἢ τελευταία ἡμέρα τῶν ἀπόκρεω, δὲν δύνασαι νὰ θέσης ἀγῶνα δίσκου, καὶ ὅστις κερδήσῃ, νὰ λάβῃ ἐν ζεύγος ὑποδημάτων; — Εὐγε, Ἀδαμάντιε, εἶπεν ὁ πάππος ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν, αὐριον θὰ γείνη κατὰ τὸ θέλημά σου, διότι ὠμίλησας φρονίμως.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐγένειεν ὁ ἀγὼν, καὶ ὁ Ἀναστάσιος ἔλαβε τὰ ὑποδήματα δίχως νὰ προσβληθῇ.

Ἡ γενναιοφροσύνη

Δύο μικροὶ παῖδες, ὁ Φώτιος καὶ ὁ Χρῆστος, ἠγαπῶντο ἀμοιβαίως μετὰ τρυφερότητος. Ὁ πρῶτος ἦτο ὀξύνοος κατὰ πολὺ, ὁ δεύτερος πολὺ ὀλίγον· διὰ τοῦτο ὁ Φώτιος ἐπηγεῖτο πάντοτε εἰς τὸ σχολεῖον, διὰ τὸ ὅποσον ὁ μικρὸς Χρῆστος ἦτο μελαγχολικὸς μὴ δυνάμενος νὰ τον ὑπερβῇ. Εὐθὺς ὡς ἐνόησεν ὁ Φώτιος τὴν αἰτίαν τῆς μελαγχολίας του, τοσοῦτον συνεκινήθη διὰ ταῦτα, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ τὴν φιλοτιμίαν του, ἵνα ἐπαναφέρῃ εἰς εὐθυμίαν τὸν φίλον του. Καὶ ἀληθῶς ἐπὶ μίαν ἑβδο-

μάδα ἔκαμνεν ἐπίτηδες λάθη εἰς τὰ μαθήματά του. ὥστε ἐφάνη πρῶτος εἰς αὐτὰ ὁ Χρῆστος, ὅστις καὶ ἐπηνέθη διὰ τούτο. Τότε ὁ διδάσκαλος προσεκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν Φώτιον καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς συνέβαινε νὰ κάμῃ κατὰ συνέχειαν λάθη εἰς τὰ μαθήματα. Τὸ δὲ εἰλικρινές παιδίον ἐξωμολογήθη τὴν ὑπόθεσιν ὀλόκληρον, παρακαλῶν τὸν διδάσκαλον νὰ τὴν κρατήσῃ μυστικῆν. Ὁ διδάσκαλος θαυμάσας τὴν γενναιοφροσύνην τοῦ μικροῦ Φωτίου, ἐκράτησε κατὰ τὴν ὑπόθεσίν του τὸ μυστικόν.

Ἡ ἐργασία

Ἡ Μαργαρίτα διήλθεν ὀλόκληρον τὴν πρωίαν ἐν ἀργίᾳ. Ὅταν δὲ τὴν μεσημβρίαν ἡ μήτηρ της τὴν προσεκάλεσε νὰ γευματίσῃ, δὲν ἔφαγέ τι, διότι ἔλεγε, ὅτι ὁ ζωμός εἶναι ἀσχημος, καὶ ἐν γένει οὐδὲν τὴ ἤρεσκεν. Ἡ μήτηρ λοιπὸν ἠναγκάσθη νὰ τὴν στείλῃ εἰς τὸν κῆπον, ἵνα βοηθήσῃ τὴν ὑπέρτριαν, ἣτις ἔπλυνε τὰ ἀσπρόρρουχα. Τὸ ἑσπέρας ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς ἐργασίας, ἡ μήτηρ της τῇ ἔδωκε νὰ φάγῃ τὸ ὑπολειφθὲν εἰς αὐτὴν τὴν μεσημβρίαν φαγητόν. — Ὡ, ὁ ζωμός οὗτος εἶναι βεβαίως καλός, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα πρὸς τὴν μητέρα της· αὕτη δὲ τότε τῇ ἀπεκρίθη. — Γνωρίζεις, Μαργαρίτα μου, τὸ διατί; διότι δὲν εὗρισκεσο σήμερον ἐν ἀργίᾳ, καὶ διότι ἡ ὄρεξις σοι ἤλθεν ἕνεκα τῆς ἐργα-

σίας. Τὸ φαγητὸν τοῦτο εἶναι τὸ ὑπόλοιπον τοῦ φαγητοῦ τῆς μεσημβρίας· ἀλλ' ὅταν μὲν γνωρίζωμεν νὰ το ἐκτιμῶμεν, τὸ δῶρον τοῦτο τῆς Θείας Προνοίας μᾶς φαίνεται γλυκὺ· ὅταν δὲ ἕνεκα τῆς ἀργίας καὶ τῆς ἀκηρίας δὲν δεικνύωμεν ὅτι γνωρίζομεν τὴν ἀξίαν του, καὶ αὐτὸ τὸ Θεῖον δῶρον, ὁ ἄρτος, μᾶς φαίνεται πικρὸς.

Ἡ εἰλεκρίνεα

Ὁ Ἄγγελος καὶ ἡ Ἰωάννα ἠτοιμάζοντο νὰ μεταβῶσι μετὰ τοῦ πατρὸς των πρὸς ἐπίσκεψιν γειτονικοῦ τινὸς κήπου· ἀλλ' ὁ Ἄγγελος πηδῶν ἕνεκα τῆς χαρᾶς του, ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης εὕρισκόμενον ὠραῖον Σινικὸν δοχεῖον, καὶ τὸ συνέτριψεν εἰς τεμάχια. Ἡ Ἰωάννα τεθλιμμένη, ἔσπευσε νὰ συνάξῃ τὰ τεμάχια, ὅτε εἰσερχόμενος ὁ πατὴρ καὶ ἰδὼν αὐτὴν ἑνασχολουμένην εἰς τοῦτο, ἀνέκραξεν. — Εὐχέ σου! συνέτριψας τὸ πολύτιμον αὐτὸ δοχεῖον! πρὸς τιμωρίαν λοιπὸν θὰ μείνης ἐντὸς τῆς οἰκίας. — Ὅχι, πάτερ μου, ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς Ἄγγελος, τὸ δοχεῖον συνέτριψα ἐγώ, ὥστε ἐγὼ πρέπει νὰ μείνω εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ πατὴρ συνεκινήθη διὰ τοῦτο, καὶ ἐναγκαλισθεὶς ἀμφοτέρω τὰ παιδιά, εἶπε πρὸς αὐτά. — Εὐγε, τέκνα μου, ἀμφοτέροι θὰ ἐξέλοητε μαζί μου εἰς τὸν περίπατον, διότι ἀμφοτέροι εἶσθε ἄριστα παιδιά· σὺ μὲν, Ἰωάννα,

διότι γνωρίζεις νὰ ὑποφέρῃς μετὰ σιωπῆς· σὺ δέ, Ἄγγελέ μου, διότι γνωρίζεις καὶ νὰ ὑπομένῃς τὴν ποινὴν καὶ νὰ δεικνύῃσαι εὐλικρινῆς, Ἐναγκαλίσθητέ με λοιπόν, καὶ ἀγαπάσθε πάντοτε, ἀγαπῶντες συγχρόνως ὡς ἀδελφούς καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Τὸ ὄρφανόν

Ὁ Φίλιππος ἐπήγαιεν εἰς τὸν περίπατον μετὰ τῆς μητρὸς του· καθ' ὁδὸν δ' ἔλεγε πρὸς αὐτὴν. — Θά με ἀγαπᾷς πάντοτε, καλὴ μου μῆτηρ; — Naί, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, θά σε ἀγαπῶ πάντοτε με ἀγάπην, τὴν ὁποίαν σὺ μὲν δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς, ἀλλ' ἥτις ὑπερβαίνει πᾶσαν ἐν τῷ κόσμῳ ἀγάπην. Οὕτω δὲ διέβησαν ἐνώπιον παιδίου, ὅπερ τοὺς παρετήρησε μετὰ σιωπῆς καὶ εἶτα ἤρχισε νὰ κλαίῃ. — Τί ἔχεις, δυστυχῆς παιδίον, εἶπεν ὁ Φίλιππος, διατί κλαίεις; — Ὁ θεὸς νὰ διατηρῇ τὴν μητέρα σου καὶ τὴν στοργὴν αὐτῆς, ἀπεκρίθη τὸ πτωχὸν παιδίον· ἐγὼ ἔχασα τὴν καλὴν μου μητέρα, καὶ δὲν ἔχω τινά, ὅστις νὰ μοι γελάσῃ ἢ νὰ με περιποιηθῇ. Ὁ Φίλιππος τῷ ἔδωκεν ἐλεημοσύνην, καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας συνείθιζε πάντοτε νὰ περιποιητῆται τὰ μικρὰ ὄρφανά.

Ἡ οἰκονομία

Ὁ κύριος Ἰάκωβος εἶχε δύο υἱούς, τὸν Σταῦρον καὶ τὸν Ἀντώνιον· βλέπων δὲ αὐτοὺς ἐξοδεύοντας τὰ χρήματά των εἰς παιγνίδια καὶ γλυκίσματα, τοὺς προσεκάλεσε καὶ τοῖς εἶπεν. — Ἀγαπητά μοι τέκνα· βλέπων ὅτι ἐξοδεύετε ἀδίκως τὰ χρήματά σας εἰς γλυκίσματα καὶ ἄλλα τσιαῦτα περιττὰ πράγματα, ἐσκέφθην νὰ σας κάμω ταύτην τὴν πρότασιν. Ὅσακις σᾶς χαρίζω χρήματα ἀντὶ νὰ τα ἐξοδεύητε ἀδίκως, δύνασθε νὰ τα φυλάττητε, δίδοντες αὐτὰ εἰς ἐμέ, ἢ θέτοντες εἰς μικρὰν χρηματοθήκην (κουμαρᾶν)· τί λέγετε, μικροί μου;

— Ἐγὼ θὰ τα δίδω εἰς ὑμᾶς νὰ τα φυλάττητε, εἶπεν ὁ Σταῦρος. — Ἐγὼ θὰ τα βάλλω εἰς κουμαρᾶν, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, καὶ οὕτως ἔγεινεν. Ἄλλ' ὁ μὲν Ἀντώνιος ᾠθούμενος ὑπὸ τῆς λαιμαργίας, ἠνοίγε συχνότατα τὴν χρηματοθήκην καὶ λαμβάνων χρήματα τὰ ἐξώδευε κατὰ τὸ σύνηδες, ὁ δὲ Σταῦρος τὰ ἐφύλαττεν ἀσφαλῶς εἰς τὰς πατρικὰς χεῖρας. Οὕτω δὲ ὁ μὲν Σταῦρος εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἐγένετο κύριος μικρᾶς χρηματικῆς περιουσίας διὰ τῆς ὁποίας ἠγόρασεν ὀλόκληρον βιβλιοθήκην χρησίμων βιβλίων, ὁ δὲ Ἀντώνιος οὐδὲν ἠγόρασε, μὴ ἔχων χρήματα.

— Βλέπετε, τέκνα μου, εἶπεν ὁ πατήρ, ὅτι τὰ

χρήματά σας είναι ἀσφαλέστερα εἰς τὰς πατρικὰς
χειρας ἢ ἀλλαγῆς ;

Ἡ πρὸς πάντας καλοκάγαθία

— "ὦ, οἱ Τούρκοι ! ἔλεγεν ὁ Εὐστράτιος πρὸς τὸν
πατέρα του· δὲν ἐμπορῶ νὰ ὑποφέρω τοὺς Τούρ-
κους ! — Καὶ διατί, τὸν ἠρώτησεν ὁ πατήρ ; — Δι-
ότι δὲν εἶναι Χριστιανοί. — Ἄλλ' ἐν τούτοις εἶναι
ἄνθρωποι, ἔχουσι καὶ αὐτοὶ ψυχὴν ὡς ἡμεῖς ; ὁ δὲ
Θεὸς, ὁ ἀγαθὸς ἡμῶν πλάστης, στερεῖ ἄρά γε τοὺς
Τούρκους τῶν εὐεργετημάτων του ; Βλέπετε τὸ φῶς
τοῦ ἡλίου ; Τοῦτο εἶναι εὐεργέτημα τὸ ὅποιον ὁ
Θεὸς σκορπίζει καὶ εἰς τοὺς Χριστιανοὺς καὶ εἰς
τοὺς ἄλλους. Ὁ ἄηρ, τὸν ὅποιον ἀναπνέομεν καὶ ὁ-
σιν μᾶς κρατεῖ εἰς τὴν ζωὴν δὲν δίδεται καὶ εἰς
τοὺς εἰδωλολάτρους ὅπως καὶ εἰς ἡμᾶς ; Τὸ ὕδωρ, τὸ
ὅποιον σβύννει τὴν δίψαν, δὲν εἶναι εὐεργεσία, τὴν
ὅποιαν ὁ Θεὸς σκορπίζει εἰς ὅλα τὰ πλάσματά του ;
Ἀπάντησόν μοι. Σοὶ ἀρέσκει νὰ μιμῆσαι τὸν Θεόν ;
— Βεβαίως, προσέθηκεν ὁ Εὐστράτιος. — Λοιπὸν,
προσέθηκεν ὁ πατήρ, μάθε ν' ἀγαπᾶς ὅλους τοὺς
ἀνθρώπους, διότι ὅλοι ἔχουσι ψυχὴν καὶ ὅλοι εἶναι
τέκνα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ συνέδεσις

Ὁ μικρὸς Μηνᾶς ἦτο υἱὸς λοχίου. Ἦτο δὲ μόλις ἑξαστήs, ὅτε ὁ πατήρ του λαβὼν αὐτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων του τῷ εἶπε. — Μηνᾶ μου, αὔριον ἀναχωρῶ διὰ Κρήτην ἵνα πολεμήσω, σὲ ἀφίνω δὲ μετὰ τῆs μητρός σου· ἐνθυμοῦ πάντοτε νὰ ἦσαι ἀγαθός, νὰ ὑπακούης εἰς τὴν μητέρα σου καὶ νὰ ἦσαι εὐσυνείδητος. Ἐνθυμοῦ νὰ σέβησαι πάντοτε τὰ ξένα πράγματα καὶ μίαν δὲ βελόνην ἂν εὔρηs νὰ μὴ την κρατήσῃs, ἂν γνωρίζῃs ὅτι δὲν εἶναι ἰδική σου. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ λοχίας ἀνεχώρησε καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐφανεύθη εἰς Βαφέ, πολεμῶν πρὸς τοὺς Τούρκους. Ὁ Μηνᾶs μαθὼν τοῦτο, ἔκλαυσε μετὰ τῆs μητρός του, οὐδέποτε δὲ παρῆλθεν ἡμέρα χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν πατέρα του καὶ τοὺς τελευταίους αὐτοῦ λόγους.

Ἡμέραν τινὰ μὴ ἔχων τί νὰ φάγῃ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου των ἵνα παρακαλέσῃ τὸν Θεόν. Ἐκεῖ δὲ προσευχόμενος εὔρε βαλάντιον πλήρες χρημάτων. Τὸ πιστεύετε; ἐνεθυμήθη ἀμέσως τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ πατρός του καὶ μολονότι ἐπεῖνα, ἔφερε τὸ βαλάντιον εἰς τὸ ἱεροφυλάκιον χωρὶς νὰ λάβῃ οὐδὲν νόμισμα. Ὁ ἐφημέριος μαθὼν τὸ πρᾶγμα, εἰδοποίησε τοὺς ἐνορίτας, ἀλλ' οὐδεὶς παρουσιάσθη νὰ λάβῃ τὰ χρήματα. Μετὰ ἓνα μῆνα

ὁ ἐφημέριος προσεκάλεσε τὸ παιδίον καὶ ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ τὰ χρήματα, ἀλλ' ὁ Μηνᾶς δέν τα ἐδέχθη, λέγων. — Ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τοὺς λόγους τοῦ ἀγαθοῦ μου πατρός, καὶ προτιμῶ ἀντὶ νὰ λάβω τὰ χρήματα, νὰ τα κρατήσῃτε σεῖς καὶ νὰ τελέσῃτε μὲ ταῦτα μνημόσυνα τινὰ ὑπὲρ τοῦ πατρός μου. Τοῦτο ἐγένετο, ὁ δὲ Μηνᾶς παρευρίσκετο πάντοτε προσευχόμενος ὑπὲρ τοῦ πατρός του.

Καλὸν ἀντὶ κακοῦ

Κυριευθέντος τινὸς φρουρίου, συνεπλάκησαν οἱ στρατιῶται μὲ τοὺς χωρικούς, οἵτινες ὑπερήσπιζον τὰς οἰκίας καὶ τὰ κτήματά των. Τέλος οἱ στρατιῶται ἐνίκησαν, καὶ οἱ δυστυχεῖς χωρικοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς οἰκίας των. Μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ τις νεανίας κατέλειπε τὴν οἰκίαν του, ὅτε συναντήσας αὐτὸν εἰς τῶν στρατιωτῶν ἤρχισε νὰ τον κτυπᾷ μὲ τὸν κόπανον τοῦ ὄπλου του. Ὁ νεανίας σιωπᾷ καὶ φεύγει κακῶς ἔχων ἐκ τῶν πληγῶν. Ἄλλ' ὁμως τὴν ἐπομένην νύκτα ὁ νέος χωρικός διερχόμενος παρὰ τὸ χωρίον, βλέπει ἐπὶ τῆς χιόνος πληγωμένον καὶ λιπόθυμον στρατιώτην, ἦτο δὲ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὅστις τὸν εἶχε κτυπήσει. Σπεύδει, λαμβάνει τὸν πληγωμένον ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ μεταφέρει αὐτὸν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς εἰς τινὰ οἰκίαν πλησι-

όχωρον. Καί ὁ μὲν στρατιώτης εὐθύς ὡς ἐπανήλθεν εἰς τὰς αἰσθήσεις του, ἀναγνώριζει ἐντρομος τὸν σωτήρᾶ του. Ἐκεῖνος δὲ τῷ λέγει μετὰ χριστιανικῆς ἀγάπης. — Ἀδελφέ μου, ἐλησμόνησας ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν λέγει «Βοηθῆτε τοὺς πάσχοντας;» ἀμφοτέρωι τότε κλαίουσιν ὑπὸ συγκινήσεως καὶ ἐναγκαλίζονται ἀδελφικῶς ἀλλήλους.

Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις

Ὁ μικρὸς Γεράσιμος ἦτο κάλλιστον παιδίον, τὸ ὅποσον ἠχροάζετο μετὰ προσοχῆς πάντοτε τὰς διδασχὰς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ σχολεῖον, διότι εἶχεν ἀκούσει, ὅτι ὁ ἀγαθὸς Θεὸς βοηθεῖ πάντοτε τοὺς ἔχοντας εἰς αὐτὸν πίστιν. Μάθετε δ' ὅτι ὁ Γεράσιμος ἦτο πτωχὸς καὶ ὀρφανός· τόσον δὲ πτωχός, ὥστε πολλάκις δὲν εἶχε τι νὰ φάγη· καὶ ἐν τούτοις εἶχε πίστιν εἰς τὸν Θεόν, ὅστις ἐπὶ τέλους τὸν ἐβοήθησεν. Ἡμέραν τινά, ὅτε δὲν εἶχεν νὰ φάγη οὐδὲ τεμάχιον ἄρτου, ἀφοῦ παρεκάλεσε θερμότατα τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, ἐκάθισεν ἐπὶ τινος καθίσματος κειμένου ἐκτὸς τῆς καλύβης του, καὶ ἤρχισε νὰ πλέκη μετὰ προσοχῆς κάνιστρον ἐκ βρυούλων. Τότε διέβη ἐκεῖθεν πλούσιος κατασκευαστῆς κανίστρων, ὅστις βλέπων αὐτὸν μετὰ τσαύτης ἐπιμελείας ἐνασχολούμενον, τῷ εἶπεν. — Εἰπέ μοι, τέκνον μου, ἔρχε-

σαι νὰ ἐργάζῃσαι πάντοτε μαζί μου ; — Εἶθες ! εἶπεν ὁ Γεράσιμος. — Ἄν ἦσαι οὕτως ἐπιμελής, εἶπεν ὁ ξένος, οὐδέποτε θά σοι λείψῃ ἐργασία· ἐλθέ μαζί μου νὰ ἰδῇς ὅτι σοὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Γεράσιμος ὑπῆγε μετ' αὐτοῦ καὶ ἔλαβε τὸ βραβεῖον τῆς εἰς τὸν Θεὸν πίστεως, διότι μετ' ὀλίγα ἔτη ἐγένετο διευθυντὴς ἑνὸς τῶν καλλιτέρων καταστημάτων τοῦ εἶδους τούτου.

Ἡ ὑπομονή

— Πόσον δυστυχὴς εἶμαι, ἔλεγεν ἡ μικρὰ Φωτεινὴ πρὸς τὴν μάμμην τῆς Ματρῶναν, νὰ ἀποθάνῃ τόσο νέος ὁ καλὸς μας ἀδελφὸς Μιχαήλ. Τοῦτο εἶναι δυστύχημα, ὅπερ με φέρει εἰς ἀπελπισίαν. — Ὑπομονή ! ἀπεκρίθη ἡ γραῖα. Ἐνθυμήθητι, τέκνον μου, ὅτι ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ ὑπομένῃ τὰ πάντα. — Δὲν εἶναι δυνατόν, προσέθηκεν ἡ Φωτεινὴ, αἰσθάνομαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν λύπην σου. — Ἀλλά, Φωτεινὴ μου, τί λέγεις ; Ἴδὲ αὐτὸν τὸν ἐσταυρωμένον ὅστις εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω, δὲν εἶναι ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ; καὶ ἐν τούτοις οὕτως, ἂν καὶ ἀναμάρτητος, δὲν ὑπέφερε τὰ πάντα καὶ τὸν θάνατον χάριν ἡμῶν, μετὰ καρτερίας ; Ἴδὲ αὐτόν, σκέφθητι περὶ αὐτοῦ, καὶ θά περάσῃ ἡ ἀπελπισία. Ἡ Φωτεινὴ ἤρχισε κλαυθμούς, ἀλλὰ κλαυθ-

μὲς μετανοίας, καὶ προσέθηκε. — Θέλω γὰρ ἡμῶν
καρτερική, ἵνα μιμηθῶ τὸν Σωτῆρα ἡμῶν.

Τοιουτοτρόπως ἡ Φωτεινὴ ἤσθ' ἀνθή ἐν ἑαυτῇ με-
γάλην παρηγορίαν.

Συγγνώμη καὶ εὐεργεσία

Μικρὸς χωρικός συκοφαντηθεὶς ὑπὸ φθονεροῦ ἐχ-
θροῦ, ἀπεβλήθη τῆς ὑπηρεσίας πλευσίου ἀγρονόμου,
ὅστις ἀντ' αὐτοῦ προσέλαβεν ὡς ὑπηρέτην τὸν συκο-
φάντην. Ὁ ἀποβληθεὶς, ἂν καὶ ἐκ τούτου ἠναγκά-
σθη γὰρ ἐπαιτήτης, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐν ταύτῃ τῇ κατα-
στάσει δὲν ἐμίσησε τὸν συκοφάντην.

Μετὰ τινα χρόνον νύκτα πινὰ σκοτεινὴν καὶ τρι-
κυμιώδη, ἐνῶ αὐτὸς εὕρισκετο ὑπὸ τὴν στέγην ἐρει-
πίου τινός, ἀκούει οἰμωγὰς καὶ θρήνους· ἐξέρχεται
δρομαῖος καὶ εὕρισκε τὸν συκοφάντην του, ὅστις
εἰς τὸ σκότος παραπατήσας, εἶχε πέσει εἰς λάκκον
καὶ συντρίψει τὸν πόδα του. Χωρὶς τότε γὰρ χάσῃ
καιρὸν ὁ εὐγενὴς τὴν καρδίαν ἐπαίτης, φορτῶνεται
τὸν συκοφάντην εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ προσπαθεῖ
γὰρ τὸν μεταφέρει εἰς ἀσφαλὲς μέρος. Τὸ σκότος, ἡ
βροχὴ καὶ τὸ βάρος ὅπερ ἔφερεν εἰς τοὺς ὤμους,
περιήγαγον καὶ αὐτὸν εἰς κίνδυνον. Ἐν τούτοις κιν-
δυνεύει, καὶ κοπιᾷ προσπαθῶν γὰρ σώσῃ τὸν δυστυχῆ
ἐκεῖνον· κατορθοῖ δὲ τέλος πάντων κινδυνεύσας καὶ

καταπληγῶθεις νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἱεράν ἐκείνην ὑ-
 πηρεσίαν. Ἀπέναντι ποιαύτης ἀρετῆς δὲν ἠδύνατο
 βεβαίως ὁ συκοφάντης νὰ μὴ συγκινηθῆ. Διὸ μετα-
 νοεῖ καὶ ἐξομολογεῖται δακρύων εἰς τὸν συκοφαντη-
 θέντα, ὅτι αὐτὸς ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς ἐκ τοῦ κτή-
 ματος ἀποπομπῆς του. Μετὰ δὲ ταῦτα εὐθὺς ὡς ἐθε-
 ραπεύθη, ἔσπευτε πρὸς τὸν πλούσιον, καὶ ἐνήργη-
 σεν ὅπως ἐπανελόθῃ εἰς τὴν θέσιν του ὁ γενναῖος
 χωρικός.

Ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη

Ὁ μικρὸς Σπυρίδων ἔλεγέ ποτε πρὸς τὴν μητέρα
 του. — "Ὅταν ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν πατέρα μου, τὴν μη-
 τέρα μου καὶ τοὺς ἀδελφούς μου, τίς ἡ ἀνάγκη ν' ἀ-
 γαπῶ τὸν πλησίον; — Εἶναι ἀνάγκη, χωρὶς ἄλλο,
 ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ· πρέπει νὰ τον ἀγαπῶμεν δι' ἀγά-
 πην τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους
 ἐξ ἴσου, διότι ὅλοι εἶναι ἐνώπιον αὐτοῦ ἴσοι, ἐνεκα
 τῆς φύσεως καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν. Καὶ ἐκτὸς τού-
 του εἰπέ μοι, τίς σοι ἔκαμε τὰ ὑποδήματά σου, τίς
 σοι ἔρραψε τὸ φόρεμά σου, καὶ τίς σοι ἐτοιμάζει τὸ
 φαγητόν σου; εἰπέ μοι μόνος σὺ κάμνεις ταῦτα; —
 "Ὀχι, μοί τα ἐτοιμάζει ὁ σανδαλοποιός, ὁ ράπτης
 καὶ ὁ μάγειρος. — Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἐκεῖνοι σε
 βοηθοῦσι! διατί λοιπὸν καὶ σὺ νὰ μὴ τους ἀγαπᾷς;

Διὰ τοῦτο ἐνθυμοῦ ν' ἀγαπᾶς τὸν πλησίον καὶ διότι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διότι οἱ ἄνθρωποι χρησιμεύουσι πρὸς ἀλλήλους.

Ἡ πίστις

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο τριετής, ὅτε ἀπέθανεν ἡ μήτηρ της, καὶ δεκαετῆς ὅτε ἐστερήθη τοῦ πατρὸς της. Οὗτος ἀποθνήσκων, τὴν προσέκαλεσε παρ' αὐτῷ, καὶ ἀφοῦ τὴν συνεβούλευσε νὰ ἦναι ἐργατικὴ καὶ τιμίᾳ, τῇ προσέθηκε τὰ ἐξῆς ὡς καλὸς χριστιανός.

— Ἐγὼ σ' ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν καλὸν μας ἐφημέριον, ὅστις εἶναι κηδεμὼν ὅλων τῶν ὀρφανῶν. Διὰ τοῦτο πρόσχε νὰ τὸν ὑπακούης· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἔχε πίστιν εἰς τὸν Θεόν, ὅστις θὰ ἦναι πάντοτε ὁ πατήρ σου, ἐν ὧσιν καὶ σὺ ἐξακολουθεῖς νὰ ἦσαι καλὴ θυγάτηρ του. Ἐχε πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ αὐτὸς δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψῃ· καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ πατήρ ἐξέπνευσεν. Ἡ μικρὰ ὀρφανὴ ἐτοποθετήθη ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἐφημερίου εἰς τὴν οἰκίαν γέροντός τινος ἀνιψογενῶν, ὅστις εὐρὼν αὐτὴν εὐφυᾶ, φρόνιμον, γλυκεῖαν, πρόθυμον, καὶ ἐν ὀλίγοις ἀνθος τῆς ἀρετῆς, τὴν ἔκαμε κληρονόμον αὐτοῦ καὶ τῇ ἀφῆκέ τινα περιουσίαν. Ἡ ἀγαθὴ Μαργαρίτα διέμενεν ἢ αὐτὴ καὶ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ ὅπως ἐν τῇ δυστυχίᾳ, καὶ

ὁσάκις ἐνεθυμίζετο τὸν ἀληθῆ Χριστιανόν, τὸν πατέρα της, ἔλεγεν «ὁ Θεὸς νά-τεν μακαρίσῃ ἐκεῖνός μοι ἐνέπνευσε πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ μὴ ἐδίδαξεν νά ἦμαι κόρη τοῦ αἰωνίου Πατρὸς ἡμῶν, τοῦ ἐν ταῖς οὐρανοῖς».

Ὁ κκλὸς φίλος

Ὁ Ἀλκιβιάδης υἱὸς πλουσιωτάτου πατρὸς, διεσκέδαζέ ποτε μετὰ τινῶν φίλων του, τῶν ὁποίων εἰς ὁ μικρὸς Σταμάτιος, τρέχων ἀπροσέκτως, κατέρριψε τράπεζαν πλήρη πολυτίμων ἐκ πορσελλάνης ἀγγείων, καὶ τὰ συνέτριψε. Τὸ δυστυχὲς παιδίον ἐμείνεν ὡς κεραυνόπληκτον διὰ τὸ δυστύχημα, καὶ ἐκίνει τὸν οἶκτον.

Ὁ Ἀλκιβιάδης, οὐτινος ἡ καρδιά συνεκινήθη, ἐσπευσε πρὸς τὴν μητέρα του καὶ τῇ εἶπεν. — Ἄχ, μητέρα μου, πόσον δυστυχὴς εἶμαι! — Τί σοι συνέβη; — Ἄ! — Ὁά μοι συγχωρήσητε, μητέρα μου; — Μὴ φοβῆται, τέκνον, ὁμίλει. — Τρέχων προσέκοφα ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀγγεῖα. — Συνετρίβησαν, ὅθεν εἶναι οὕτω; — Ναι, μητέρα μου. Εἶδον τίς τα συνέτριψε, διότι ἤμην παρούσα χωρὶς νά με βλέπητε; καὶ σοι συγχωρῶ, διότι, ὅπερ εἶπας, δεικνύει τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς σου. Πήγαινε, εἰπέ εἰς τὸν Σταμάτιον νά ἦναι ἥσυχος, διότι οὐδεὶς

θά τον τιμωρήσῃ. Ὁ Ἀλκιβιάδης ἐνηγκαλίσθη τὴν μητέρα του, καὶ ἠύχαριστήθη, διότι ἔσωσε τὸν φίλον του.

Ῥῆϊκή εὐσέβεια

Ὁ μικρὸς Μιχαὴλ ἦτο παιδίον εὐφυστάτον καὶ φιλομαθέστατον, ἀλλὰ δὲν ἦτο τοσοῦτον φιλόστοργον ὅσον ἤθελεν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ του. Ὁ διδάσκαλος ἐννοήσας ταῦτο, ἐκάλεσέ ποτε αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τῷ εἶπε. — Μιχαὴλ, ἄς ἀναγνώσωμεν ὀλίγον. — Ἀμέσως, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς, καὶ λαβὼν τὸ βιβλίον, ὅπερ τῷ παρουσίασεν ὁ διδάσκαλος ἀνέγνωσε «δηγήματα, Ῥῆϊκή Φιλοστοργία. Μικρὸς πτωχὸς Κινέζος ἔχασεν ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ τὴν μητέρα του καὶ ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ τυφλοῦ πατρός του· ἐδείκνυε δὲ πρὸς αὐτὸν φιλοστοργίαν καὶ φροντίδα ἑκτακτον ἀπὸ τῆς ἕξαστοῦς ἡλικίας του. Τὸ μὲν θέρος δηλαδὴ λαμβάνων ἀνά χειρας μέγα ἀεριστήριον, προσεπάθει νὰ ἀερίξῃ τὸ δωμάτιον καὶ τὴν κλίνην ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔμελλε νὰ κοιμηθῇ ὁ πατήρ του, τὸν δὲ χειμῶνα εἰσερχόμενος πρὸ τοῦ πατρός του εἰς τὴν κλίνην ἐθέρμαιεν αὐτήν. Τὸ παιδίον τοῦτο εἶχεν εὐφύϊαν πολλήν καὶ ἦτο ἡ παρηγορία τοῦ πατρός του· καὶ ἐν τούτοις τὸ πιστεύετε; οὐδεὶς ἐθαύμαζε τὴν εὐφύϊαν του, ἀλλὰ πάντες τὴν ἀ-

γαλότητά του». Ἐνῶ ἐτελείωνε τὸ διήγημα, ὁ διδάσκαλος εἶδε τὸν Μιχαήλ νὰ σπογγίζῃ τὰ δάκρυά του. Ἦσαν βεβαίως δάκρυα μεταμελείας καὶ σταθερᾶς ἀποφάσεως τοῦ νὰ μιμηθῇ τὸν μικρὸν Κινέζον.

Κινητὸν βιβλίον

Ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς

Ὁ μικρὸς Θωμᾶς ἦτο κάλλιστον παιδίον. Ἐπὶ γαινέποτε πρὸς τὸ χωρίον ὅπου ἦτο ἡ ἐξοχή των, ὅτε συνήνητησε γέροντα τυφλόν, καθήμενον παρά τινα λίθινον σταυρόν. Ὁ δυστυχῆς ἐζήτηε ἐλεημοσύνην, καὶ ὁ μικρὸς Θωμᾶς μὴ ἔχων οὐδὲ λεπτόν, τῷ εἶπε στεναζῶν. — Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ, δυστυχῆ. — Δέχομαι τὴν εὐχὴν σου, τέκνον μου, εἶπεν ὁ τυφλός, καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ σ' εὐλογῇ καὶ νὰ σε διατηρῇ ὑγιᾶ. Ὁ Θωμᾶς ἀπεμακρύνθη καὶ ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν του συλλογιζόμενος τὸν δυστυχῆ τυφλόν, τὸν ὅποιον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐλεήσῃ. Διερχόμενος τὴν ὁδὸν εὗρεν ἡμίσειαν δραχμὴν, καὶ δὲν δύναιτο νὰ περιγράψῃ πόσον ἐχάρη ὅτι ὁ Θεὸς τῷ ἔστειλε χρήματα πρὸς ἐλεημοσύνην. Ὡς ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον, ὑπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν θείαν του καὶ μείνας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς τινᾶς ὥρας, τὴν ἐχαίρετισεν ἀναχωρῶν διὰ τὴν οἰκίαν των ἀλλὰ καθ' ὁδὸν εὗρων τινα πωλοῦντα παιγνίδια διὰ τοὺς παῖδας, ἠγόρασε μολυβδίνους στρατιώτας, ἐξοδεύσας

οὕτω τὴν ἡμίσειαν δραχμὴν. Ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν των, συνήντησε πάλιν τὸν γέροντα καὶ ἀμέσως μετεμελήθη· καὶ αἰσχυνοὺς κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμοὺς, μὴ δυνηθεὶς κἄν νὰ εἶπῃ εἰς τὸν τυφλόν, ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ!

Ἄπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἤσθάνετο πάντοτε τὴν στενοχωρίαν ταύτην διερχόμενος ἐνώπιον τοῦ λιθίνου σταυροῦ, ἀκόμη καὶ ὅταν ὁ τυφλὸς δὲν εὕρισκετο ἐκεῖ. Ἐπὶ τέλους ἔλαβε παρὰ τῆς μητρὸς του ὡς δῶρον ἡμίσειαν δραχμὴν. Τότε δὲ ἤσθάνθη τὴν ψυχὴν του ἤτυχον καὶ ἔσπευτε νὰ ἐλεήσῃ τὸν πτωχόν, δυνάμενος ἔκτοτε νὰ τῷ λέγῃ, «ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ».

Ἡ ἀγαθὴ καρδιά

Ὁ μικρὸς Λάμπρος παρατηρῶν εἰκόνα τινά, ἠρώτησε τὸν πατέρα του. — Εἰπέ μοι, πάτερ μου, τίς εἶναι ὁ ἐνοπλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ὅστις σηκώνει ἕνα γέροντα εἰς τοὺς ὤμους του; — Εἶναι, τέκνον μου, ὁ Αἰνείας, ὅστις φεύγει ἐκ τῆς πατρίδος του, διότι οἱ ἐχθροὶ τὴν ἐκυρίευσαν. — Καὶ αὐτὸς ὁ γέρον τὴν εἶναι; — Εἶναι ὁ πατὴρ του Ἀγγίσσης, ὅστις ὑπὸ τοῦ γήρατος καὶ τῆς λύπης δὲν δύναται νὰ κρατηθῇ εἰς τοὺς πόδας του, καὶ σώζεται μόνον ὑπὸ τῆς ἀρετῆς τοῦ υἱοῦ του. — Πόσον καλὸς υἱὸς ἦτο αὐτὸς

ὁ Αἰνεΐας. — Βεβαίως, τέκνον μου, ἦτο ἄριστος υἱός. — Θά τον μιμηθῶ, πάτερ μου, καὶ θά σε ἀγαπῶ πάντοτε, καὶ ὅταν ἦσαι γέρον καὶ δὲν δύνασαι νὰ περιπατῆς θά σε φέρω εἰς τοὺς ὤμους μου. — Εὖγε, Λάμπρε μου, ἀνέκραξεν ὁ πατήρ, διατήρει πάντοτε τὴν ἀγαθὴν αὐτὴν καρδίαν καὶ οὕτω θά μοι δίδῃς τόσην εὐχαρίστησιν, ὥστε δὲν θά ἦναι ἀνάγκη νὰ με φέρῃς εἰς τοὺς ὤμους σου, καὶ ἐφίλησε τὸν μικρὸν Λάμπρον εἰς τὸ μέτωπον.

Ἡ εἰκὼν

Ὁ Πολυζῶης ὑπῆγέ ποτε μετὰ τοῦ πατρός του νὰ ἐπισκεφθῶσιν ὠραίαν εἰκόνα ἐκτεθειμένην εἰς τὸ κατάστημα ἐνὸς ζωγράφου. — Τίς εἶναι ὁ τυφλὸς οὗτος, ἠρώτησε τὸν πατέρα του; — Εἶναι, τέκνον μου, ὁ Βελισάριος ἀρχαῖος καὶ ἐνάρετος στρατηγός, δυστυχῆσας κατόπιν. — Καὶ ὁ νέος ὅστις κάθηται ἐπὶ τῶν ὤμων του ποῖος εἶναι; Εἶναι ὁ ὀδηγῶν τὸν τυφλόν. — Ὁραῖος ὀδηγός, ὅστις θέλει νὰ τον σηκῶσιν. — Δὲν βλέπεις, Πολυζῶη, πόσον ὠχρὸς καὶ ἀδύνατος εἶναι, διὰ τοῦτο ἐνῶ ὁ τυφλὸς τὸν σηκώνει, οὗτος τὸν ὀδηγεῖ, ὥστε ὁ εἰς βοηθεῖ τὸν ἄλλον μετ' ἀγαλότητος καὶ ἀγάπης. — ὦ, πάτερ μου, πόσον ἀγαπῶ τοὺς δύο ταύτους ἀγαθοὺς ἀνθρώπους καὶ πόσον μοὶ ἀρέσκει ἡ εἰκὼν αὕτη! — Καὶ βε-

βαίως πρέπει νά σοι ἀρέσκη, διότι διδάσκει καλήν
πράξιν, τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην. — Ἄκουσον,
πάτερ μου, ἀν ποτε γείνω ζωγράφος, θά ζωγραφίσω
πάντοτε ἐναρέτους πράξεις. — Εὖγε, τέκνον μου,
οὕτω ποιῶν θά ἐκπληροῖς τὸ καθήκόν σου.

Ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ

— Ἄκουσατε, ἀγαπητά μοι τέκνα, ἔλεγεν ὁ γέ-
ρων Σίμων πρὸς τοὺς ἐκγόνους του, ἐστε πιστοὶ εἰς
τὸν Θεόν, καὶ θά ἰδῆτε ὅτι ἡ εὐεργετική του χεὶρ
πάντοτε θά σας προστατεύῃ, διότι ὁ Θεὸς αὐδέποτε
λησμονεῖ τὰ πλάσματά του, μηδὲ τὰ ζῶα, μηδὲ τὰ
ἔντομα αὐτά ὥστε, φαντάσθητε ἂν ἦναι δυνατὸν νά
λησμονήσῃ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἔχουν ψυχὴν
κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ. Βλέπων δ' ὅτι
οἱ ἐκγονοὶ του τὸν ἤκουον μετὰ θαυμασμῶ ὁ γέρων
Σίμων προσέειπεν. — Ἄκουσατε, τέκνα μου, τί θά
σας διηγηθῶ, καὶ θά ἰδῆτε ἂν σας λέγω τὴν ἀλή-
θειαν. Τετραεστὲς παιδίον Ἀφρικανοῦ τινος ἐκοιμᾶ-
το παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν γονέων του ἐντὸς καλύβης,
τῆς ὁποίας ἡ θύρα ἦτο ἡμιάνοικτος. Τὴν νύκτα ἐ-
γέρθη τὸ παιδίον, ἐκάθισε παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐντὸς
τῆς ὁποίας ἔκειν εἰσέτι ὀλίγη ἀνθρακιά. Ὁ πατήρ
ἀρυπνίσθη καὶ ἐκεῖνος συγχρόνως ὅτε βλέπει λέον-
τα εἰτερχόμενον καὶ πρέχοντα πρὸς τὴν ἐστίαν.

φαντάσθητε δὲ τότε τὸν τρόμον καὶ τὴν φρίκην τοῦ ἀτυχοῦς πατρός! Τὸ παιδίον ὅμως μὴ γνωρίζον τὸν κίνδυνον, λαμβάνει παίζον εἰς χεῖρας θερμῆν στάκτην, καὶ ρίπτει αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ λέοντος. Τὸ θηρίον βρυχᾶται καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα, ἀλλὰ τὸ ἄθῳον παιδίον τὸ τρέπει εἰς φυγὴν, χῶνον ἐντὸς τοῦ στόματός του ἀνημμένον δαυλόν. Ὡς ἔφυγε τὸ θηρίον, ὁ πατὴρ τοῦ παιδὸς ἀνέπνευσε, καὶ δραμῶν ἔκλεισε τὴν θύραν· καὶ ἡ μήτηρ δὲ ἀφυπνισθεῖσα ἐκ τοῦ θορύβου τοῦ φεύγοντος λέοντος, ἔτρεμεν ὡς φύλλον, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Μάθετε λοιπὸν, τέκνα, ὅτι ὁ Θεὸς πάντοτε προστατεύει τοὺς ἀδυνάτους κατὰ τῶν κινδύνων, οἵτινες ἐκ τύχης ἐπέρχονται. Μάθετε λοιπὸν τοῦτο, καὶ δοξάζετε αὐτὸν πάντοτε.

Ἡ μεγάλη ἀπιδιᾶ

Ὁ γέρον Ἡλίας ἐκάθητο εἰς τὴν σκιὰν παλαιᾶς τινος ἀπιδιᾶς, εὐρισκομένης ἐνώπιον τῆς οἰκίας του, ἐνῶ οἱ πολυάριθμοι ἔκγονοί του ἔτρωγον μετ' εὐχαριστήσεως τοὺς γλυκεῖς αὐτῆς καρπούς. Ὁ γέρον ἀφοῦ τοὺς παρετήρησεν, εἶπε πρὸς αὐτούς. — Μοὶ φαίνεται ὅτι σὰς ἀρέσκουσιν οἱ καρποὶ τῆς ἀπιδιᾶς μας, καὶ διὰ τοῦτο θὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς. Ἐκαθήμεν ἐδῶ ἡμέραν τινὰ πρὸ πεντήκοντα

περίπου ἑτῶν· ἐδῶ ἀκριβῶς ὅπου εἶναι ἡ μεγάλη ἀπι-
διὰ, καὶ διηγούμενη εἰς τινὰ γείτονά μου
πλουσιώτατον τὴν πτωχείαν μου· τῷ ἔλεγον δὲ ὅτι
θὰ ἤμην εὐτυχέστατος, ἂν εἶχον τοῦλάχιστον πεν-
τήκοντα τάλληρα. Ὁ γείτων μου, ἄνθρωπος γέρων
καὶ φρόνιμος, μοὶ ἀπεκρίθη γελῶν. — Θά σε ἔκα-
μμον ν' ἀποκτήσης ἀμέσως τὰ πενήκοντα τάλλη-
ρα, ἂν με ἤκουες· παρατήρησον ἐδῶ τριγύρω. Ἐδῶ
πέριξ ὑπάρχουν κεχυμμένα πρὸ ἑτῶν πενήκοντα
τάλληρα, ἂν κατορθώσης νὰ τα εὕρῃς, εἶναι ἰδικά
σου. Ἐγὼ, προσέθηκεν ὁ γέρων, ἤμην τότε νέος χω-
ρὶς νοῦν καὶ ἅμα ἔφθασεν ἡ νύξ, ἔσκαψα σχεδὸν ὅ-
λον τὸ πέριξ μέρος, καὶ εἰς πολὺ βάθος, ἀλλὰ δὲν
εὕρον τι. Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ γέρων γείτων μου
εἶδε τοὺς λάκκους τοὺς ὁποίους εἶχον ἀνοίξει καὶ
μοὶ εἶπε. Πόσον ἀνόητος εἶσαι; ἐγὼ δὲν ἐνόουν
τοῦτο χθὲς ὅτε σοὶ ὁμίλουν. Ἄς σοὶ δώσω ὅμως
μικρὰν ἀπιδιάν, τὴν ὁποίαν νὰ φυτεύῃς εἰς ἕνα ἐκ
τῶν λάκκων τοὺς ὁποίους ἤνοιξας καὶ μετ' ὀλίγον
καιρὸν θὰ ἔχῃς τὰ πενήκοντα τάλληρα, τὰ ὁποῖα
ἐπεθύμησας. Ἐφύτευσα τὸ μικρὸν δένδρον, καὶ μετ'
ὀλίγον καιρὸν ἔγεινε τὸ μέγα τοῦτο δένδρον, τὸ ὁ-
ποῖον βλέπετε. Οἱ ὠραῖοι καρποί, τοὺς ὁποίους τοῦ-
το παράγει πρὸ ἑτῶν, μοὶ ἔχουσι δώσει πολὺ περισ-
σότερον τῶν πενήκοντα ταλλήρων, τὰ ὁποῖα ἐπε-
θύμησα. Τοῦτο δὲ μ' ἔκαμε νὰ ἐννοήσω ὅτι τὰ χρή-
ματα καὶ τὰ πλούτη δὲν πίπτουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ,

ἀλλὰ τὰ εὕρισκε· τίς δὲ διὰ τῆς καλῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐργασίας.

Ἡ κῦων

Ἡ μικρὰ Ἀγγελικὴ μεταβαίνουσα ποτε πρὸς περίπατον, διέβη παρὰ τὸν ποταμὸν. Ἐκεῖ εἶδε πολλὰ παῖδια σύροντα ἀσθενῆ κῦνα, ἵνα τὸν πνίξωσιν· ἡ Ἀγγελικὴ ἐκινήθη εἰς συμπάθειαν, καὶ δώσασά τινα χρήματα εἰς τὰ παῖδια ἐκείνα, ἔλαβε τὸν κῦνα καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Ἐκεῖ περιποιήθη αὐτὸν ὥστε ὁ κῦων μετὰ τινα χρόνον ἐθεραπεύθη, καὶ ἐξήτει πάντοτε ὁ δυστυχῆς νὰ δείξῃ τὴν πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν εὐγνωμοσύνην του, θωπεύων αὐτὴν καὶ σείων τὴν οὐρὰν του.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας οἱ γονεῖς τῆς Ἀγγελικῆς εἶχον μεταβῆ εἰς τὸ θέατρον, ὁπόθεν ἐπιστρέψαντες ἤχουσαν τὸν κῦνα ὑλακτοῦντα, καὶ εἶδον αὐτὸν δεικνύοντα εἰς αὐτοὺς τὴν οὐρὰν τοῦ ὑπογείου· κατ' ἀρχὰς δὲν ὑπώπτευσάν τι, ἀλλ' ἡ ἐπιμονὴ τοῦ κυνὸς ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ πατρὸς τῆς Ἀγγελικῆς, ὅστις καλέσας τινὰς γείτονας, εἰσῆλθε μετ' αὐτῶν εἰς τὸ ὑπόγειον, ὅπου εὗρον ἄνθρωπον κεκρυμμένον καὶ κρατοῦντα μάχαιραν. Τὸν συνέλαβον, τὸν ἐβίασαν ἀμέσως, καὶ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ ὅτι ἦτο μέλος συμμορίας, καὶ εἶχεν εἰσελθεῖ ἐκεῖ ἵνα ἀνοίξῃ τὴν

νύκτα τὴν θύραν τῆς οἰκίας εἰς τοὺς συντρόφους του. Εἰδοποιήθη μυστικῶς ἡ ἐξουσία, ἣτις κρύψασα ἐκεῖ στρατιώτας, συνέλαβε τοὺς κακούργους, οἵτινες ὡμολόγησαν τοὺς κακοὺς τῶν σκοποῦς καὶ ἔδωκαν δίκην τῶν πράξεών των. — Βλέπεις, Ἀγγελικὴ μου, εἶπεν ὁ πατήρ, ὅτι καὶ εἰς τὰ ζῶα ὅταν κάμη τις χάριν δὲν μένει χωρὶς ἀνταμοιβῆν; περιποιῶ λοιπὸν καὶ αὐτά, καὶ ἔσο βεβαία, ὅτι καὶ ἐκεῖνα θά σοι δείξωσὶ ποτε τὴν εὐγνωμοσύνην των.

Ἡ πρῶτὴ προσευχὴ

Καθ' ἐκάστην πρὸ πάσης ἐργασίας ἡ πτωχὴ χήρα Μάρθα προσηύχετο ἐκ καρδίας, ἀναγινώσκουσα εἰς τὸ εὐχολόγιόν της τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἀνέγνωσέ ποτε ἐν τῷ εὐχολογίῳ τοὺς μακαρισμοὺς ἐκείνους, οἵτινες συνιστῶσι τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην. — Πῶς; εἶπέ ποτε, δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ γείνω χρήσιμος εἰς τοὺς ἄλλους; ἐγὼ ἐργάζομαι καθ' ἡμέραν νήθουσα, καὶ μόλις δύναμαι νὰ ὠφεληθῶ τὸν καθημερινόν μου ἄρτον. Ἐφθασεν ἡ ἀρχὴ τοῦ χειμῶνος, καὶ ἐγὼ οὐδὲ ζύλα, οὐδ' ἐνδύματα ἔχω. Οἱ δάκτυλοί μου εἶναι καταπληγῶμένοι ὑπὸ τῆς ἐργασίας, καὶ μόλις δύναμαι νὰ ἐργασθῶ. Δὲν ἐπλήρωσα εἰσέτι τὸ ἐνείκιον, ὥστε δὲν θ' ἀργήσω νὰ ζητήσω ἐλεη-

μοσύνην εἰς τὰς θύρας τῶν πλουσίων. Καὶ ὅμως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν εὐρισκομένη, δύναμαι νὰ γίνω χρήσιμος εἰς ἄλλον δυστυχέστερόν μου. Ταῦτα δὲ συλλογιζομένη, ἐνεθυμήθη, ὅτι δυστυχῆς τις ἐκ παιδικῆς ἡλικίας φίλη αὐτῆς, εὐρίσκετο ἀσθενῆς κατοικοῦσα εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς πόλεως ἐν τινι πενιχρῶ οἰκίσκῳ. Ἡ δυστυχῆς αὕτη, ὑπὸ τοῦ γήρατος καὶ τῆς ἀσθενείας μὴ δυναμένη νὰ ἐργασθῆ εὐρίσκετο εἰς μεγάλην πενίαν. Ἡ Μάρθα λοιπὸν ἔλαβε δύο μῆλα, ἅτινα γείτων τις τῇ εἶχε δώσει ἐλεημοσύνην, καὶ μετὰ τὴν ἡλακάτην εἰς χεῖρας, ἐκίνησε συλλογιζομένη ὅτι καὶ εἰς τῆς δυστυχοῦς τὸν οἶκον ἡδύνατο νὰ ἐργάζεται ὡς καὶ εἰς τὸν οἶκόν της.

Ἡ ἀσθενῆς ἰδοῦσα αὐτὴν συνεκινήθη καὶ ἐκλαυσεν ὑπὸ χαρᾶς ἐκφράζουσα τὴν εὐγνωμοσύνην της μετὰ συγκινήσεως ζηροτέρας ἢ ἂν τῇ προσέφερε τις ἐν βασίλειον.

Τὸ ἑσπέρας, ἀφοῦ ἡ Μάρθα ἐπαρηγόρησε τὴν φίλην ἀπεχαιρέτισεν αὐτὴν, ἐκείνη δὲ ἡ πτωχὴ τὴν ἐνηγκαλίσθη ἐκφράζουσα τὴν εὐγνωμοσύνην της. Ἡ δὲ Μάρθα ἀνεχώρησεν εὐχαριστημένη, καὶ τὸ ἑσπέρας ὅτε ἐμελλε νὰ κοιμηθῆ, ἔκαμε τοῦτο μετ' εὐχαριστήσεως, δοξάζουσα τὸν Θεὸν ὅτι τῇ ἐχορήγησε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κάμῃ ἀγαθὴν πράξιν.

Ὁ εἰς τὸ δάσος θησαυρὸς

Ὁ Ἀμβρόσιος ὑπῆγγε ποτε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μάρμην του ἥτις κατῶκει εἰς πλησιόχωρον δάσος. Ἐκεῖνη ἐδώρησεν εἰς αὐτὸν ἀναχωροῦντα πολλὰ ὠραιότατα μῆλα, δι' ὧν ἐγέμισε τὸ μανδύλιόν του. Διαβαίνων ὁ Ἀμβρόσιος τὴν νύκτα διὰ μέσου τοῦ δάσους, εἶδε λάμποντα πράγματα ὑπὸ τινὰ δρυῶν. — Εἶναι βεβαίως θησαυρὸς, εἶπε ρίπτων τὰ μῆλα κατὰ γῆς. Σπεύσας δὲ ἐγέμισε τὸ μανδύλιόν του ἐκ τῶν λαμπόντων ἐκείνων πραγμάτων, καὶ περιχαρῆς ἔσπευσε πρὸς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν. Ἄλλ' ὅτε τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐγερθεὶς, παρετήρησε τὸν θησαυρὸν, καὶ δὲν εὔρεν ἐν τῷ μανδύλιῳ ἄλλο τι ἢ τεμάχια ξύλου, ἤρχισε νὰ κλαίῃ λέγων. — Δυστυχῆς ἐγώ! ἐνῶ ἐνόμιζον ὅτι θ' ἀποκτήσω χρυσὸν ἢ ἄργυρον, ἔχασα καὶ τὰ μῆλά μου. Ὁ πατὴρ του ἀκούσας τοὺς κλαυθμούς, τῷ ἐξήγησεν ὅτι τὰ στίλβοντα ἐκεῖνα ἦσαν τεμάχια ξύλου, τὰ ὅποια, ἐπειδὴ ἦσαν κατὰ βρεχτα, ἔστιλβον εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης, καὶ προσέθηκεν ἐπιλέγων. — Μάθε, τέχνον μου, ὅτι πολλάκις πολλὰ πράγματα, ἐνῶ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται λαμπρὰ κατόπιν ὅμως βλέπει τις ὅτι εἶναι μηδαμινά.

Τὸ γάλα

Ὁ Ἐλευθέριος, υἱὸς πλουσίου τραπεζίτου, εἶχε μεταβῆ ποτε εἰς ἐξοχὴν, ὄχι πολὺ μακρὰν. Ἐκεῖ δὲ παρήγγειλε νὰ τῷ γεμίσωσι μέγα πινάκιον γάλακτος, καὶ καθίσας ὑπὸ τὴν σκιάν τινος δένδρου ἔτρωγε μετ' ὀρέξεως τεμάχια ἄρτου, βρέχων αὐτὰ ἐν τῷ γάλακτι. Ὁ Παρασκευᾶς, πτωχὸν παιδίον ὠχρὸν καὶ ἰσχνὸν ἐκ τῆς πείνης καὶ τῆς δυστυχίας, τὸν παρετήρει μελαγχολικός, καὶ ἡ θεὰ τοῦ φαγητοῦ ἐδιπλασίαζε τὴν πεινάν του, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐτόλμα νὰ ζητήσῃ. Ὁ πλούσιος Ἐλευθέριος ἐσκέφθη νὰ δώσῃ κατι εἰς τὸν πτωχόν· ἀλλ' ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἡ σκέψις αὕτη ἔνεκα τῆς λαιμαργίας του, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τρώγῃ μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ὀρέξεως. Ὅταν ὅμως ἐπλησίαζε νὰ κενώσῃ τὸ πινάκιον, ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ὀλίγας λέξεις γεγραμμένας. Ἀμέσως δὲ ἐρυθρίασας ὑπὸ ἐντροπῆς, διέταξεν ὅπως τὸ πινάκιον γεμισθῇ ἐκ νέου, καὶ ζητήσας ἓνα ἄρτον, προσεκάλεσε τὸν μικρὸν Παρασκευᾶν· κόψας δὲ τὸν ἄρτον εἰς τεμάχια, τὸν παρεκίνησε νὰ φάγῃ ἄνευ συστολῆς, καὶ κατόπιν ἐδώρησεν εἰς τὸν μικρὸν καὶ τὰ χρήματα, ἅτινα εἶχεν εἰς τὸ βαλάντιόν του. Γνωρίζετε δὲ τίνες λέξεις ἦσαν γεγραμμένοι εἰς τὸ βάθος τοῦ πινακίου, αἵτινες εἶχον συγκινήσει τὸν Ἐλευθέριον; «Μὴ ἀρνηθῆτε ποτὲ εἰς

τὸν πειρῶντα τεμάχιον ἄρτου, καὶ ὁ θεὸς θάσας ἀνταμείψῃ ! !»

Ἔοποιμὴν

Ἠραΐαν τινὰ ἐαρινὴν πρωΐαν, νέος ποιμὴν ἐκάθητο μεταξὺ τῶν προβάτων του, ἅτινα ἔβοσκον ἐντὸς καταφύτου πεδιάδος. Ἐψάλλε δὲ μετ' εὐχαριστήσεως, ὅτε ὁ ἡγεμὼν διαβαίνων ἐκείθεν μετὰ τῶν κυνηγῶν του, διηυθύνθη πρὸς αὐτόν. — Πόσον εἶσαι εὐθυμος, τέκνον μου, τῷ εἶπε. — Τὸ γνωρίζω, κύριέ μου. — Ἀληθῶς; — Καὶ διατί ὄχι; Εἶμαι εὐθυμος, διότι εἶμαι πλούσιος . . . πλούσιος ὡς ἄρχων . . . ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος βασιλεύς . . . — Ἀλλὰ τί ἔχεις, καὶ εἶσαι τοσοῦτον πλούσιος; — Θάσας εἶπω . . . τὸ φῶς τοῦ ἡλίου διαχύνεται εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν οὐρανῶν, εἶναι γλυκὺ τόσον πρὸς ἐμέ, ὅσον καὶ πρὸς τὸν ἴδιον βασιλέα. Ἐὰ ὄρη καὶ αἰ κοιλάδες εἶναι κατάφυτα τόσον δι' ἐμέ ὅσον καὶ δι' ἐκείνον· ἐγὼ δὲν ἀντήλλασσον τοὺς βραχίονάς μου δι' ἑκατὸν χιλιάδας δραχμῶν καὶ δὲν θὰ ἥλλασσον τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀντὶ ὀλοκλήρου τοῦ θησαυροῦ του. — Εὐγε, τέκνον μου. — Τεῦτο εἶναι μὴδὲν ἀκούσατε, εἶμαι πλούσιος, ἔχων ὅ,τι ἐπιθυμῶ, διότι δὲν ἐπιθυμῶ, πλέον τοῦ ὅ,τι ἔχω. Τρώγω καθ' ἡμέραν κατὰ τὴν ὀρεξίν μου, ἔχω ἐνδύματα ἵνα

σκεπάζωμαι, καὶ ἡ ἐργασία μου μὲ κρατεῖ ὑγιᾶ καὶ εὐθυμον. Τί λέγετε λοιπόν; εἶμαι πλούσιος ὡς βασιλεύς, ἢ ὄχι; Ὁ ἀγαθὸς ἡγεμὼν ἤρχισε νὰ γελά, καὶ φανερώσας εἰς τὸν μικρὸν τίς ἦτο, εἶπε πρὸς αὐτὸν τὰ ἐξῆς. — Ἔχεις δίκαιον, καλὸν μου τέκνον, καὶ ἐν ὅσῳ ἔχεις τοιαῦτα αἰσθήματα, θά ᾔσαι πάντοτε εὐθυμος, διότι ἡ εὐθυμία εἶναι θυγάτηρ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς εἰς τὰς ἐπιθυμίας μετριότητος.

Τὰ ὑποδήματα

Ὁ δυστυχὴς Ματθαῖος, φύλαξ αἰγιδίων, ἦτο τόσῳ πτωχός, ὥστε ποτε δὲν εἶχε κατορθώσει ν' ἀποκτήσῃ ὀλίγας δραχμάς, ἵνα ἀγοράσῃ ζεύγος ὑποδημάτων. Ὑπέφερε δὲ πολὺ ἐκ τοῦ ψύχους, διότι ὁ χειμὼν εἶχεν ἤδη ἀρχίσει, καὶ ὁ καιρὸς ἦτο ὑγρὸς καὶ ψυχρὸς. Καὶ ἐν τούτοις θὰ μαντεύσητε τὸ τί συνέβη; Τὸν συνήνητησεν εἰς κλέπτης, πολλάκις καταδικασθεὶς εἰς φυλάκισιν διὰ κλοπᾶς, ὅστις τῷ εἶπεν. — Ἐλθὲ μαζί μου, μικρέ, νὰ σε μάθω πῶς νὰ κερδήσῃς ζεύγος ὑποδημάτων. Ἐλθε καὶ θὰ εὐρωμεν ὄχι ἐν, ἀλλὰ πολλὰ ζεύγη, καὶ τότε δὲν θὰ περιπατῆς ἀνυπόδητος καὶ μὲ πόδας πληγωμένους καὶ ἐσχασμένους ὑπὸ τοῦ ψύχους. — Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Ματθαῖος, ὅστις τὸν ἐγνώριζε κάλλιστα, καλλίτερον νὰ ᾔμαι ἐπαίτης καὶ μὲ ἀσκεπῆ.

κεφαλήν, ἢ ν' ἀποκτήσω ἐν λεπτόν μόνον μὲ ἔγκλημα καὶ τύψιν τοῦ συνειδότος. Καλλίτερον νὰ ἔχω τοὺς πόδας ῥυπαροὺς ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, ἢ τὰς χεῖρας ῥυπαρὰς ὑπὸ ἐγκλήματος.

Ἡ ῥοδωνιά

Ἡ Ἀμαλία ἐκαλλιέργει εἰς ἀνθοδοχεῖον μικρὰν ῥοδωνιάν, ἣτις εἰς τὴν ἀρχὴν ἔτι τῆς ἀνοιξέως ἦτο πλήρης ὠραίων ῥόδων. Ὄταν ὁ καιρὸς ἦτο γαλήνιος, αὕτη ἔθετε τὴν ῥοδωνιάν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ παραθύρου, τὸ δ' ἐσπέρας εἰσῆγε τὸ ἀνθοδοχεῖον εἰς τὴν οἰκίαν, φοβουμένη τὸ νυκτερινὸν ψῦχος. Ἐσπέραν τινὰ ὅμως ἀπατηθεῖσα, ἐνόμισεν ὅτι καὶ τὴν νύκτα θὰ ἦναι εὐδῖος ὁ καιρὸς, καὶ ἀφῆκε τὴν ῥοδωνιάν ἐξω· ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν εἶδε τὰ ῥόδα αὐτῆς ξηρὰ ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἢ Ἀμαλία ἐκλαυσε διὰ τοῦτο, λέγουσα. — Μία μόνη ἀπροσεξία ἐματαίωσεν ὅλους μου τοὺς κόπους. Ἡ μήτηρ τῆς ἀκούσασα τοῦτο, εἶπε πρὸς αὐτήν. — Τὸ μικρὸν τοῦτο κακὸν ἄς γείνη εἰς σὲ διδάσκαλος. Μάθε ὅτι ἡ διαφθορά εἶναι διὰ τὴν ἀθωότητα ὅ,τι τὸ νυκτερινὸν ψῦχος διὰ τὰ ἀνθοῦντα ταῦτα ῥόδα· ὥστε, ἵνα μὴ καταληθθῆς ὑπὸ τῶν ἐλαττωμάτων, εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέχῃς πάντοτε.

Ἡ ἀνθοδέσμη

Σεβάσμιος γέρων λευκόθριξ ἐώρταζε τὴν ἑβδομη-
κονταετηρίδα τῶν γενεθλίων των. Οἱ υἱοὶ τοῦ καὶ
ἔχγονοὶ τοῦ ἴσταντο περίξ του, εὐχόμενοι εἰς αὐτὸν
εὐτυχίαν καὶ ἀσπαζόμενοι τὰς χεῖράς του μὲ δάκρυα
χαρᾶς καὶ τρυφερότητος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Οἱ
ἔχγονοὶ τοῦ τῷ προσέφερον ἀνθοδέσμην ῥόδων καὶ
κρίνων, σύμβολα, ὡς ἔλεγον, τῆς υγείας καὶ ἀγνό-
τητος τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Ὁ δὲ γέρων ἐδέχθη μετ'
εὐχαριστήσεως τὴν ἀνθοδέσμην, λέγων. — Ἡ ἐκ
ῥόδων καὶ κρίνων αὕτη ἀνθοδέσμη εἶναι ὠραιοτάτη
καὶ μοι ἀρέσκει· ἀλλ' ἡ ὠραιότερα ἀνθοδέσμη τῶν
γερόντων πάππων εἶναι νὰ ἔχωσιν υἱοὺς καὶ ἐχγό-
νους ὁμοίους με ῥόδα κατὰ τὴν ὠραιότητα καὶ με
κρίνους κατὰ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς, καὶ τοιοῦτοι
θὰ ἦσθε, τέκνα μου, ἂν ἀγαπᾶτε πάντοτε τοὺς γο-
νεῖς σας, καὶ σέβησθε τοὺς γέροντας.

Αἱ σταφυλαὶ

Ἡμέραν τινὰ τῆς ἀνοιξέως ἡ μικρὰ Εὐφροσύνη
ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ περιπάτου. Φθάσασα δὲ εἰς τὴν
οἰκίαν της, εἶδε κἀνίστρον πλήρες ὠραίων σταφυ-
λῶν. — Ποῦ εὐρέθησαν αἱ ὠραῖαι καὶ πρῶτοι αὗται

σταφυλαί, ἠρώτησεν ; — Ἐρχονται ἀπὸ τὴν ἀμπελον τῆς φίλης Ζωῆς. — Τῆς Ζωῆς ; ἠρώτησεν ἐκείνη. — Ναί, ἦτις σοί τας στέλλει δῶρον, διότι εἶναι πρῶμοι. — Εὐγέ την, μοὶ προὔξενησεν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ. Θά τη γράψω ἀμέσως εὐχαριστήριον ἐπιστολήν, καὶ ἂν ἐγνώριζον πῶς νά τη ἀντιπληρώσω τὴν χάριν ταύτην, θά το ἔκαμνον ἀμέσως. — Εὐχαριστοῦμαι πολύ, εἶπεν ἡ μήτηρ, διότι σὲ βλέπω τοσοῦτον εὐγνώμονα πρὸς τὴν Ζωήν· ἀλλὰ πρὸ πολλῶν μηνῶν δὲν ἔχομεν καθ' ἡμέραν νέους καρπούς εἰς τὴν τράπεζάν μας ; καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε σὲ εἶδον ἐκφράζουσαν τὰς εὐχαριστίας σου πρὸς τὸν Θεὸν δι' αὐτοὺς μετὰ τσαύτης ζέσεως, μεθ' ὅσης λέγεις ὅτι θά τας ἐκφράσης πρὸς τὴν Ζωήν. Καὶ ἐν τούτοις ὅλοι οἱ καρποὶ τῶν δένδρων μας καὶ τῶν ἀμπέλων μας εἶναι ἔργα τῆς προνοίας καὶ τῆς ἀγαθότητός του. Μάθε λοιπὸν ἢ ἀποδίδῃς πρὸ παντός ἄλλου εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Θεόν, διότι παρ' αὐτοῦ μᾶλλον ἢ παρὰ τῶν ἀνθρώπων λαμβάνομεν ἀπειραρίθμους καὶ συνεχεῖς χάριτας καὶ εὐεργεσίας.

Τὰ καρφία

Ὁ σιδηρουργὸς Μάριος ἔμενε πάντοτε εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ἐν ᾧ ὁ μικρὸς Ἀμβρόσιος, υἱὸς

πλουσίου γείτονός του, μεταβαίνων ἐκεῖ τὸν ἔβλεπεν ἐργαζόμενον. — Θέλετε, μικρέ μου κύριε, τῷ εἰπέ ποτε, νά σας μάθω νά κατασκευάζητε καρφία διὰ τὰ ὑποδήματα, μήπως τοῦτο σᾶς χρησιμεύσῃ ποτέ; Ὁ νέος παίζων, συγκατετέθη εἰς τοῦτο, καὶ ἤρχισε νά μανθάνῃ τὴν τέχνην· μετὰ τινος δὲ ἡμέρας κατάρθωσε νά κατασκευάζῃ καλῶς καρφία. Παρῆλθον ἀκολούθως πολλὰ ἔτη ὅτε ἐπῆλθεν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Χίος ἠρημώθη ὑπὸ τοῦ Τουρκικοῦ στόλου, καὶ ὁ Ἀμβρόσιος γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος κατέφυγεν εἰς Ὑδραν. Ἐκεῖ ἔμαθεν ὅτι ὅλοι οἱ σανδαλοποιοὶ ἀγοράζουσι καρφία ἐκ Ζακύνθου, ὅτι πολλάκις οὐδ' ἐκεῖ εὕρισκοντο ἀρκετὰ ταιαῦτα, διότι εἰς Ναύπλιον καὶ εἰς Ὑδραν κατασκευάζοντο ὑποδήματα δι' ὄλον τὸν στρατὸν καὶ τοὺς ναυτὰς τοῦ στόλου· ὁ Ἀμβρόσιος, ὅστις τότε εὕρισκετο εἰς τρομερὰν δυστυχίαν, ἐνεθυμήθη ὅτι εἶχε διδαχθῆ ποτε νά κατασκευάζῃ καρφία διὰ τὰ ὑποδήματα· προσεπάθησε λοιπὸν καὶ κατασκευάσεν ἓν. Μεταβὰς δὲ τότε εἰς τοὺς πωλοῦντας ταιαῦτα, συνεφώνησε νά κατασκευάσῃ πολλά. Οὕτω δὲ ὁ Ἀμβρόσιος ἤρχισε νά ζῆ με ἄνεσιν, καὶ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων εὐρέθη διευθυντῆς μεγάλου σιδηρουργείου. Πάντοτε δὲ συλλογίζόμενος τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν καὶ τὸ συμβάν τῶν καρφίων, ἔλεγεν. — Εὐτυχεῖς οἱ πλούσιοι, οἵτινες δὲν μένουσιν ἀργοί, ἀλλ' ἐν τῇ εὐτυχίᾳ των

μανθάνουσί τινα τέχνην, διὰ νά την ἔχωσι καταφύγιον ἐν τῇ δυστυχίᾳ.

Ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ

— Ἀγαπητέ μοι πάππé, ἔλεγέ ποτε ὁ μικρὸς Μάρκος, ἀνέγνωσα εἰς τὴν Ζωολογίαν μου πολλὰ πράγματα τὰ ὁποῖά μοι φαίνονται ἀδύνατα. — Αἶ, καὶ τί ἀνέγνωσας, τέκνον μου; — Εἶδεν τόσα παράξενα διὰ τὴν βιομηχανίαν τῶν μυρμηκῶν, τῶν μελισσῶν καὶ τῶν καστόρων, τὰ ὁποῖα δέν μοι φαίνονται ἀληθῆ. — Καὶ ἐν τούτοις σέ βεβαιῶ ὅτι εἶναι ἀληθῆ. — Ἀλλὰ πῶς ἔχουν τόσην εὐφυίαν τὰ ζῶα, τίς ἐδίδαξε τὰς τέχνας ταύτας εἰς αὐτά; — Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος εἶναι πηγὴ πάσης σοφίας, ἐδίδαξε τὴν ἀράχνην νά πλέκη τὸ τεχνικὸν ἐκεῖνο ὕφασμα, ἐδίδαξε τοὺς μύρμηκας νά φυλάττωσι διὰ τὸν κακὸν καιρὸν τὸν σίτον ὅταν ᾔηται καλοκαιρία, τὰς μελίσσας νά συνάγωσι τὴν ζάχαριν τῶν ἀνθέων ἵνα κατασκευάζωσι τὸ μέλι, καὶ τὸν κάστορα νά κατασκευάζῃ τὴν φωλεάν του μετὰ τοσαύτης τέχνης. Ὁ Θεός λοιπὸν ἐδίδαξε πᾶν πλάσμα του τί πρέπει νά κάμνη, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ νά σε πείσῃ νά λατρεύῃς τὴν ἀπερίγραπτον ἀγαθότητά του.

Οἱ καλοὶ γείτονες

Ὁ ἑπταετής υἱὸς μυλωθροῦ, παίζων παρὰ τὴν ὄχθην διώρυγος, ἔπεσεν ἐν αὐτῇ καὶ ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ· ἀλλὰ πεταλωτῆς κατοικῶν ἐκεῖ πλησίον, τὸν εἶδεν, ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ, ἔσωσε τὸ παιδίον καὶ τὸ ὠδήγησεν εἰς τὸν πατέρα του. Μετὰ τινα καιρὸν πυρκαϊὰ κατέλαβε τὸν οἶκον τοῦ πεταλωτοῦ πρὶν ἢ οὗτος τὸ αισθανθῇ. Ἐννοήσας δὲ τοῦτο μόλις κατάρθωσε νὰ σωθῇ αὐτός, ἡ σύζυγός του καὶ τὰ τέκνα του· ἀλλ' ὑπὸ τῆς βίας καὶ τοῦ τρόμου τοῦ κινδύνου, ἐλησμόνησεν ἐν τῇ καιομένῃ οἰκίᾳ τὴν μικροτέραν τῶν θυγατέρων του. Ἡ δυστυχὴς αὕτη ἐφώναζε μ' ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ τὴν σώσῃ. Ὅτε αἴφνης ἐφάνη ὁ μυλωθρός. Εἰσέρχεται εἰς τὸν καιόμενον οἶκον, κινδυνεύει, καὶ ἐπὶ τέλους κατορθώνει νὰ σώσῃ τὴν μικράν. — Δεδοξασμένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνέκραξεν ὁ μυλωθρός, παραδίδων τὴν μικράν εἰς τὸν πατέρα τῆς. Δεδοξασμένον, διότι μοὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ δεῖξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐπανῆλθε χαίρων εἰς τὴν ἐργασίαν του.

Οἱ σποργῖται

Χειμερινὴν τινα ἡμέραν, δύο μικρὰ παιδιά χωρικοῦ ἐπήγαινον εἰς τὸν ἀνεμόμυλον, φέροντα ἕκα-

στον ἐπὶ τῆς ράχεώς του σακκίδιον σίτου. Ἐνῶ διέβαινον διὰ τῆς αὐλῆς τοῦ μύλου, ἡ μικρὰ Ἀργυρῶ συνεκινήθη βλέπουσα τοὺς μικροὺς σποργίτας περιπατοῦντας ἐπὶ τῆς χιόνος καὶ τρέμοντας ὑπὸ τοῦ ψυχους καὶ τῆς πείνης. Ἦνοιξε λοιπὸν τὸ σακκίδιον τῆς καὶ ἔρριψεν ὀλίγον σίτον εἰς τοὺς σποργίτας. Ἀλλ' ὁ ἀδελφός τῆς Χαραλάμπης τὴν ἐπέπληξε λέγων. — Εἶσαι τρελλή, διότι σκορπίζεις τὸν σίτον, καὶ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ, ἂν το μάθωσι, θὰ δυσαρεστηθῶσιν. Ἡ Ἀργυρῶ ὁμως ἀπεκρίθη οὕτως. — Ἐχεις δίκαιον, ἀλλ' ἔρριψα τὸν σίτον, διότι ἐλυπήθην τοὺς δυστυχεῖς σποργίτας, οἱ δὲ γονεῖς μας δεν θὰ με τιμωρήσωσι, διότι μοι εἶπον ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιστρέφει ὅ,τι ἐξοδεύει τις διὰ τὰ δυστυχοῦντα πλάσματά του. Ἄφ' οὗ ὁ μυλωθρὸς ἤλεσε τὸν σῖτόν των, ἔλαβον τὰ σακκιδιά των καὶ εἶδον με ἀπορίαν ὅτι τὸ τῆς Ἀργυρῶς ἦτο διπλοῦν ἢ τὸ τοῦ Χαραλάμπους. Δεν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι τί συνέβη, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἦτο θαῦμα. Ἀλλ' ὁ γέρον Μαρίνος ὁ μυλωθρὸς, ὅστις εἶχεν ἀκούσει τοὺς λόγους τῶν δύο παιδίων, ἐξελθὼν εἰς τὴν θύραν, εἶπεν εἰς τὴν Ἀργυρῶ. — Ἡ εὐσπλαγχνία σου πρὸς τοὺς σποργίτας με ἠχαρίστησε, τέκνον μου, τόσο πολύ, ὥστε σοὶ ἐδιπλασίασα τὸν σῖτόν σου. Ἔθεσα δὲ εἰς τὸν σάκκον σου καθαρὸν ἄλευρον, τὸ ὅποῖον εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅσάκις τρώγεις αὐτό

πρέπει νά ἐνθυμίζησαι τήν εὐσπλαγγνίαν τοῦ αἰωνίου ἡμῶν πατρός, τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Οἱ κρῆνοι

Ἡ μικρά Παρασκευή, θυγάτηρ πτωχοῦ τεχνίτου, ἠσθένησε, καί ἡ Βασιλική, θυγάτηρ τοῦ διοικητοῦ, τῇ ἔφερε καθ' ἡμέραν πινάκιον ζωμοῦ, διότι ἡ μικρά ἀσθενής δέν ἠδύνατο νά φάγη ἄλλο τι. Ἐπί τέλους ἡ Παρασκευή ἰάθη καί συχνά ἔλεγε μετ' αἰσθήματος εὐγνωμοσύνης. — Πόσα καλὰ μοι ἔκαμεν ἡ μικρά αὕτη κυρία ὅτε ἤμην ἀσθενής! ἡ ἰδία μοι ἔφερε τόν ζωμόν. Πῶς θά δυνηθῶ νά τῇ ἀποδώσω τήν ὑπηρεσίαν ταύτην! Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔμαθεν ὅτι ἡ Βασιλική ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς κρῖνους· καί διὰ τοῦτο ἡμέραν τινά τοῦ Μοίσιου ὑπῆγεν εἰς τὸ δάσος ἵνα ζητήσῃ τοιοῦτους, καί κατασκευάσῃ ἀνθοδέσμην διὰ τὴν εὐεργετιδὰ τῆς. Ἄφου ἐζήτησε πανταχοῦ κρῖνους, εὗρεν ὑπό τινα μεγάλην ὀρυὴν καί ἤρξατο νά συλλέγῃ, ὅτε ἀκούει ὀμιλίας ἐντὸς τοῦ κοιλώματος τῆς ὀρυός, καί δοῦσα προσοχὴν ἤκουσε δύο ληστὰς, οἵτινες ἔλεγον μεταξύ των. — Λοιπόν, προσοχή! καί οὕτω ἐλπίζω νά ἐκδικηθῶμεν ἀπόψε αὐτὸν τὸν διοικητήν, ὁ ὁποῖος συνέλαβε πρὸ ὀλίγου καιροῦ καί ἔστειλεν εἰς τὴν φυλακὴν τὸν ἀρχηγόν μας. Βλέπεις; ἰδοὺ τὸ ἀντικλεῖδιον τῆς θύρας του. — Καλὰ,

εἶπεν ὁ ἄλλος, καὶ ἀφοῦ φρονέσωμεν αὐτόν, τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ τέκνα του, καὶ λάβωμεν τὰ χρήματά του, θὰ γείνωμεν ἄφαντοι. Ἡ Παρασκευὴ ἀκούσασα ταῦτα ἔντρομος, ἔδραμε πρὸς τὴν Βασιλικήν, εἰς τὴν ὁποίαν διηγήθη τὰ πάντα.

Τὴν νύκτα ἀληθῶς ἔφθασαν οἱ λησταί, ἀλλ' ἔπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν κεκρυμμένων χωροφυλάκων καὶ ἐστάλησαν εἰς τὴν φυλακὴν. Ὁ διοικητὴς τότε εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα του. — Βλέπεις, ἀγαπητή μου, ὅτι ἡ πρὸς τὴν πτωχὴν ταύτην εὐεργεσία σου ἐπέσυρε τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς οἰκίας μας; Σὺ δὲν ἔδωκας εἰς τὴν Παρασκευὴν εἰμὴ μόνον ὀλίγον ζωμόν, αὕτη δὲ ἔσωσε τὴν ζωὴν μας· μάθε λοιπὸν νὰ βοηθῆς ὅλους τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην καὶ ἀπὸ ὅλους θὰ ἔχῃς ἀνταμοιβήν.

Τὸ ἐπανωφόριον

Ὅτε ὁ Ἰμβραῆμ πασσᾶς ἐπολέμει ἐν Μεσσηνίᾳ κατὰ τῶν Ἑλλήνων στρατηγουμένων ὑπὸ τοῦ Καρατάσου, Κώστα Βότσαρη καὶ ἄλλων, ἀπόσπασμα Ῥουμελιωτῶν φθάσαν ἐκ Σπερεῶς Ἑλλάδος, ἐζήτηε ὁδηγὸν ἵνα ὀδηγήσῃ αὐτοὺς διὰ πῶν βουνῶν εἰς τὸ στρατόπεδον. Οἱ γέροντες τοῦ χωρίου παρήγγειλαν εἰς νέον χωρικὸν νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ἐπιπτε βροχὴ καὶ ἔπνεεν ἄνεμος

ψυχρότατος, ὁ ὀδηγὸς ἐζήτησε παρὰ τῶν κατοίκων
 τοῦ χωρίου νά τω δανείσῃσι παλαιὸν ἐπανωφόριον
 μέχρις ἐπανόδου, ἀλλ' ὅμως οὐδεὶς ἠθέλησε νά τω
 δανείσῃ. Ἐν τούτοις γέρων ἐκ Κασσάνδρας, ὅστις
 μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος του εὕρισκετο
 ἐκεῖ ἐν πολλῇ δυστυχίᾳ, ἔδωκε προθύμως εἰς τὸν
 φιλόπατριν ὀδηγὸν τὸ μόνον αὐτῷ τριβώνιον. Καί
 οἱ μὲν πολεμισταὶ ἀπῆλθον μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ εἰς
 τὸν πρὸς ὄν ὄρον· μετὰ τινος ὅμως ἡμέρας, ἀξιω-
 ματικὸς ὑπὸ στρατιωτῶν ἀκολουθούμενος, ἔρχεται
 εἰς τὸ χωρίον καὶ ζητεῖ μετὰ τοῦ ἀνωτέρω ὀδηγοῦ
 τὸν πτωχὸν εἰς ὃν ἀνήκε τὸ ἐπανωφόριον· ὡς δὲ
 συνητηθήσαν, ἀναγνωρίζονται, πίπτουσιν ὁ εἰς εἰς
 τοῦ ἄλλου τὰς ἀγκάλας καὶ κλαίουσιν ὑπὸ τῆς χα-
 ρᾶς. Ἦσαν οὗτοι πατήρ καὶ υἱός, οἵτινες κατὰ τὴν
 ἄλωσιν τῆς πατρίδος των Κασσάνδρας, διεσώθησαν,
 τραπέντες ἄλλος ἄλλην ὁδὸν καὶ μὴ δυνάμενοι νά
 μάθωσι τι ὁ εἰς περὶ τοῦ ἄλλου. Τὸ πρὸς εὐγενῆ
 σκοπὸν δοθὲν ἐπανωφόριον εἶχεν εἰκογενειακὰ κεν-
 τήματα καὶ γνωρίσματα, καὶ ἐχρησίμευεν ὡς ὀδη-
 γὸς εἰς τὸν νέον, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸν ἀπολεσθέντα
 φιλόστοργον πατέρα. Ὁδηγήσας δ' αὐτὸν εἰς τὸ
 στρατόπεδον τοῦ Χατζηχρήστου, ὃν εἶχεν ἀκολου-
 θήσει μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πατρίδος του καὶ παρὰ
 τῷ ὁποίῳ εἶχε προαχθῆ διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ φρο-
 νήσεώς του εἰς ἀξιωματικὸν ἀνώτερον, περιεποιεῖτο
 αὐτὸν φιλοστόργως. Πάντοτε δ' ὁ γέρων ἔλεγεν ὅτι

δὲν ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς δυστυχίας καὶ ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ εὕρῃ τὸν ἀγαπητόν του υἱὸν μόνον διότι, συμπαθήσας τὸν φιλόπατρην ὀδηγόν, τῷ ἐδάνεισε τὸ ἐπανωφόριόν του.

Ἡ ὑποψεία

Ἡ Θεοδώρα, θυγάτηρ πλουσίου κτηματικοῦ εἶχεν ἀπλώσει ἐπὶ τῆς γλῶσῃς τοῦ κήπου ἀρκετὰς δέσμας ὠραιοτάτης ἐρυθρᾶς μετάξης, τὴν ὅποιαν ἐσχόπει νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς κατασκευὴν χειροτεχνημάτων. Ἡ δὲ Βασιλικὴ θυγάτηρ πτωχοῦ γεωργοῦ γείτονός των, τὴν ἐβοήθει πολλάκις εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην. Ἡμέραν τινὰ ἡ Θεοδώρα παρετήρησεν ὅτι ἐκ τῆς μετάξης τῆς ἔλειπόν τινα μικρὰ δεμάτια, καὶ ἀμέσως ὑπώπτευσεν τὴν Βασιλικὴν ὡς κλέψασαν αὐτά· ὅθεν ὀργισθεῖσα κατ' αὐτῆς τῇ εἶπε μετ' ὀργῆς, ὅτι αὐτὴ μόνη εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸν κήπον, καὶ ὅτι ἐνόει νὰ τῇ ἀποδώσῃ ἀμέσως τὴν μέταξαν, διότι οὐδεὶς ἄλλος τὴν εἶχε λάβει. Ἡ Βασιλικὴ προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ ὅτι ἦτο ἀθῶα, ἀλλ' οὐδεὶς τὴν ἐπίστευσε, καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τὴν ἀπέφευγον δακτυλοδεικτοῦντες αὐτὴν ὡς κλέπτριαν. Μετὰ ἓν ὄμως ἔτος ἐπιδιορθῶντες τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ ναοῦ ἀνεκάλυψαν καὶ τινα φωλεὰν κισσῶν, καὶ ἐκεῖ εὗρον τὰ δεμάτια τῆς μετάξης τῆς

Θεοδώρας. Τότε πάντες ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἡ Βασιλικὴ ἦτο ἀθώα καὶ ὅτι ἡ χίσα εἶχε κλέψει, καθὼς συνειθίζει, τὴν μέταξαν. Ἡ Θεοδώρα ἔτρεξεν ἀμέσως καὶ ἐζήτησε παρὰ τῆς Βασιλικῆς συγγνώμην δημοσίως, λέγουσα μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτήν. — Μάθετε, φίλοι μου, ἐκ τοῦ ἰδικοῦ μου συμβάντος, ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει τις νὰ κοινοποιῇ τὰς ὑποψίας του πρὸς βλάβην τοῦ ἄλλου. Καὶ λέγουσα ταῦτα, ἔκλαιε μετὰ τῶν περὶ αὐτήν. Ἡ Βασιλικὴ τότε ἐφίλησεν αὐτήν μετὰ τρυφερότητος καὶ μὴ δυναμένη νὰ προφέρῃ λέξιν ἔνεκα τῆς συγκινήσεως.

Ἡ καλλιτέρα χρῆσις

Ὁ χωρικός Χρῆστος ἔφερεν ἐκ τῆς πόλεως πέντε ῥοδάκινα ἵνα τὰ προσφέρῃ εἰς τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον ἰδίᾳ αὐτὰ ἄλλοτε. Φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν του, διένειμεν ἀνὰ ἓν εἰς τὰ τέσσαρα τέκνα του, δώσας τὸ πέμπτον εἰς τὴν σύζυγόν του.

Τὸ ἑσπέρας ἠρώτησε. — Σὰς ἤρεσαν, τέκνα μου, τὰ ῥοδάκινα; — Παρὰ πολὺ, πάτερ μου, εἶπεν ὁ μεγαλειότερος τῶν υἱῶν Ἀλέξιος· εἶναι ὁ ὠραιότερος καρπὸς ἐξ ὧων γνωρίζω· μοὶ ἤρесе δὲ τόσον πολὺ, ὥστε ἐφύλαξα τὸν πυρῆνά του, ἵνα τὸν φυτεύσω, καὶ τοιοῦτοτρόπως μετὰ τινα ἔτη ἔχωμεν μίαν ὠ-

ραϊαν ροδακινεάν. — Εὐγε, τέκνον μου, εἶπεν ὁ πατήρ, τοῦτο λέγεται φρόνησις καὶ οἰκονομία ἀρμόζουσα εἰς ἓνα φρόνιμον γεωργόν. — Ἐγώ, πάτερ μου, εἶπεν ὁ δεῦτερος τῶν υἱῶν Πέτρος, ἔφαγον ἀμέσως τὸ ἰδικόν μου καθὼς καὶ τὸ ἥμισυ ραδάκινον τῆς μητρός μου, ἥτις μοι τὸ ἔδωκεν ἵνα με εὐχαριστήσῃ· ἔρριψα δὲ εἰς τὴν αὐλὴν τὸν πυρῆνα διότι δὲν ἐγνώριζα τί νά τον κάμω.

— Καλά, εἶπεν ὁ πατήρ, ἐφέρθης ὡς παιδίον, ἀλλὰ μέχρις οὗ ἠλικιωθῆς, ἴσως γείνης φρόνιμος ἄνθρωπος. Σὺ δέ, Εὐστράτιε, τί ἔκαμες τὸ ἰδικόν σου; — Ἐγώ, πάτερ μου, ἔλαβον τὸν πυρῆνα τοῦ ροδακίνου, τὸν ὁποῖον ὁ ἀδελφός μου Πέτρος εἶχε ρίψει εἰς τὴν αὐλὴν· τὸν ἤνοιξα λοιπὸν καὶ εὔρον ἐντὸς αὐτοῦ ἐν ὠραιότατον ἀμύγδαλον διὰ τοῦ ὁποῖου ἠὲ εὐχαριστήθην ὅπως καὶ ἂν ἔτρωγα τὸ ροδάκινον· τὸ δὲ ροδάκινόν μου τὸ ἐπώλησα εἰς τὴν Ἑλένην, τὴν θυγατέρα τοῦ γείτονός μας, ἥτις ἦτο ἀσθενής, καὶ ἔλαβον χρήματα πολλὰ διὰ τῶν ὁποίων δύναμαι ν' ἀγοράσω πέντε ροδάκινα ὅταν ὑπάγω εἰς τὴν πόλιν. Ὁ πατήρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε. — Τοῦτο εἶναι μὲν φρόνιμον, ἀλλὰ διὰ παιδάρια δὲν εἶναι φυσικόν· ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τοὺς πτωχοὺς μὴ γείνης ποτέ πλοῦσιος, διότι θὰ ἦσαι τρομερὸς τοχογλύφος. Σὺ δέ, Νικόστρατε, ἠρώτησε κατόπιν ὁ πατήρ τὸν μικρότερον τῶν υἱῶν του, τί ἔκαμες; — Ἐγώ, εἶπεν ὁ Νικόστρατος, ἔδωσα τὸ

ἰδιόν μου εἰς τὸν υἱὸν τοῦ γείτονός μας Παναγιω-
τάκη, ὅστις ἦτο ἀσθενής. Αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ πο-
δεχθῆ, ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἔβαλον χρυφίως εἰς τὴν κλίνην
τοῦ καὶ ἔφυγον.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ πατήρ, τὰρα εἶπατέ μοι, τίς
ἔκαμε τὴν καλλιτέραν χρῆσιν τοῦ ροδακίνου; — Ὁ
Πηκόστρατος, ἀνέκραξαν ὅλοι, ἐνῶ ἐκεῖνος ἤκουε
σιωπῶν. — Εὐγέ τοῦ λοιπόν, εἶπεν ὁ πατήρ; ἡ μή-
τηρ δὲ τότε ἐφίλησεν αὐτὸν εἰς τὸ στόμα, κλαίουσα
ὕπὸ συγκινήσεως.

• II • κολακεία

— Ἄκουσον τέκνον μου, ἔλεγεν ὁ πλούσιος τρα-
πεζίτης Σωτήριος πρὸς τὸν δωδεκαετῆ υἱὸν τοῦ
Μιλτιάδη· μὴ πιστεύῃς τοὺς ἐπαίλους, τοὺς ὁποίους
σοὶ κάμνουσι, διότι σπανίως οὗτοι εἶναι εἰλικρινεῖς·
πάντοτε δέ σοι γίνονται πρὸς κολακείαν. — Καὶ τί
πράγμα εἶναι ἡ κολακεία; ἠρώτησεν ὁ μικρός. —
Ἡ αὕτη εἶναι ἔπαινος, ἀλλ' ἔπαινος γνωόμενος εἰς
τοὺς ἀλαξόνας, οὐχὶ ἔνεκα τῆς ἀξίας των, ἀλλ' ἔ-
νεκα τοῦ πλοῦτου αὐτῶν. Θέλεις νὰ λάβῃς ἰδέαν
τοῦ κόλακος; Ἐλθε μαζί μου. Βλέπεις αὐτὸν τὸν
κισσόν, ὅστις τυλίσσεται περὶ τὸν κορμὸν τῆς
δρυός; — Τὸν βλέπω. — Ἴδού ἡ εἰκὼν τοῦ κόλα-
κος. Ἐνῶ φαίνεται ὅτι καθιστᾷ ὠραιότεραν τὴν δρῦν,

τῇ ἀφαιρεῖ μέρος τῆς τροφῆς καὶ τρέφεται ἐξ αὐτῆς.
Ἐνθυμοῦ λοιπὸν τὸν κισσὸν τοῦτον καὶ φρόντιζε
ν' ἀποφεύγῃς τοὺς ἐπαίνους. Ἄλλ' ἐν τοσούτῳ προ-
σεξον μὴ κατασταθῆς δὺςπιστος, διότι ἡ ὑπερβολὴ
εἶναι πάντοτε κακὴ· καὶ ὅπως εἶναι ἐλάττωμα ἢ
ὑπερβολικὴ εὐπιστία εἰς τοὺς ἐπαίνους, οὕτως εἶναι
ἐπίσης ἐλάττωμα τὸ νὰ φαίνεται τις ὑποπτος καὶ
δὺςπιστος πρὸς τοὺς λόγους τῶν ἄλλων.

Τὰ κακὰ τῆς ἀπελπισίας

Ὁ Ἀντώνιος ἦτο παιδίον τοσεύσον ὀκνηρόν,
ὥστε ἦτο γνωστός ἐν τῷ χωρίῳ του ὑπὸ τὸ ὄνομα
ὁ ὀκνηρὸς Ἀντώνιος. Καὶ ναὶ μὲν δὲν ἦτο ἐκ φι-
σεως κακός, ἀλλ' ἐγένετο τοιοῦτος ἕνεκα τῆς ἀπελ-
πισίας του· ὥστε ἐπὶ τέλους δὲν ἠδύνατο νὰ κάμη
τίποτε. Γνωρίζετε δὲ τὸ διατί; Διότι ἦτο ἀνόητος
καὶ εἶχε χάσει τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν του. Μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, οὗτος μὴ γνωρίζων
κάνεν ἐπάγγελμα, δὲν ἠθέλησε νὰ μάθῃ οὐδὲν τοι-
οῦτον· οὕτω δὲ αἱ ὑποθέσεις ἔβαινον πάντοτε εἰς τὸ
χειρότερον. Ὅσακις δὲ τις τῷ ἔλεγεν. — Ἐργάζου,
Ἀντώνιε, προσπάθει νὰ κερδαίνῃς διὰ τῆς ἐργασίας
σου τὸν ἄρταν σου, οὗτος ἀπήντα. — Εἶναι ἀνωφε-
λές, διότι ὁ Θεὸς μ' ἐγκατέλιπε, καὶ ἀνεσπέναζε
πάντοτε ἔχων ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ μὴ ἐρ-

γαζόμενος. Γνωρίζετε δὲ πῶς κατήντησεν ἐπὶ τέλους; κατήντησε νὰ ἐπαιτῆ τὸν ἄρτον του, γινόμενος παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς γονεῖς τοῦ χωρίου, οἵτινες ἔλεγον εἰς τὰ τέκνα των. — Δυστυχεῖς ἐκεῖνοι, οἵτινες γάνουσι τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν των!

Τὸ ἐκ μαργαριτῶν περιδέραιον

Ἡ κυρία Καλλιόπη ἐκίνησε μετὰ τῶν τέκνων της ἐκ Λαμίας, ἵνα μεταβῆ εἰς Ὑπάτην καὶ παρευρεθῆ εἰς τοὺς γάμους συγγενοῦς της τινος. Πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὸ πρὸ τῆς Ὑπάτης δάσος τῶν πύκνων, ὁ ἀμαξηλάτης ἐπλησίασε τὴν ἀμαξάν πρὸς τινα βάτον, καὶ μία τῶν ἀκανθῶν αὐτῆς ἐμπλεχθεῖσα εἰς τὸ ἐκ μαργαριτῶν περιδέραιον, ὅπερ ἔφερεν ἐπὶ τῆς κόμης μία τῶν θυγατέρων της, ἔθραυσε τὸ συνδέον τοὺς μαργαρίτας νῆμα, καὶ οὗτοι διεσκορπίσθησαν κατὰ γῆς. Ἡ κυρία διέταξε νὰ σταματήσῃ ἡ ἀμαξά ὄλαι δὲ καταβᾶσαι, ἤρχισαν νὰ ζητῶσι τοὺς μαργαρίτας, κυλισθέντας μετὰ τῶν χόρτων καὶ εἰς τὴν κόνιν τῆς ὁδοῦ. Αἱ θυγατέρες τῆς κυρίας Καλλιόπης ἐλυποῦντο ὅτι θὰ φθάσωσιν ἄργα εἰς τὸν γάμον. Ἐνῶ δὲ εἰσέτι ἠρένων, ἔφθασε δρομαῖος καὶ καθιδῶρας νέος χωρικός, ὅστις εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Καλλιόπην με χαμηλὴν τὴν φωνήν. — Κυρία, φύγετε πρὸς Θεοῦ, διότι κινδυνεύετε νὰ καταστραφῆτε.

Ἡ ληστρική συμμορία τοῦ Σπανοῦ, ἣτις εἶναι ὁ τρόμος τῶν κατοίκων τῶν πέριξ τόπων, εἶναι κερυμμένη πρὸς ἐνέδραν ἐντὸς τοῦ δάσους, καὶ ἀλλοίμονον εἰς ὃν τινα συλληφθῆ ὑπ' αὐτῶν. Ἄν εἶχετε προχωρήσει ὀλίγον περισσότερο, θὰ ἦσθε ἤδη εἰς τὰς χεῖράς της, καὶ δυστυχία σας! Φύγετε ἀμέσως, διότι ἴσως μετ' ὀλίγον θὰ ἦναι ἀργά. Ἡ κυρία ἀκούσασα τοῦτο, ἐφιλοδώρησε γενναίως τὸν νέον χωρικόν, καὶ διατάξασα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν της, μὴ σκεφθεῖσα μήτε τὴν ἑορτήν, μήτε τοὺς μαργαρίτας. Καθ' ὁδὸν δὲ ἔλεγε πρὸς τὰς θυγατέρας της. — Ἴδετε, τέκνα μου, τὴν θεῖαν πρόνοιαν, ἴδετε πῶς διευθύνει τὰ πάντα! Ὅφείλομεν τὴν ζωὴν μας εἰς τὸ νῆμα τῶν μαργαριτῶν, τὸ ὁποῖον ἐκόπη· διότι ἔνεκα τούτου, βραδύνασαι ὀλίγον, διεσώθημεν. Μάθετε λοιπὸν ἐκ τούτου, ἀγαπηταί μου, ὅτι ὁ Θεὸς κάποτε μᾶς δίδει μικρὰ ἀτυχήματα, ἵνα μᾶς σώσῃ ἐκ μεγαλειτέρων.

Τὸ κανάριον

Ἡ μικρὰ Ἰουλία εἶχεν ὠραιότατον κανάριον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας ἐκελάδει. Ἡ Ἰουλία τῷ ἔδιδε νὰ τρώγῃ κεχρίον, καὶ ἐνίοτε τεμάχιον σακχάρου, καὶ νὰ πίνῃ ὕδωρ καθαρὸν. Αἶφνης ὁμως τὸ κανάριον ἤρχισε νὰ μελαγχολῆ καὶ ἡ Ἰου-

λία μεταβάσα πρώταν τινά νά τῷ δώσῃ νά φάγῃ τὸ εὔρε νεκρὸν. Ἐπειδὴ δὲ ἤρχισε νά κλαίῃ πολὺ διὰ τὸ ἀγαπητὸν πτηνόν, ἡ μήτηρ τῆς ἠγόρασεν ἐν ἄλλο ὠραιότερον, τὸ ὁποῖον ἐψάλλε καλλίτερον τοῦ πρώτου, καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τὸ κλωβίον. Ἡ Ἰουλία ὁμῶς ἰδοῦσα τοῦτο ἤρχισε νά κλαίῃ πλείότερον, ἡ δὲ μήτηρ παρεξενεύθη καὶ τῇ εἶπε. — Κόρη μου, διατί κλαίεις καὶ εἶσαι τόσον τεθλιμμένη; Τὰ δάκρυά σου βεβαίως δὲν θὰ ἀνακαλέσωσιν εἰς τὴν ζωὴν τὸ νεκρὸν ζῶον· ἐκτὸς δὲ τούτου, σὺ ἔχεις ἄλλο νεώτερον καὶ ὠραιότερον. Τότε ἡ Ἰουλία εἶπεν. — Ἄχ, μήτέρ μου, ἐφέρθην κακῶς πρὸς τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο κλαίω. Δὲν ἔπραξα ὅ,τι ἔπρεπε πρὸς αὐτό, καὶ διὰ τοῦτο λυποῦμαι. — Ἄλλὰ σὺ, τέκνον μου, τὸ περιεποιεῖσο τόσον καλῶς. — Ἄχ, μήτέρ μου, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του δὲν τῷ ἔφερον τὸ τεμάχιον τοῦ σακχάρου, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐδώκετε δι' αὐτό, ἀλλὰ τὸ ἔφαγον. Ἡ μὲν Ἰουλία ὠμίλησεν οὕτως, ἡ δὲ μήτηρ δὲν ἐγέλασε διὰ τοὺς κλαυθμοὺς αὐτῆς, ἀλλ' ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως εἰς τοὺς λόγους τοῦ κορασίου. — Ἄ, Ἰουλία μου, εἶπε, κλαίεις διότι ἰσῶς ἐδώκας ἀφορμὴν εἰς τὸν θάνατον πτηνοῦ· σκέφθητι λοιπὸν τί πρέπει νά αισθάνηται ἡ καρδιά ἀγνώμονος τέκνου ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν γονέων τοῦ!

Τὸ πτηνόν

— Ὁραῖον στρουθίον ἔχει τὴν φωλεάν του ἐπὶ τοῦ δένδρου ἐκείνου, εἶπεν ὁ Ζαφείριος πρὸς τὴν ἀδελφὴν του Ἑλισάβετ· παρατήρησον πόσον εὐκόλως θά το συλλάβω, εἰπὼν δὲ ταῦτα, ἀνέβη εὐθὺς ἐπὶ τοῦ δένδρου, καὶ μετὰ προσοχῆς πλησιάσας τὴν φωλεάν, συνέλαβε τὸ μικρὸν πτηνόν. Ἦρχισε τότε νὰ καταβαίνει τοῦ δένδρου· ἀλλ' ἐνῶ κρατῶν τὸ πτηνόν διὰ τῆς μιᾶς χειρός, ἐστηρίζετο διὰ τῆς ἄλλης ἐπὶ τινος κλάδου, οὗτος θραύεται, καὶ ὁ καλὸς μας Ζαφείριος πίπτει κατὰ γῆς ἐπὶ τοῦ πηλοῦ· καὶ τὸ μὲν πρόσωπόν του κατερρυπάνθη, ἔπαθε δὲ καὶ τινὰς ἐκδοράς. — ὦ, Θεέ μου, ἀνέκραξεν ἡ Ἑλισάβετ, ἐκτύπησας, ἀδελφέ μου; — Ὅχι, ὄχι, ἀδελφή μου, εἶπεν ὁ Ζαφείριος σπογγίζων τὸ πρόσωπόν του καὶ τὰς χεῖρας· ἐξεδάρην ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Φοβοῦμαι μόνον ὅτι τὸ στρουθίον δὲν θά ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν φωλεάν του, καὶ δὲν δυνηθῶ νὰ το συλλάβω τώρα, ὅτε θ' ἀναβῶ πάλιν εἰς τὸ δένδρον. — Τὸ πτηνόν βεβαίως, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ Ἑλισάβετ, δὲν θά ἐπιστρέψῃ, φοβηθὲν τὸν κίνδυνον· ἀλλὰ τοῦ πτηνοῦ τὸ πάθημα δὲν σοι γίνεται μάθημα, ὥστε εἰς μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευσας ἀπαξ νὰ μὴ ὑπάγῃς πλέον; Ἄς σοι γείνη, ἀδελφέ μου, διδάσκαλος τὸ μικρὸν πτηνόν. Ἐνῶ δὲ ἡ Ἑλισάβετ

ἔλεγε ταῦτα, τὰ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν
της· ὁ δὲ ἀδελφός της εἶδε τοῦτο καὶ ἤκουσε τὴν
συμβουλὴν της. Ἀπ' ἐκείνης δὲ τῆς ἡμέρας οὐδέ-
ποτε ἐπήγαινεν εἰς μέρη κινδυνώδη.

Ὁ μικρὸς ἄρτος

Γέρων τις πλούσιος, βλέπων καθ' ἐκάστην τοὺς
ἀπόρους παῖδας ἐργαζομένους, ὅπως κερδήσωσι τὸν
ἐπιούσιον αὐτῶν ἄρτον, καὶ πάντοτε πτωχοὺς, διότι
πολὺ ὀλίγα ἐκέρδαινον, ἀπεφάσισε νὰ καλέσῃ τοὺς
μικροτέρους ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ τοῖς χαρίξῃ ἐκάστην
ἐσπέραν ἀνὰ ἓνα μικρὸν ἄρτον.

Οἱ ἄποροι παῖδες ἤλθον εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ
πλουσίου γέροντος, καὶ μόλις εἶδον τὸ κἀνιστρον,
ἐρρίφθησαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐφιλονεῖκουν μέχρι γρον-
θοκοπημάτων τίς νὰ ἀρπάσῃ τὸν μεγαλείτερον·
ἀπῆλθον δὲ ὅλοι χωρὶς κἀν νὰ εὐχαριστήσωσι τὸν
καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἐκεῖνον πλούσιον γέροντα. Εἷς ἐξ
αὐτῶν μόνον, ὁ μικρὸς Λάζαρος, προσῆλθε τελευ-
ταῖος καὶ ἔλαβε τὸν τελευταῖον ἄρτον, ὁ ὅποιος ἦτο
καὶ μικρότερος τῶν ἄλλων· ἀμέσως δὲ ἐπλησίασε
τὸν γέροντα κύριον, καὶ ἀφοῦ ἐφίλησε τὴν χειρὰ
του, ἔτρεξε πρὸς τὴν μητέρα του διὰ νὰ δώσῃ εἰς
αὐτὴν τὸν ἄρτον.

Τὴν ἐπομένην ἐσπέραν προσῆλθε πάλιν ὁ Λάζα-

ρος μετὰ τῶν ἄλλων ἀπόρων παιδῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν ἔμεινε τελευταῖος ἔλαβε τὸν μικρότερον ἄρτον, ὁ ὁποῖος ἦτο μικρότερος ἀκόμη ἀπὸ ἐκείνου, τὸν ὅποιον εἶχε λάβει τὴν προτεραίαν.

Ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μητέρα του καὶ αὕτη ἔκοψε τὸ ἄρτον, εὗρεν ἐντὸς αὐτοῦ πολλὰ ἀργυρᾶ νομίσματα, ἕως τριάκοντα δραχμῶν περίπου. — Τέκνον, ἐφώνησεν ἡ μήτηρ ἐκπληκτος, πῆγαινε νὰ ἀποδώσης τὰ χρήματα ταῦτα, διότι βεβαίως ἐξ ἀπροσεξίας ἐπέθησαν ἐντὸς τοῦ ἄρτου.

Ὁ Λάζαρος ἔσπευσεν ἀμέσως πρὸς τὸν καλοκάγαθον γέροντα, ὁ ὁποῖος φιλήσας αὐτὸν εἶπεν. — Ἐπίτηδες, τέκνον μου, διέταξα νὰ τεθῶσι τὰ χρήματα ταῦτα ἐντὸς τοῦ ἄρτου, διὰ νὰ ἀνταμείψω τὴν καλὴν σου διαγωγὴν, λάβε ἀκόμη καὶ ἄλλας τριάκοντα δραχμάς, καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε, ὅτι ὁ ἀρκούμενος εἰς τὰ ὀλίγα εἶναι πάντοτε εὐτυχής!

Ὁ μαυρός

Πτωχὸς μαυρός, παρουσιασθεὶς εἰς τὴν θύραν ἐμπόρου τινός, τῷ εἶπε παρακλητικῶς. — Ἀπέθανε πρό τινος ὁ κύριός μου καὶ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ ζήσω. Δότε μοι, παρακαλῶ, τεμάχιον ἄρτου καὶ μέρος νὰ κοιμηθῶ, διότι θὰ ἀποθάνω. Εὐσπλαγχνίσθητέ με, παρακαλῶ. Ὁ ἔμπορος, ἡ σύζυγός του καὶ οἱ

υβού του συνεπάθησαν εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἡ μικρὰ Εὐγενία εἶπε πρὸς τὸν πατέρα της. — Πάσαν καλὸς θεὸς ἦτο, ἀν' δὲν ἦτο τόσο μαῦρος, διότι τώρα τὸν φοβούμαι μὴ τὸν βάλῃτε νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης, διότι θά τὴν μαυρίσῃ. Ὅλοι ἤρξαντο νὰ γελώσιν ἅμα ἤκουσαν τοῦτο, καὶ ὠδήγησαν, μ' ὅλας τὰς φωνὰς τῆς Εὐγενίας, τὸν δυστυχῆ μαῦρον εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν κλίνην. Τὸ μεσονύκτιον οὗτος ἀφυπνίσας ὑπὸ τινος ἐλαφροῦ θαρύβου καὶ προσέξας εἶδε δύο κλέπτας εἰσελθόντας διὰ τοῦ παραθύρου, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσῆρχετο καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Ἄμα εἶδε τούτους ἐφώναξε δυνατὰ. — Τίς εἶναι; τί θέλετε; Οἱ κλέπται ἰδόντες τὴν μέλαιναν μορφήν ἐφοβήθησαν, καὶ ἔτρεξαν νὰ φύγωσιν ἐκ τοῦ παραθύρου, ἀλλ' ἐν τῇ βίᾳ των ἔπεσαν ἐκ μεγάλου ὕψους, καὶ πληγωθέντες συνελήφθησαν ἀμφότεροι. Τότε ὁ ἔμπορος εἶπεν εἰς τὸν μαῦρον. — Μείνον εἰς τὴν οἰκίαν μου ἐν ὅσω θέλεις. Ὁ Θεὸς ἀντήμειψε τὴν φιλοξενίαν, ἣν σοι παρέσχον μ' ἔσωσας ἀπὸ τοὺς κλέπτας, ἐγὼ δὲ θέλω σε σώσει ἐκ τῆς δυστυχίας.

Τὸ φόρεμα

Ἡ κυρία Ἀγγελικὴ παρήγγειλε διὰ τὴν θυγατέρα της Μαριάνθην εἰς τὴν ράπτριαν ὠραῖον φόρεμα μεταξωτὸν λευκόν.

Τὴν παραμονὴν λοιπὸν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ὁ ὑπηρέτης τῆς ραπτρίας ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν τὸ ὠραῖον φόρεμα, τὸ ὅποιον ἡ Μαριάνθη ἠθέλησεν ἀμέσως νὰ δοκιμάσῃ. Τὸ ἔφόρεσε λοιπὸν καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο ὠραιότατον. — Ἐνῶ σοι ἀρέσκει καὶ ἠὺχαριστήθης, ἄς εὐχαριστήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἄνθρωπον ὅστις τὸ ἔφερεν, εἶπεν ἡ κυρία Ἀγγελικὴ πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς· ἀναψε λύχνον καὶ πήχαινε νὰ φέρῃς ὀλίγον οἶνον ὅπως προσφέρῃς εἰς αὐτὸν νὰ πῆ. Ἡ Μαριάνθη ἔτρεξεν ἀμέσως, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε φέρουσα φιάλην. Ἐγέμισεν ἐξ αὐτοῦ ἐν ποτήριον καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν ὑπηρέτην νὰ πῆ. Αὐτὸς μόλις τὸ ἤγγισεν εἰς τὸ στόμα του καὶ ἔπιεν ὀλίγον, καὶ ἀμέσως αὐτὸ ἔπτυσε μεθ' ὀσμῆς ἐπὶ τοῦ φορέματος αὐτῆς, διότι ἡ Μαριάνθη δὲν εἶχε λάβει λύχνον μετ' αὐτῆς, καὶ κατὰ λάθος ἀντὶ νὰ λάβῃ τὴν φιάλην τοῦ οἴνου, ἔλαβε τὴν φιάλην τῆς μελάνης. Τὸ ὠραῖον λοιπὸν φόρεμα κατεστράφη καὶ ἡ Μαριάνθη διήλθε τὰς ἑορτὰς μετ' τὸ παλαιὸν φόρεμα αὐτῆς.

Ἐὰ κρίστανα

Ὁ Ἡρακλῆς ἦτο παιδίον λαίμαργότατον. Ἄμα ἡ μήτηρ του τῷ ἔδιδε κἀνὲν νόμισμα, ἔσπευδεν ἀμέσως νὰ ἀγοράσῃ δι' αὐτοῦ γλυκίσματα, ἢ ἄλλο τι φαγητόν. Τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του, ὁ πάππος

του τῷ ἐδώρησε μίαν δραχμὴν λέγων. — Λάβε, τέκνον μου, τὴν δραχμὴν ταύτην, νὰ μὴ τὴν ἐξοδεύσης δὲ εἰς γλυκίσματα, ἀλλὰ δι' αὐτῆς φρόντισον ν' ἀγοράσῃς κἀνὲν βιβλίον ἢ ἄλλο τι χρήσιμον εἰς ἓνα μαθητὴν. Ὁ Ἡρακλῆς ὑπεσχέθη νὰ τὸν ὑπακούσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν του. Διαβαίνων ἐνώπιον τινὸς ὀπωροπώλου εἶδε πωλούμενα ὠραιότατα κάστανα. — ὦ, τί ὠραῖα κάστανα, εἶπε. — Δὲν εἶναι μόνον ὠραῖα νὰ τα βλέπῃ τις, ἀλλὰ καὶ νὰ τα φάγῃ ὠραιότερα, ἀπεκρίθη ὁ ὀπωροπώλης, διότι δὲν ὑπάρχει φαγητὸν ὠραιότερον τῶν καστάνων ἐφημένων εἰς τὴν στάκτην· ὁ Ἡρακλῆς ἀκούσας τοῦτο, ἠγόρασεν ἀρκετὰ καὶ ἐγέμισε τὰ θυλάκιά του. Κατόπιν φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν των, κατέβη κρυφίως εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐκεῖ μόνος του ἔχωσεν αὐτὰ ὑπὸ τὴν θερμὴν στάκτην. Ταχέως ἡ θερμότης ἔκαμε αὐτὰ νὰ συρίζωσιν· ὁ ἤχος οὗτος ἠυχαρίστησε τὸν Ἡρακλῆν, ὅστις ἔθηκεν ἀμέσως ἐπὶ τῆς στάκτης τινὰς ἀνθρακας ἀνημμένους, τοὺς ὁποίους ἐφύσα μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του. Ὅτε αἴφνης ἐν τῶν καστάνων ἐκρήγνυται ὑπὸ τῆς θερμότητος, καὶ ἀμέσως ἀνθρακες καὶ στάκτη ἐπέτασαν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μικροῦ λαιμάργου, ὥστε οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ κἀν. ἤρχισε τότε τὰς φωνὰς ἐπικαλούμενος βοήθειαν καὶ φωνάζων ὅτι ἐτυφλώθη· αἱ φωναὶ του ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἵτινες ἔ-

σπευσαν εἰς τὸ μαγειρεῖον πάντες, ἐν οἷς καὶ ὁ πάππος, ὅστις παραγγείλας νὰ πλύνωσι τὰ καέντα τοῦ προσώπου του μέρη διὰ ψυχροῦ ὕδατος, τὸν συνεβούλευσε, παριστῶν εἰς αὐτὸν τὰ κακὰ τῆς λαιμαργίας, ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς διωρθώθη ἕνεκα τοῦ συμβάντος ἐκείνου.

Τὰ κάρνα

Ὁ κύριος Φιλάρετος ἦτο πάντοτε ἐραστής τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ὅθεν τινὲς κακοῦργοι συνενόηθησαν ἐναντίον του, ἵνα τὸν ἐξολοθρεύσωσι, καὶ πρὸς τοῦτο ἐπλήρωσαν κακοῦργόν τινα ὅπως τὸν φονεύσῃ, ἐνῶ ἐκοιμᾶτο. Ὁ κύριος Φιλάρετος οὐδ' ὑπώπτευσε τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτὸν κίνδυνον, ὅθεν τὸ ἑσπέρας ἀφ' οὗ ἐδείπνησε μετὰ τῶν ἀγαπητῶν αὐτοῦ ἐγγόνων, προσέφερον εἰς αὐτὰ διαφόρους καρπούς, μήλα δηλαδή, ἀπίδια καὶ καρύδια. Τὰ παιδιά, ἀφ' οὗ ἔφαγον ἐξ αὐτῶν, προσευχηθέντα ἀπῆλθον νὰ κοιμηθῶσι, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες εἶχον βυθισθῆ εἰς βαθύτατον ὕπνον. Τὴν νύκτα ὁ δολοφόνος, ὅστις εἶχε κατορθώσει νὰ χωθῆ ἐντὸς τοῦ οἴκου ἐγείρεται καὶ εἰσέρχεται εἰς δωμάτιον, ἐν ᾧ πάντες ἐκοιμῶντο, σύρει τὴν μάχαιράν του καὶ πλησιάζει τὴν κλίνην τοῦ κυρίου Φιλάρετου. Ἄλλ' αἴφνης ἀκούεται θόρυβος μέγας, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ κύριος Φι-

λάρετος ἀφυπνίζεται. Ἐγείρεται, βλέπει τὸν δολοφόνον, σύρει ἀμέσως τὸ ὑπὸ τὸ προσκέφαλόν του πιστόλιον, καὶ δι' αὐτοῦ ἀπειλήσας τὸν δολοφόνον, ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ παραδοθῆ. Ὁ κύριος Φιλάρετος συλλαμβάνει αὐτὸν καὶ τὸν παραδίδει εἰς τοὺς ἐξεγεροθέντας ἤδη ὑπηρέτας, καὶ εἶτα ἐρευνᾷ τὴν αἰτίαν τοῦ κρότου, ἀνακαλύπτει δ' ὅτι ἐν τῶν καρύων, ἀτινα οἱ ἔκγονοί του εἶχον σκορπίσει ἐπὶ τοῦ πατώματος, συντριβέν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ δολοφόνου εἶχε κάμει τὸν κρότον ἐκεῖνον. Τότε γονυπετεῖ, καὶ ὑψώσας τὰς χεῖρας, εὐχαριστεῖ τὴν θείαν πρόνοιαν, ἥτις καὶ διὰ τῶν μικροτέρων μέσων παρέχει ἡμῖν μεγίστας εὐεργεσίας.

Τὰ χαμοκέραια

Στρατιώτης ἀπόμαχος ἔχων τὴν μίαν τῶν κνημῶν ξυλίνην, ἅμα φθάσας εἰς τι χωρίον, ἔπεσε κλινῆρης ὑπ' ἀσθενείας. Ξένος δὲ ὢν καὶ ἄγνωστος ἔμεινεν ἐν τινι ἀχυρῶνι, ὅπου ἂν καὶ ὑπέφερε τὰ πάντα ὑπὸ τῆς δυστυχίας, οὐδεὶς ἦλθε πρὸς βοήθειάν του. Μόνον ἡ Ἀγάθη, θυγάτηρ πτωχοῦ κανιστροποιοῦ, συνεπάθησε πρὸς αὐτὸν καὶ καθ' ἐκάστην τὸν ἐπεσκέπτετο, πρᾶσφέρουσα πρὸς αὐτὸν νόμισμά τι.

Ἡμέραν τινα ὁ τίμιος στρατιώτης τῇ εἶπε μετ'

ἀνησυχίας. — Ἀγαπητόν μοι τέκνον, σήμερον ἔμαθον ὅτι εἶσαι κόρη πτωχοῦ ἐργάτου. λοιπόν, εἰπέ μοι καθαρῶς, ποῦ εὐρίσκεις τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖά μοι φέρεις καθ' ἡμέραν! Εἰπέ μοί το ἐν εἰλικρινείᾳ, διότι προτιμῶ ν' ἀποθάνω μᾶλλον τῆς πείνης ἢ νὰ δεχθῶ ἐν λεπτόν μὲ τύψιν τῆς συγειδῆσέως μου; — ὦ, ἡσυχάζετε, εἶπεν ἡ Ἀγάθη, τὰ χρήματα ταῦτα θὰ ἐννοήσητε ὅτι καλῶς τὰ κερδαίνω, ἀμα ἀκούσητε τὴν διήγησίν μου. — Λέγε μοι λοιπόν. — Ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ πλησιοχώρου χωρίου, καθ' ἡμέραν δὲ διαβαίνω διὰ τινος μικροῦ δάσους, ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ χαμοκέρασα. Συλλέγω λοιπόν ἐκ τούτων ἀρκετὰ ὥστε νὰ γεμίσω μικρὸν καλάθιον, τὰ πωλῶ δὲ εἰς τὸ χωρίον ἀντὶ τεσσαράκοντα ἢ πεντήκοντα λεπτῶν. Οἱ γονεῖς μου γνωρίζουσι τοῦτο καὶ χαίρουσι. Συλλογίσου, τέκνον μου, μοὶ ἔλεγε προχθὲς ὁ πατήρ μου, ὅτι ὑπάρχουσιν ἄλλοι πτωχότεροι ἡμῶν, τοὺς ὁποίους δυνάμεθα νὰ βοηθῶμεν. Ὁ ἀσθενὴς ἀκούσας τοῦτο, ἐκλαυσεν ὑπὸ συγκινήσεως καὶ θωπεύων τὴν μικρὰν εἶπεν. — Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῆσῃ, μικρά μου, καὶ ν' ἀνταμείψῃ τὴν ἀγαθότητα καὶ φιλανθρωπίαν σου καὶ τῶν γονέων σου, οἵτινες σ' ἐδίδαξαν τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀξιωματικὸς ἀνώτερος διέβη διὰ τοῦ χωρίου καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἵνα λάβῃ μικρὰν ἀναψυχὴν. Ἐκεῖ ἔμαθε περὶ τοῦ ἀσθενοῦς στρατιώτου, τὸν ὁποῖον ἐσπευσε νὰ ἐπισκε-

φθῆ. Οὗτος δὲ τῶν διηγήθη ἀμέσως περὶ τῆς μικρᾶς εὐεργετιδῶς του. — Ἡὼς, ἀνέκραξεν ὁ ἀξιωματικός, μία πτωχὴ κόρη ἔκαμε τοσαῦτα διὰ σέ, καὶ ἐγὼ ὁ συνταγματάρχης σου δὲν δύναμαι νὰ κάμω τι; Ὑπάγω ἐν τούτοις νὰ δώσω διαταγὰς, ἵνα σε περιποιηθῶσι θεόντως. Ἄφρῦ ἔκαμε τούτο, ὑπῆγεν εἰς τὴν καλύβην τῆς μικρᾶς Ἀγάθης. — Ἀγαπητῆ μου κόρη, τῆ εἶπε μετὰ συγκινήσεως, ἡ ἀγαθοεργία σου ἐξέπληξε τὴν ψυχὴν μου. ὁ ἀσθενὴς πτωχὸς στρατιώτης ἐλάβανε παρὰ σοῦ καθημερινὸν βοήθημα, ὥστε καὶ σὺ δὲν θὰ ἀρνηθῆς νὰ λάβῃς παρ' ἐμοῦ ὡς δαῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μου τὸ βαλάντιον τούτο. — Ἄ! τούτο εἶναι μέγα δῶρον, κύριε συνταγματάρχα, ἀνέκραξαν συγκεχυμένοι οἱ γονεῖς τῆς Ἀγάθης. — Δὲν εἶναι δῶρον, διέκοψεν ὁ συνταγματάρχης, ἀλλὰ μικρὰ ἀνταμοιβὴ τῆς ἀγαθότητος τῆς ἐναρέτου ταύτης κόρης. Σὰς λέγω δε μικρὰ ἀνταμοιβὴ, διότι τὸ ἀληθὲς βραβεῖον τῆς εὐσπλαγχνίας δίδεται παρὰ τοῦ παντοδυνάμου ἡμῶν Θεοῦ.

Ἡ παρακοῆ

Ἡ πτωχὴ χήρα Παρασκευὴ ἐκαλλιέργει ἐντὸς τοῦ μικροῦ της κήπου παντοειδῆ λαχανικά. Ἡμέραν τινὰ εἶπεν αὐτῇ πρὸς τὴν μικρὰν θυγατέρα της Ἄνναν. — Βλέπεις, κόρη μου, ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν λαχάνων τούτων τὰ κίτρινα ἐκεῖνα στίγματα; Ταῦ-

τα είναι ἑκατοντάδες καὶ περισσότερα μικρῶν ὠῶν, τὰ ὅποια μετὰ τινὰς ἡμέρας διὰ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου θὰ μεταβληθῶσιν εἰς πλῆθος καμπῶν, αἵτινες θὰ καταφάγωσιν ὅλα μας τὰ λαχανικά. Σήμερον λοιπὸν μετὰ μεσημβρίαν ν' ἀρχίσῃς τὸν καθαρισμὸν τῶν φύλλων, καὶ εὖτω τὰ λαχανικά μας θὰ διατηρηθῶσιν. Ἡ Ἄννα νομίζουσα ὅτι ἦτο πάντοτε εἰς καιρὸν νὰ κάμῃ τοῦτο, δὲν ἐξετέλεσεν ἀμέσως τὴν παραγγελίαν τῆς μητρὸς τῆς. Τὴν ἐπομένην ἄμως ἡμέραν ἡ μήτηρ τῆς ἠσθένησε καὶ ἔμεινε κλινήρης ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ἄμα δὲ ἀνέρρωσεν ἀμέσως ἔλαβε μεθ' ἑαυτῆς τὴν μικρὰν ἀμελῆ καὶ μετέβη εἰς τὸν κήπον τῶν λαχανικῶν. Ἄλλ' ὅποιον θέαμα! Θὰ το πιστεύσητε; Λί κάμπαί εἶχον καταφάγει ὅλα τὰ λαχανικά, μὴ ἀφήσασαι ἢ μόνον τὰ στελέχη αὐτῶν καὶ ἡ μὲν Ἄννα ἰδοῦσα τοῦτο ἤρχισε τοὺς κλαυθμούς, ἡ δὲ μήτηρ τῆς τῇ εἶπε. — Μάθε, τέκνον μου, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀναβάλῃς εἰς αὔριον, ὅτι σοὶ παραγγέλλουν νὰ κάμῃς σήμερον καὶ ἐκτὸς τούτου, ὅτι τὰ ἐλαττώματα πρέπει νὰ διορθῶνται ἐν ὄσῳ εἶναι μικρά, διότι κατόπιν εἶναι ἀδιόρθωτα.

Τὰ βρύουλα καὶ τὸ ἄχυρον

Πτωχὴ χήρα ὡς καὶ οἱ δύο μικροὶ υἱοὶ τῆς, ἐπέστρεφον πρὸς τὴν καλύβην τῆς φέροντες δύο δέμα-

τα βρουούλων. Ἡ πτωχή ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς δέμα ξύλων, οἱ δὲ υἱοὶ εἶχον δεδεμένα τὰ βρούουλα διὰ τεμαχίων ἀχύρων. Καθ' ὁδὸν συνήντησαν πλούσιον ἔμπορον παρὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτησαν ἐλεημοσύνην. Ὁ πλούσιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος τοῖς εἶπε. — Δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ ζητήτε ἐλεημοσύνην. Παραχώρησόν μοι τοὺς υἱούς σου, καὶ ἐγὼ νὰ τοὺς διδάξω νὰ μεταβάλλωσιν εἰς χρήματα τὰ βρούουλα καὶ τὰ ἄχυρα. Ἡ μήτηρ ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ ἔμπορος τὴν ἐνέπαιζεν, ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁμιλεῖ ἐν σπουδαιότητι. Τότε ἡ πτωχή χήρα τῷ παρέδωκε τοὺς υἱούς τῆς καὶ οὗτος παραλαβὼν αὐτοὺς ἐδίδαξε τὸν μὲν νὰ πλέκῃ χειροτεχνήματα ἐκ βρουούλων, τὸν δὲ ἄλλον πῖλους ἐξ ἀχύρων.

Μετὰ τρία ἔτη αὐτοὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν μητρικὴν καλύβην τεχνῖται τέλειοι δυνάμενοι νὰ ζῶσιν ἀνεξάρτητοι, καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεὸν ὅτι ἐπεμφεν εἰς αὐτοὺς τὸν ἀγαθὸν ἐκεῖνον ἔμπορον, ὅστις τοῖς ἐδείξε τὴν ὁδὸν τῆς ἐργασίας· ἤρξαντο δ' ἐργαζόμενοι ἐν τῇ οἰκίᾳ των καὶ πωλοῦντες εἰς τὸν ἔμπορον τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας των.

Ἡμέραν τινα ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς χήρας ὁ ἀγαθὸς ἔμπορος, καὶ ἀφοῦ ἠγόρασε καὶ ἐπλήρωσε πᾶν ὅ,τι εἶχον κατεσκευασμένον οἱ δύο νέοι, ταῖς εἶπε. — Δὲν ἦτο ἀληθὲς ὅ,τι σὰς εἶπον πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅτι τὰ βρούουλα καὶ τὰ ἄχυρα δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν εἰς χρυσόν; Ἔστέ φίλοι τῆς ἐργασίας

καὶ οὐδέποτε θά σας λείψῃ ἄρτος κερδαινόμενος τιμίως, δίχως νὰ λαμβάνητε ἀνάγκην νὰ ἐπαιτῆτε. Οὕτως εἶπεν ἐκεῖνος, ἡ δὲ πτωχὴ οἰκογένεια ἔκλαιεν ὑπ' εὐγνωμοσύνης.

Ἡ τρικυμία

Ὁ μικρὸς Φραγκῆσκος ἀφοῦ συνέλεξεν ἄνθη εἰς το πλησίον τῆς πόλεως δάσος, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε ἐνέσκηψεν ἄνεμος σφοδρὸς καὶ βροχὴ μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ δυστυχὴς Φραγκῆσκος φοβηθεὶς ἐκρύβη εἰς τὸ κορμὸν γηραιᾶς τινος καὶ ὑψηλῆς δρυὸς, ἀγνοῶν ὅτι ὁ κεραυνὸς πίπτει πάντοτε ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν δένδρων. Ἐνῶ δ' ἦτο κεκρυμμένος ἐκεῖ, ἀκούει φωνὴν λέγουσαν. — Φραγκῆσκει, Φραγκῆσκει, ἔλθε ἀμέσως ἐδῶ καὶ ἀπομακρύνθητι ἀπὸ τὰ δένδρα. Οὗτος ἀμέσως ἐξῆλθε, καὶ εὐθὺς κεραυνὸς ἐπιπεσὼν κατὰ τῆς δρυὸς κατέκαυσεν αὐτὴν μετὰ κρότου, ὅστις ἠδύνατο νὰ τρομάξῃ καὶ τὸν τολμηρότερον ἄνθρωπον. Ἡ γῆ ἔτρεμεν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ μικροῦ παιδὸς περικυκλωμένου ἤδη ὑπὸ τῶν φλογῶν τοῦ καιομένου δένδρου.

Ὁ μικρὸς μὴ παθῶν τι, γονυπετεῖ καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν λέγων. — Ἡ φωνὴ σου, Θεέ μου, ἐξ οὐρανοῦ κράξασα, μὲ διέσωσε. Τότε πάλιν ἤκουσε τὴν αὐτὴν φωνὴν λέγουσαν. — Φραγκῆσκει, Φραγκῆσκει, δὲν ἀκούεις; Ἦτο ἡ φωνὴ χωρικῆς τινος. Ὁ Φραγκ-

κίσκος ἔπρυσε πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἔρωτᾶ μεθ' ἀπλότητος. — Τί με θέλετε, κυρία μου; — Δὲν ζητῶ σέ, τέκνον μου, ἀλλὰ τὸν μικρὸν μου Φραγκίσκον, τὸν ὁποῖον εἶχον στείλει εἰς τὸ δάσος νὰ συλλέξῃ χόρτα καὶ ὅστις δὲν ἐπανῆλθεν εἰσέτι. Ἄλλᾳ, δόξα τῷ Θεῷ, ἰδοὺ τον ἐπανέρχεται. Τὸ ἐκ τῆς πόλεως παιδίον λοιπὸν διηγῆθη πρὸς τὴν χωρικὴν τίνι τρόπῳ εἶχεν ἐκλάβει τὴν φωνὴν τῆς ὡς φωνὴν τῆς Θείας προνοίας. Ἄλλ' ἡ χωρικὴ σφίγγουσα μετ' ἀγαθότητος τὴν χεῖρά του, τῷ εἶπεν. — ὦ, ἀγαπητόν μου τέκνον, ἂν καὶ ἡ φωνή, ἦτις σ' ἔσωσεν, ἦτο ἡ φωνὴ ἀπλῆς χωρικῆς, ἐν τούτοις πρέπει νὰ δοξάσῃς τὸν Θεόν, ὅστις μ' ἐφώτισε νὰ φωνάξω τὸ ὄνομά σου ἐν τριαύτῃ εὐθέτῳ ὥρα. — Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Φραγκίσκος μετὰ συγκινήσεως, ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν ἅποιον εὐδέποτε λείπουναι τὰ μέσα τοῦ νὰ μας εὐεργετήσῃ, μετεχειρίσθη ὑμᾶς ἵνα με σώσῃ ἅς ᾔναι λοιπὸν δεδοξασμένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ὑμεῖς δεῖτε εὐλογημένοι.

Ἡ Θεία πρόνοια

Πτωχὴ γῆρα ὑπῆρχε μετὰ τῶν δύο τέκνων τῆς τοῦ Ἀρτεμίου καὶ τῆς Κυριακῆς, εἰς τὸ πλησίον τοῦ χωρίου των βουνὸν ἵνα συλλέξῃ χόρτα. — Βλέπετε, τέκνα μου, εἶπεν ἡ μήτηρ, τὰ ὠραῖα ταῦτα χαμοκέρασα; συνάξατε, καὶ φάγετε ἐξ αὐτῶν, ἐνῶ

ἐγὼ θὰ συλλέξω χόρτα παρὰ τὸν ἔρημον καὶ ἀκατοίκητον ἐκείνον πύργον. Ταῦτα εἰπούσα ἡ μήτηρ, ἀνεχώρησε πρὸς τὸ ὀρισθὲν μέρος, ἀφήσασα τὰ τέκνα της νὰ συλλέγωσι χαμοκέρασα. Αἰφνης ἡ Κυριακὴ σύρει φωνὴν τρόμου. Ἡ μήτηρ τρέχει πρὸς αὐτὴν ἐρωτῶσα τί συμβαίνει. — ὦ Θεέ μου, μητέρα μου· παρ' ὀλίγον νὰ με δαγκάσῃ εἰς ὄφιν. — Δὲν ἦτο ὄφιν, μητέρα μου, εἶπεν ὁ Ἀρτέμιος, ἦτο σαύρα. — Ἐνῶ ἦτο σαύρα, μὴ φοβῆσαι, διότι ἡ σαύρα δὲν δαγκάνει ἡχουσας, Κυριακὴ μου; Ἐνῶ ὁμως ὠμίλει οὕτως, ἤκουσε κρότον μέγαν, καὶ στραφεῖσα ἔκπληκτος εἶδε τὸν ταίχον τοῦ πύργου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου συνέλεγε χόρτα καταπίπτοντα. ὦ τέκνα μου, εἶπε τότε ἡ πτωχὴ χήρα, ἄς δοξάσωμεν τὴν θείαν πρόνοιαν, ἣτις δι' ἐνὸς τόσον μικροῦ ζώου μᾶς διέσωσε. Μάθετε λοιπόν, τέκνα μου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκηται, οὐδέποτε πρέπει νὰ παύῃ τοῦ νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν.

Ὁ ἥλιος

Ἡ καλὴ μήτηρ Ἐπιστήμη συνοδευομένη ὑπὸ τῶν δύο τέκνων της, εἰσῆλθε τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀφ' οὗ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργάζετο εἰς τὸν ἀγρόν. Ἄμα εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, εἶδον ἐπὶ τῆς τραπέζης λύχνον ἀνημμένον. Ὁ μικρὸς Κωνσταντῖνος ἀνέκραξεν ἰδὼν αὐτόν. — Κάνεις δὲν εἶναι

ἔδῳ, καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχει ἐπὶ τῆς τραπέζης λύχνος. — Εἶναι, ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ Μαργαρίτα, εἶναι βεβαίως ὁ πατήρ. Τὰ δύο παιδιά ἀμέσως ἐζήτησαν αὐτὸν καὶ τὸν εὔρον ἐντός τινος ὀωματίου.

Τὴν ἐπομένην οἱ γονεῖς μετὰ τῶν τέκνων εὐρίσκοντο εἰς τὸν ἀγρόν, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι ἐφώτιζε πρὸς μεγάλην τῶν δύο παιδιῶν εὐχαρίστησιν. — Τέκνα μου, εἶπε τότε ὁ πατήρ, χθες τὸ ἑσπέρας ἰδόντες τὸν ἀνημμένον λύχνον ἐμαντεύσατε ὅτι ἤμην ἐν τῇ οἰκίᾳ· σήμερον βλέποντες τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ὅλα τὰ πράγματα, ἅτινα σᾶς περιστοιχίζουσι, δὲν ἐσκέφθητε τίς εἶναι ὁ ποιητὴς ὄλων τούτων; — Ἄ! βεβαίως, γνωρίζομεν, ἀπεκρίθη ἡ Μαργαρίτα, εἶναι ὁ ἀγαθὸς ἡμῶν πατήρ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὁ Θεός. Γνωρίζω δὲ ὅτι οὐδ' ὁ μικρότερος λύχνος εἶναι δυνατόν ν' ἀναφθῇ ἄνευ τῆς θελήσεως αὐτοῦ. — Εὖγε, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, ὅπως ὁ λύχνος δὲν ἀνάπτει ἄνευ ἀνθρώπων, οὕτω καὶ ἄνευ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, οὔτινος τὸ φῶς καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια μᾶς δεικνύουσι πάντοτε τὴν δόξαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

Ἅ κρένος

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου τῆς Εὐανθίας ἦνθαι ὠραιότατος κρένος, καλλιεργούμενος ἰδιαίτερος παρ'

ὄλα τὰ ἄνθη. Ἡ μικρὰ Εὐανθία, τὸ ἀνάστημα τῆς ὁποίας ἦτο ἴσον τῷ ἄνθει, διεσκέδαξε καθ' ἡμέραν παρατηροῦσα τὴν δρόσον, ἣτις κατὰ τὴν νύκτα συνήγετο ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ ἄνθους, καὶ εἶτα ὕψωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς δοξάζουσα τὸν Θεόν, ὅστις ἐπλασε τὴν δρόσον, τὰ ἄνθη καὶ ὄλους ἡμᾶς. Οἱ γονεῖς τῆς συνεμερίζοντο τὴν χαρὰν αὐτῆς καὶ ἔλεγον μετὰ τῶν. — Πόσον ὁμοιάζει καὶ τὸ τέκνον μας κατὰ τὴν ὠραιότητα καὶ ἀγνότητα μὲ τὸν κρίνον τοῦτον! Ἀλλὰ πρὶν λήξῃ τὸ ἔτος ἡ ἀγαπητὴ Εὐανθία εἶχεν ἀποθάνει· καὶ ἅμα τὴν ἐπομένην ἀνοιξιν ἡ μήτηρ τῆς εἶδε τὸν κρίνον ἀνθήσαντα, ἀνεμνήσθη τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ ἔκλαυσε πικρῶς· ἀλλ' ὁ σύζυγός τῆς τῇ εἶπεν. — Ὅτε τὸ ἄνθος αὐτὸ ἦτο μικρὸν καὶ εἰς ἀπόκεντρον τοῦ κήπου μέρος, ἡ Εὐανθία μας ἔλεγεν ὅτι τοῦτο ἦτο ἀδίκον διὰ τόσον ὠραῖον ἄνθος· ἀλλ' ὅτε μετέφερον αὐτὸ εἰς μέρος καταφανές, ἡ Εὐανθία ἠὲ χαριστεῖτο διὰ τοῦτο, καὶ ἠὲ χαρίσται καὶ ἐμὲ διότι τὸ μετέφερα. Οὕτω καὶ σύ, ἀγαπητὴ μου σύζυγος, μὴ κλαίῃς, ἀλλὰ πρηγοροῦ· ἡ Εὐανθία μας, ἣτις ὁμοιάζει μὲ τὸ ἄνθος τοῦτο καθ' ὅλα, ἤδη μετεφέρθη ὑπὸ τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ, καὶ ἀνθεῖ ἐντὸς τοῦ ἁγίου τοῦ κήπου δοξολογοῦσα αὐτόν.

Ἡ ἀπροσεξία

Κυρία τις κατοικοῦσα εἰς ἐξοχικὴν οἰκίαν, εἶπε

πρωίαν τινα πρὸς τὴν ὑπηρέτριάν της. — Χαρίκλεια, ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὴν ἐκκλησίαν, σὺ δὲ φρόντιζε περὶ τῆς οἰκίας, διότι εἰς τοὺς ἀπροσέκτους, ἂν δὲν συμβῆ σήμερον, θὰ συμβῆ αὖριον ἢ ἀτυχία. Ἡ κυρία ἐξῆλθε, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Χαρίκλεια ἐξῆλθεν ἵνα ἀντλήσῃ, ἐκ τοῦ φρέατος ὕδωρ, λησμονήσασα ἢ ἀπρόσεκτος νὰ κλείσῃ τὴν θύραν. Καθ' ὁδὸν συναντήσασα φίλην τινὰ, ἤρχισε νὰ φλυαρῆ μετ' αὐτῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ τράγος ἰδὼν τὴν θύραν ἀνοικτήν, ἀνέβη τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν τῇ ὁποία ὑπῆρχε μέγας καθρέπτης. Ὁ τράγος ἐκύτταξεν ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ ἰδὼν τὴν εἰκόνα του, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἄλλος τράγος, τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ ἀπειλῆ διὰ τῶν κεράτων του· ὁ ἐν τῷ καθρέπτη ἤρχισε νὰ κάμνῃ τὸ αὐτὸ· ὁ ἀληθὴς τράγος ὀργίζεται καὶ ὀρμήσας κατὰ τῆς εἰκόνας, συντρίβει διὰ τῶν κεράτων του τὸν καθρέπτην εἰς μυρία τεμάχια. Ἐν τῷ μεταξὺ φθάνει ἡ Χαρίκλεια, βλέπει τὴν καταστροφὴν, καὶ διώξασα διὰ τῆς ράβδου τὸν τράγον, ἀρχίζει εἶτα τοὺς κλαυθμούς, ἀλλὰ δι' αὐτῶν δὲν δύναται νὰ διορθώσῃ τὸν καθρέπτην.

Κατόπιν ἦλθεν ἡ κυρία, ἥτις ἰδοῦσα τὴν ζημίαν ἀπέβαλε τῆς ὑπηρεσίας τὴν ἀπρόσεκτον Χαρίκλειαν, συμβουλεύσασα αὐτὴν νὰ ἦναι προσεκτικὴ, διότι οἱ ἀπρόσεκτοι ἄνθρωποι οὐδέποτε δύναται νὰ ζήσωσι.

Ἡ τιμιότης

Ὁ χωρικός Θωμᾶς χρεωστῶν εἰς τινὰ γείτονα τοῦ ὀλίγα χρήματα, τῷ ἔδωκεν ὄρνιθας πρὸς πληρωμὴν. Ὁ δανειστής παρέλαβε τὰς ὄρνιθας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ δὲν ἐκλείσεν αὐτὰς ἐν τῷ ὄρνιθῶνι, ὥστε τὴν ἐπαύριον, ὅτε αὐταὶ ἐμελλον νὰ γεννηθῶσιν ὠά, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Θωμᾶ, ἵνα καταθέσωσιν αὐτὰ εἰς τὸ συνειθισμένον μέρος.

Ὁ ἑπταετής υἱὸς τοῦ Θωμᾶ Προκόπιος, ὢν μόνος εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἰδὼν τὰ ὠά, εἶπεν. — ὦ τί ὠραῖα ὠά, πόσον τὰ ἀγαπῶ! ἀμα ἔλθῃ ἡ μήτηρ μου θά τα φῆτῃ νὰ τα φάγωμεν μαζί. Ἀλλὰ λέγων ταῦτα, ἐνεθυμήθη ὅτι αἱ ὄρνιθες δὲν ἦσαν πλέον ἰδικαί των καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδὲ τὰ ὠά, καὶ εἶπεν. — Ἄ! ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ φάγωμεν τὰ ξένα ὠά, ὥστε ἄς ὑπάγω νὰ τα δώσω εἰς τὸν κύριον αὐτῶν, λαμβάνει λοιπὸν τὰ ὠά καὶ σπεύδει εἰς τὸν γείτονα των λέγων πρὸς αὐτόν. — Λάβετε τὰ ὠά, τὰ ὅποια ἐφέννησαν αἱ ὄρνιθές σας εἰς τὸν ὄρνιθῶνά μας! — Καὶ τίς σε ἐστειλεν ἐδῶ, μικρὲ μου, εἶπεν ὁ γείτων. — Ἦλλον μόνος μου, εἶπεν ὁ μικρὸς Προκόπιος. — Καὶ τὰ φέρεις δίχως νὰ σοὶ εἴπῃ τις νὰ τα φέρῃς; — Ναί, κύριε, αἱ γονεῖς μου θὰ ἔλθωσι τὸ ἑσπέρας, ἀλλ' ἐγὼ ἔπραξα κατὰ τὴν συμβουλὴν των, διότι πάντοτέ μοι λέγουσιν ὅτι τὸ ξένον πρᾶγμα πρέπει νὰ δίδῃ τις καὶ νὰ μὴ

το κρατῆ ποτέ. — Εὐγε, τέκνον μου, εἶπεν ὁ γείτων, ἔχε πάντοτε τὰ καλὰ ταῦτα αἰσθήματα, καὶ ὁ Θεὸς θά σε προστατεύῃ καὶ οἱ ἄνθρωποι θά σε ἀγαπῶσι. Τώρα λάβε τὰ ὡὰ ταῦτα, τὰ ὅποια σοὶ χαρίζω διὰ τὴν τιμιότητά σου.

Μεθ' ὅλας ὁμως τὰς προσπάθειάς τοῦ γείτονος, ὁ Προκόπιος δὲν ἐδέχθη οὐδὲν ὄφρον. Τὸ ἐσπέρας δὲ ἐλθόντες οἱ γονεῖς του, ἤκουσαν τὰ συγχαρητήρια τοῦ γείτονος τῶν διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν, ἣν ἔδωκαν εἰς τὰ τέκνα των.

Ἡ καλὴ χρῆσις τῶν χρημάτων

Ξυλουργὸς φιλόπρονος ἔζη ἐν οἰκονομίᾳ, ἐνεδύετο ἀπλούστατα καὶ ἀπέφευγε πᾶν περιττὸν ἐξοδόν. Γείτων τοῦ τις σανδαλοποιὸς, διαβάς ποτε ἐκ τοῦ καταστήματός του, τὸν ἠρώτησεν. — Εἰπέ μοι, τί κάμνεις τὰ χρήματα, τὰ ὅποια κερδαίνεις; Ὁ ξυλουργὸς τῷ ἀπεκρίθη, μὲ μέρος μὲν τούτων πληρώνω τὰ χρέη μου, μέρος δὲ θέτω εἰς τὸν τόκον. — Μὲ περιπαίζεις, ἀπεκρίθη ὁ σανδαλοποιὸς, διότι πῶς εἶναι δυνατόν σὺ νὰ ἔχῃς χρέη ἢ χρήματα ἵνα θέσῃς εἰς τὸν τόκον; — Τοῦτο εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ ξυλουργός, καὶ σοὶ το ἐξηγῶ. Οἱ γονεῖς μου μὲ ἀνέθρεψαν μετὰ πάσης φροντίδος ἀπὸ τῆς γεννήσεώς μου, καὶ μ' ἐδίδαξαν τέχνην διὰ τῆς ὁποίας ζῶ ἀνεξαρτήτως. Τώρα ὁμως εἶναι καταβεβλημένοι

ὕπὸ τοῦ γήρατος, ὥστε τὸ καθήκόν μου εἶναι νὰ βοηθήσω τοὺς ἀγαπητοὺς μου γονεῖς, οἵτινες τὰ πάντα ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπραξάν, ὥστε ἰδοὺ τὰ χρέη, ἅτινα πληρώνω. Μὲ τὰ λοιπὰ χρήματα συντηρῶ καὶ ἀνατρέφω τὰ τέκνα μου, ὥστε ταῦτα τὰ χρήματα τοκίζω, διότι καὶ τὰ τέκνα μου θά με πληρώσωσι μὲ τόκον ὅταν γηράσω. Ἐνόησας; — Ἐνόησα, εἶπεν ὁ σανδαλοποιός· ὁ καλὸς πατήρ ἔχει χρέος πάντοτε νὰ ἀνατρέφῃ καλῶς τὰ τέκνα του, ἐκεῖνα δὲ νὰ τον συντηρῶσι καὶ ὑποστηρίξωσι γηράσκοντα.

Ἡ καλὴ ἐκλογή

Πλουσία τις κυρία ἔζη εἰς τὴν ἐξοχάν μόνη. Μὴ ἔχουσα δὲ τέκνα, ἠθέλησε νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἐργατικωτέραν καὶ σεμνοτέραν κόρην τοῦ πλησίον ἐκεῖ χωρίου. Ἐνεκὰ τούτου προσεκάλεσε παρ' ἑαυτῆ πάσας τὰς πτωχὰς κόρας, αἵτινες τῇ εἶχον συστηθῆ. Ὅτε συνῆλθον ὅλαι, ἡ κυρία ἔδωκεν εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν χρήματα, λέγουσα. — Πηγαίνετε εἰς τὴν πλησιόχωρον πόλιν καὶ διὰ τῶν χρημάτων, ἅτινα σᾶς ἔδωκα, ἀγοράσατε ὅ,τι ἀρέσκει εἰς ἐκάστην ἐξ ὑμῶν, καὶ ἐπιστρέψατε πρὸς ἐμὲ μετὰ τῶν ἀγορασθέντων. Αἱ νεάνιδες ἀνεχώρησαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθον φέρουσαι ἄλλη μὲν κόσμημα, ἄλλη φόρεμα, ἄλλη κάλυμμα καὶ ἄλλη τις ἄνθη τεχνητά,

ἵνα στολίσῃ τὴν πράπεζαν αὐτῆς, καὶ ἐν γένει πᾶσαι ἠγόρασαν πράγματα ἀχρηστα καὶ εἰς οὐδὲν χρήσιμα ἢ εἰς ματαιότητας. Μόνον ἡ Πηνελόπη δὲν ἠγόρασε τοιοῦτόν τι, ἀλλὰ μίαν ἡλιακάτην καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς τὸ νήθειν χρήσιμα. Τότε ἡ πλουσία κυρία τὴν ἔλαβε μετ' ἀγαθότητος ἐκ τῆς χειρός, καὶ τῆ εἶπεν. — Ἀγαπητόν μοι τέκνον, σὺ εἶσαι ἡ φρονιμωτέρα καὶ ἡ πλέον οἰκονόμος ὄλων. Αἱ σύντροφοί σου διὰ τῆς πράξεώς τῶν μοι ἀπέδειξαν ὅτι πλέον τῆς ἐργασίας καὶ τῆς οἰκονομίας ἀγαπῶσι τὴν ματαιότητα καὶ τὴν ἐπίδειξιν· σὺ ὅμως τοῦναντίον, ὅτι ἀγαπᾷς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν οἰκονομίαν. Λοιπὸν σὺ θὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἀπὸ σήμερον θὰ ἦσαι ἡ ἀγαπητὴ μου θετὴ θυγάτηρ.

•Πελοποννησιακὴ πόλις

Οἱ κάτοικοι τῆς Σαζοαγαθουπόλεως, κατὰ τὴν Προποντίδα, ἐξηγέρθησαν τοῦ ὕπνου ποτὲ ὑπὸ τῶν κραυγῶν ναυτῶν πλοίου κινδυνεύοντος. Συνήχθησαν πάντες εἰς τὴν παραλίαν καὶ εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν διέκρινον πλοῖον ἐξωκεῖλαν ἐπί τινας βράχου, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τῶν κυμάτων ἤρξατο ἤδη νὰ συντρίβηται, καὶ οὐτινος οἱ ναῦται ἐπὶ τῆς πρῶρας συνηγμένοι ἐβλεπον τὸν προσεγγίζοντα αὐτοὺς θάνατον. Μεταξὺ τῶν προσδραμόντων κατοίκων τῆς πόλεως ἦν καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης

Σωξσαγαθουπόλεως, ὅστις ἐρωτᾷ γέροντα ναυτικὸν ἐκεῖ τυχόντα. — Δὲν ὑπάρχει τρόπος σωτηρίας διὰ τοὺς δυστυχεῖς τούτους ἀνθρώπους; — Οὐδεὶς, Σεβασμιώτατε, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, ἢ μόνον τὸ ἐξῆς δυσκολώτατον ἢ μᾶλλον ἀδύνατον μέσον· ἀνθρώπος ἐκ τῆς ξηρᾶς κολυμβῶν νὰ μεταφέρῃ εἰς τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ ἤδη ἀποκαμόντας καὶ κινδυνεύοντας ναύτας τὴν ἄκραν σχοινίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ προσδεθῶσιν οὗτοι καὶ οὕτω νὰ τοὺς σύρωμεν εἰς τὴν ξηρὰν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ μητροπολίτης εἶπε πρὸς τοὺς περιεστῶτας. — Τέκνα μου, ἰδοὺ καιρὸς ἵνα δεῖξητε τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην καὶ ἐπισύρῃτε ἐφ' ὑμῶν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ. Πιστεύω ὅτι εἰς ἐξ ὄλων ὑμῶν, θὰ μεταφέρῃ, κολυμβῶν, εἰς τὸ πλοῖον τὴν ἄκραν τοῦ σχοινίου τούτου ἵνα σωθῶσιν οἱ ἐν αὐτῷ δυστυχεῖς, θὰ λάβῃ δὲ ἐκτὸς τῆς ἐν τῷ οὐρανῷ ἀμοιβῆς καὶ εἴκοσι λίρας παρ' ἐμοῦ. Ἄλλ' εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ ἀρχιερέως οὐδεὶς ἀπαντᾷ. — Τέκνα μου, διατί σιωπᾶτε; οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν θέλει νὰ κάμῃ καλὴν πράξιν ἀμειβόμενος καὶ δι' εἴκοσι λιρῶν; Καὶ πάλιν οὐδεὶς ἀπαντᾷ. — Ἄς λάβῃ λοιπὸν τριάκοντα. — Σεβασμιώτατε, ἀπαντᾷ ναύτης τις ἐκ τοῦ πλήθους, οὐδεὶς ἀποφασίζει νὰ κινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του δι' ἀνθρώπους ἀγνώστους. — Λοιπὸν, τέκνα μου, ἐπειδὴ κανεὶς ἐξ ὑμῶν δὲν ἀποφασίζει νὰ κινδυνεύσῃ διὰ τοὺς ἀδελφούς του, διότι λέγετε ὅτι εἶναι ἀγνώστοι, ἰδοὺ ἐγὼ θέλω τοὺς

σώσει· ἐν τῷ ἅμα ὁ ἀνδρεῖος γέρον γυμνώνεται, διατάξας νά τον δέσωσι διὰ σχοινίου, οὔτινος τήν ἄκραν νά κρατῶσιν οἱ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· ρίπτεται εἰς τήν θάλασσαν, καί μετὰ πολλοὺς κόπους καί σχεδὸν ἡμιθανής, κατορθώνει νά μεταφέρῃ τὸ σχοινίον εἰς τὸ πλοῖον. Τότε ἐπευφημῖαι καί ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ Ἀρχιεπισκόπου καλύπτουσι τὸν ἀέρα. Οὗτος δὲ σωθεὶς, μετὰ τῶν ἐν τῷ πλοίῳ Ἀγγλῶν μετέφερον αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ διένειμεν εἰς αὐτοὺς τὰς εἴκοσι λίρας, τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ κατώρθωνε νά σώσῃ τοὺς κινδυνεύοντας. Ἐπειδὴ δὲ τις ἐκ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως παρεξενεύθη, πῶς αὐτὸς Ἀρχιερεὺς ὢν, ἐκινδύνευσεν ἵνα σώσῃ ξένους καὶ ἀγνώστους ἀνθρώπους, ὁ ἀγαθὸς Ἀρχιερεὺς τῷ εἶπε. — Καὶ πῶς, τέκνον μου; τί σημαίνει νά ἦναί τις Ἀρχιερεὺς καὶ διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, χωρὶς νά πράττῃ μόνος του ὅ,τι συμβουλεύει τοὺς ἄλλους;

Ἡ ἀπειθεῖα

— Πόσον εὐτυχῆς θὰ ἦμην μῆτέρ μου, ἔλεγεν ἡ μικρὰ Ἀσπασία πρὸς τὴν μητέρα της, ἂν εἶχον ἐν κανάριον! πόσον θὰ το ἐπεριποιούμην. — Ἠσύχαζε, τέκνον μου, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ της, καὶ θὰ σοι ἀγοράσω ἕν, ἂν μοι ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ ἦσαι φιλόπονός,

φρόνιμος καὶ εὐπειθής. Ἡ Ἀσπασία ὑπεσχέθη τούτο.

Μετά τινος ἡμέρας ἅμα ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἡ μήτηρ τῆς τῇ εἶπεν. — Ἀσπασία, ἐγὼ θὰ ἐξέλθω πρὸς περίπατον, σὺ δὲ κάθου ἡσυχῶς καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ ἐγγίσης τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης μικρὸν καὶ χρυσοῦν κιβώτιον, ἢ μὴ τυχόν τὸ ἀνοίξης, διότι θὰ δυσαρεστηθῶ, ἐκτὸς δὲ τούτου ἀνῆσαι εὐπειθής, ἅμα ἐπιστρέψω θὰ σοι δώσω ἐν καλὸν δῶρον. Καὶ ἡ μὲν μήτηρ ἐξῆλθεν, ἡ δὲ Ἀσπασία ἔλαβεν ἀμέσως εἰς χεῖρας τὸ μικρὸν κιβώτιον, τὸ ὁποῖον εὖρεν ἐλαφρότατον. — Τί ἄρα γε ἔχει μέσα; ἔλεγεν ἡ Ἀσπασία, ἂν τὸ ἀνοίξω τίς θὰ με ἴδῃ; ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἴδω τί εἶναι ἐντὸς τοῦ κιβωτίου. Καὶ ἀνοίγει τὸ κιβώτιον, ἀμέσως δὲ κίτρινον καὶ ὠραῖον κανάριον ἐπέτασεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης κελαδοῦν.

Ἡ Ἀσπασία προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ τὸ κανάριον καὶ θέσῃ αὐτὸ ἐντὸς τοῦ κιβωτίου, ἵνα μὴ τὸ ἐνοήσῃ ἡ μήτηρ, ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίασεν. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ ἐπέστρεψεν ἡ μήτηρ τῆς, ἣτις ἐπέπληξεν ἀμέσως τὴν μικρὰν ἀπειθῆ, διατάξασα τὴν ὑπηρετρίαν νὰ συλλάβῃ τὸ κανάριον καὶ ἐπιστρέψῃ αὐτὸ εἰς τὸν πωλητὴν του, μέχρις ὅτου διὰ δευτέρας δοκιμῆς πεισθῇ ὅτι ἡ Ἀσπασία εἶναι εὐπειθής.

Ἡ ἀπρόσεκτος ὑπηρετρία

Ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο νέα εὐφροσύνῃ, ἀλλὰ πολὺ ἀπρόσεκτος. Ἡ μήτηρ τῆς τὴν ἔθεσεν ὡς ὑπηρετρίαν εἰς τινὰ φιλικὴν οἰκίαν παρὰ τινι γράϊα. Ὅτε δὲ τὴν ἄφινε παρὰ τῇ κυρίᾳ τῆς, εἶπεν εἰς αὐτήν. — Τέκνον μου, ἐνθυμοῦ πάντοτε νὰ παρακαλῆς τὴν

Θεόν, ἵνα σέ προστατεύῃ εἰς ὅλας σου τὰς ὑποθέσεις.
— Ἠσύχαζε, μητέρα μου, ἀπεκρίθη ἡ Μαγδαληνή.

Τὴν πρωίαν τῆς πρώτης ἡμέρας διατάχθη παρὰ τῆς κυρίας τῆς ν' ἀνάψῃ πῦρ. Δὲν γνωρίζω διατί τὰ πυρεῖα δὲν ἦναπτον· στενοχωρηθεῖσα δὲ διὰ τοῦτο, ἔλαβε λυχνίαν καὶ μετέβη εἰς τινὰ γείτονα, ἵνα τὴν ἀνάψῃ. Ἐξῆλθεν, ἀλλ' ἐξεργομένη, προσέκοψε πρὸς τινὰ λίθον καὶ συνέτριψε τὴν ὕελον τῆς λυχνίας. Ἡ κυρία, ἂν καὶ στενοχωρηθεῖσα, δὲν τῆ ἔκαμε παρατήρησιν. Κατόπιν ὑπήγε νὰ τοποθετήσῃ ἐν τινὶ ἔρμαριῳ κάνιστρον ὠδῶν ἀκούσασα ὁμῶς κραυγὴν τινὰ καὶ παραθεῖσα, ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ κάνιστρον, καὶ τὰ ὡὰ συνετρίβησαν. Ἡ κυρία τότε τὴν ἐπέπληξε.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐκράτει εἰς χεῖράς τῆς ἀγγεῖον πλήρες γάλακτος καὶ εἰσῆρχετο μετὰ τούτου εἰς τὴν οἰκίαν. Τεμάχιον λίθου εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου· ἡ Μαγδαληνὴ ὥθησε ταῦτα διὰ τοῦ ποδός τῆς, μὴ σκεφθεῖσα ἂν τοῦτο ἦτο πρέπον ἢ ὕγι· ἀλλὰ τότε παραπατήσασα, ἔρριψε τὸ ἀγγεῖον τοῦ γάλακτος, τὸ ὅποιον ἀμέσως συνετρίβη. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μητέρα τῆς παραπονουμένη· αὕτη δὲ τότε ὑποδεχθεῖσα αὐτὴν μετὰ γλυκύτητος, τῇ εἶπε. — Μάθε, τέκνον μου, ὅτι λέγουσα εἰς σέ νὰ εὐχῆσαι εἰς τὸν Θεόν νὰ σε προστατεύσῃ, ἐνόουν νὰ ἔχῃς καὶ σὺ προσοχὴν καὶ φρόνησιν· διότι βλέπεις ὅτι ἐνεκα τῆς ἀπροσεξίας σου καὶ τῆς κυρίας σου ἐζημίωσας, καὶ σὺ ἠναγκάσθης νὰ φύγῃς ἀπὸ οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἠδύνασαι νὰ ἀποκατασταθῇς διὰ παντός.

Τὸ μαγικὸν κιβώτιον

Κυρία τις ἔβλεπεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν περιουσίαν της καταστρεφομένην, καὶ μὴ γνωρίζουσα πῶς νὰ προλάβῃ τὴν ἐντελῆ αὐτῆς καταστροφὴν μετέβη πρὸς τινὰ ἱερέα εἰς πλησίον ναὸν κατοικοῦντα, πρὸς τὸν ὁποῖον διηγήθη τὰ κατ' αὐτήν. — Αἱ οἰκιακαὶ μου ὑποθέσεις, τῷ εἶπε, χειροτερεύουσι καθ' ἑκάστην· μήπως γνωρίζετε, σεβασμιώτατε, μέσον τι δι' οὗ νὰ διορθώσω τὸ κακὸν τοῦτο;

Ὁ ἱερεὺς ὅστις ἦτο φρόνιμος καὶ πολύπειρος γέρον, τὴν παρεκάλεσε νὰ περιμείνῃ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, μέχρις ὅτου ἐκεῖνος εἰσπερχόμενος εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον τῇ προστοιμάσῃ κατάλληλον φάρμακον, εἶτα δ' ἐξελθὼν τῇ ἔδωκε κιβώτιον καλῶς κεκλεισμένον, λέγων. — Εἶναι ἀνάγκη, κυρία μου, ὥστε ἐπὶ ἓν ὀλόκληρον ἔτος νὰ μεταφέρητε μόνη σας τὸ μικρὸν τοῦτο κιβώτιον εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας τρεῖς τῆς ἡμέρας καὶ τρεῖς τῆς νυκτός. Ἐπίσης δὲ νὰ κάμνητε τὸ αὐτὸ εἰς ὄλας τὰς γωνίας καὶ τὰ χωρίσματα τῆς οἰκίας σας, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι πολὺ ταχέως αἱ ὑποθέσεις σας θ' ἀρχίσωσι ν' ἀναλαμβάνωσι. Μὴ λησμονήσητε δὲ ὅπως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μοὶ φέρετε τὸ κιβώτιον ἐδῶ.

Ἡ κυρία ἐκεῖνη πεισθεῖσα εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἱερέως, ἐπροθυμοποιήθη νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ μαγικοῦ ἐκείνου κιβωτίου καὶ ἠκολούθησε κατὰ λέξιν τὴν συμβουλὴν του. Καταβάσα δὲ ἵνα μεταφέρῃ τὸ κιβώτιον τὴν πρώτην ἡμέραν, κατέ-

λαβεν ἓνα τῶν ὑπηρετῶν κλέπτοντα φιάλην ἐκ τοῦ ἀρίστου οἴνου τῆς οἰκίας. Καταβάσα καὶ πάλιν τὴν νύκτα εἰς τὸ μαγειρεῖον, συνέλαβε τὰς ὑπηρετρίαις ἐχούσας ἐστρωμένην τράπεζαν καὶ εὐωχουμένας. Καταβάσα δ' εἰς τὸν σταῦλον, εὗρεν ἐκεῖ τὰς μὲν ἀγελάδας σχεδὸν ἀσθενούσας, διότι πρὸ εἰκοσιπτεσσάρων ὥρῶν οὐδεὶς τὰς εἶχεν ἀλμέξει, τοὺς δὲ ἵππους τρώγοντας ξηρὸν χόρτον, διότι ὁ ἵπποκόμος κλέπτων τὴν κραιθὴν, ἐπώλει αὐτὴν εἰς τοὺς γείτονας. Καθ' ἡμέραν δὲ καταβαίνουσα ἵνα περιφέρῃ εἰς τὰς γωνίας τὸ λατρικὸν ἀνεκάλυπτε καθ' ἡμέραν καὶ νέας καταχρήσεις.

Ἀφ' οὗ οὕτω παρήλθε τὸ ἔτος, ἡ κυρία ἐκείνη μετέβη πρὸς τὸν ἱερέα. — Σὺς εὐχαριστῶ, Σεβασμιώτατε, εἶπεν ἀφῆτέ μοι, ἂν ἦναι δυνατὸν τὸ κιβώτιον τοῦτο, διότι βεβαίως περιέχει θαυμάσιον φάρμακον. Ὁ ἱερεὺς ἀκούσας τοῦτο τῇ εἶπε γελῶν. — Κυρία μου, τὸ μὲν κιβώτιον δὲν δυναμαὶ νὰ σοὶ δώσω, σοὶ ἀφίνω ὅμως τὴν ἐν αὐτῷ συνταγὴν. Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἤνοιξε τὸ κιβώτιον, ὅπερ δὲν περιεῖχεν ἄλλο τι ἢ τεμάχιον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἐξῆς.

« Ἄν θέλῃς νὰ βαίνωσι καλῶς τὰ οἰκονομικά σου καὶ νὰ προοδεύῃς, φρόντιζε νὰ ἐξετάζῃς πάντα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ σου μὲ τοὺς ἰδίους σου ὀφθαλμοὺς ».

ΤΕΛΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τιμάται δραχμῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης